૭૮૬

ગ઼ઝલે-મહેફીલ.

પરસ્તાને-કવ્વાલી.

પબ્લીશર્સ
શાહ મંગળદાસ લલ્લુભાઈ નારણદાસ
બુકસેલર.
ઠે. ચીમનચોક-સુરત.

સુરત ગરાનપુરી ભાગળ ઉપર આવેલા શ્રી "અનાવિલ"
પ્રિન્ટીંગ પ્રેસમાં ગોવિંદજી ધનાભાઈ નાયકે છાપ્યું.

કીંમત સીર્ફ ૧ રૂપીયા.

૭૮૬

ગઝલે-મેહેફીલ

ઉર્ફે

પરસ્તાને-કવ્વાલિ.

જીસમેં

ઉમદા ગજલે-કવ્વાલી, વગયરેં ઉમદા તોરસે
દરજ કીયાહય,

સુનલો કુછ જાંબજાં તારીફ ગજલસે મહેફીલમેં;
પરસ્તાનકી બાહાર દીખા રહી હય, ય ગજલે-મેહફીલમેં.

પબ્લીશર્સ.

શા૦ મંગળદાસ લલ્લુભાઈ બુકસેલર.

ઠે૦ લીમડાચોક—સુરત.

આવૃત્તિ બીજી. પ્રત ૧૦૦૦. ૧૯૨૩

કીંમત સીર્ફ ૧ રૂપીયા.

પ્રસિદ્ધ કર્તા—શા. મંગળદાસ લલ્લુભાઈ બુકસેલર.
પ્રસિદ્ધ કરવાનું ઠેકાણું—લીમડાચોક—સુરત.

સુરત ઝવેરીપુરી ભાગળ ઉપર આવેલા શ્રી "અનાવિલ" પ્રિન્ટીંગ
પ્રેસમાં ગોવિન્દજી ડાહ્યાભાઈ નાયકે છાપ્યું.

આ કિતાબનો દીબાચો.

મહેરબાન બીરાદરો,

આપકી ખીદમતમેં મેરે તરફસે યે કીતાબ દુસરીબાર રજુ હોતી હય. અયસા નહિ હય. મગર મેરી તરફસે દુસરી ઔર કીસમકી કીતાબો આપને દેખી હોંગી સહિ. એ જમાનેમેં સંગીત (ગાયન) કે શોખીનો બહોત દીખા રહે હે.—મેરે તરફસે બહોતસાં અયસા મજમુઆ ખાસો આમ કે લીયે છપ ચુંકે હય મગર ફકત ઉર્દૂ જમાનમેં ખાલી ગજલ કવ્વાલીકી એ પહેલી કીતાબ હે.

મગર એહતો સચ્ચ હય કે અબકી દુસરી કોઈભી કીતાબકી સામને એ કીતાબ બડી હય.

મેરે બોહતસે કદરદાન શાહક બીરાદરોંકી ફરમાસસે એ કીતાબ બોહતસી કીતાબ ચુનચુનકર જમા કી હય. જો ખાસોઆમકે જરૂર પસંદ આયગી. જીસ સાહબકી કીતાબો મયસે. મગર જીસ મહેરબાન સાહિબકી બની હુઈ ગજલો, કવ્વાલી, ઇત્યાદી જમા કી હય. વોહ સાહબકા અહેશાન માનકર અય દીબાચા ખતમ કરતા હું.

લી૦ દુઃઆગીર,

શા૦ મંગળદાસ લલ્લુભાઈ બુકસેલર.

લીમડાચોક—સુરત.

ગઝલે-મહેફીલ

ઉર્ફે

પરસ્તાને-કવ્વાલિ.

ગઝલે દીલબર

અબતો જાઉંગી મદીનોકે મેં જોગન બનકર
ઇશ્ક એહમદ મેં ફીરુંગી મેં બીરાગન બનકર
ખાકહો શરપે મલી બાલહોં સરકે બીખરે
હારહો આંસુઓંકા હાથમેં સજારન બનકર
નતોમેં કબ્બે ગઇ નતો મદીને પહોંચી
રહેગઇ હીંદમેં કમબખ્ત મેં પાપન બનકર
મુઝકો જોનેદે મદીનેમેં જો નીકલે અરમાન
મોત ક્યું પીછે પડી હે મેરે બેરન બનકર
મર તે દમ કામ ન આયા મુઝે મોરા ખાવિંદ
હો કેસોબાર તસ્તદુખ તેરે રોજે પે નબી
હાર ફુલોંકા ચડાઉંગી મેં માલન બનકર
નખશ એહમદકા લીખુંગી ખુનજીગરમેં દીલબર
કલ કમાયતે કોયે કામ આયેગા જોશન બનકર

શાએર } કુચ તો નીકલી હે તરપનેકી હોંસ કુચ દીલમેં હે
કમ નહી હોનેકા જબતક દમ તેરી બસમી મેં હે

ગઝલે-અકબર-કવાલી.

અબ દિલમેં સમાઇ હયકે દીવાને બનેંગે
મજનુંકી તરહ અપનેભી અફસાને બનેંગે
આહિદસે કહો ખુલ્દમેં હુરસે કરેં ચયન
મસ્તો કેલીએ અર્શપે કાશાને બનેંગે
હમ ઇશ્ક કે કાફિર હેં તો પુજેંગે બુતોંકો
કાબએકે મકાનોંમેં ભી બુતખાને બનેંગે
મસ્તોં કો કહો આકે પીએ ખુબ શરાબે
જન્નતકે મકાનોંમે ભી મયખાને બનેંગે
અય શમએ રુખે યાર ન ઝુલ્ફોં કો ધુંવા દે
જલનેકો હીએ આએ હેંપ પરવાને બનેંગે

અકબરકો આદમ વાલોંકી મેહફિલમેં ન જાવ
જો દેંગે ઉસકો વોહી દીવાને બનેંગે

ગઝલે–અકબર–કવ્વાલી.

અર્શપે તુમહો ફર્શપે તુમ હરશયમેં બસઈયા તુમહીતો હો
લાવારીસકે વારિસ તુમ દર્દ સુનઈયા તુમહીતો હો
બુલબુલમેં તુમ જાકર ચેહકે ફુલમેં બુ બનકર મેહકે
હર હરદેકી અદામેં અય દાતા શામ સુનઈયા તુમહીતો હો
સુલીદી મનસુરકો તુમને સરમદકા સર ઉડવાયા
ફાઅબુદનીકે બોસ્તામે તુમબોલે રંગ રંગઈયા તુમહીતો હો
યુનુસકો માહીએ નીકાલા અતિશકો ગુલઝાર કીયા
યુસુફકો ચાહે કિનઆંમેં ધિર બંધઈહી તુમહીતો હો
તુમહીને અઝધરકો મારાહે તુમહીને ખયબરકો લુટા
શેરસે સલમાં કે બચાયા અયસે સીપઈયા તુમહીતો હો
ચાંદસે દો ટુકડે કર ડાલે સુરજકો ઉલટા ફેરા
બિછડે થે આદમ હવ્વાસે ઉનકે મીલઈયા તુમહીતો હો
જલદી આવો મદદકો વારિસ નઈયાં ડુબી જાતી હય
તુમબિન કિસ્સે કહે યે અકબર પસકે ખેવઈયા તુમહીતો હો

રસીલા–કવાલ–ગઝલ.

અય પરી યાદ હે વોહ નાઝસે આના તેરા
મુંહકો શરમાકે દોશાલે મેં છુપાના તેરા
આંખ નીચી કીએ શરમાએ વોહ મુંહ ફેર લીયા
મુસકુરા કરવો ગિલોરીકા ચબાના તેરા
સાંપ બના લેટતાહે છાતીપે આતીહે યાદ
બીગડી ઝુલફોકા તે હરબાર બના ના તેરા
દિલે બેતાબ ઘડી ભરતો મુઝે સોને દે
કેહેર હે રોઝ યે રાતોંકો જગાના તેરા
મન્નતેં માંગી હેય દરગાહ મેં છીલ્લે બાંધે
પર મયસ્સર ન હુવા સાથ સુલાના તેરા

ગઝલે–અકબર–કવ્વાલી. એ. લયલા.

અજીબ ઈશકા દોનોં તરફ અસર દેખા
ઈધર ખયાલ ચલા ઓર ઉધર ચલી લયલા
સીયાહ પોશ જો લયલામેકો ક્યસને દેખા
હુવા ન ઝબ્ત તો ચિલ્લા ઉઠાકે યા લયલા
જમીન ઝુજમેં લયલાને નામે દફન તો હૈ

રહે ખયાલ કેઉનકા નહોં [illegible] મયલા
ગયા જો કામએકા મજનું તોયે દુઆ માંગી
ઇલાહી મુજસે જુદાહો ન ઉલફતે લયલા
લગી જો ઇશ્કમેં રિદોકા પ્યાસ ચીખ ઉઠે
ખુદા વાસ્તે શાકી સુરાહી વ લયલા
સુનાકે અકબર મયકશને આજ તોબાકી
બપાહે મેહરીલે રિદાંમેં શોરો વ વયલા

(સયરે ચમન) ગઝલ.

અરે વોહ હુસ્ને જેબાઇ, ખુદા જાને કહાં હે તું
શેહનશાહી દીલ આરાઇ, ખુદા જાને કહાં હે તું.
તેરી ફુરકતમેં બેકલ હું, મેં તેગે આબરૂકા ઘાયેલ હું.
કભી સુરત ન દીખલાઇ, ખુદા જાને કહાં હે તું.
અલસતો કેહકે કહલાયા, કહા કાલુ બલા સબને.
હુવા મખફીમેં હરજાઇ, ખુદા જાને કહાં હે તું.
કહા હે નહનો અકરબ યું છુપા પરદેમેં અયસા કયું.
બનાયા હમકો સવદાઇ ખુદા જાને કહાં હે તું.

ગઝલે—હુસેની

અગર યુંહી દીલકું સતાતા રહેગા.
તો એકદીન મેરા જાન જાતા રહેગા,
મેં જાતા હું દીલકુ તેરે પાસ છોડે,
મેરી ઇયાદ તુજકુ દીલાતા રહેગા.
અગર તુજકુ ચલનાહે ચલ શાત મેરે,
યે કબતક તું બાતે બનાતા રહેગા.
કફસમેં કોઇ તુમસે અય હમ સફીરો
ખબર ગુલકી હમકુ સુનાતા રહેતા.
ગલીસે તેરે દીલકુ લેતો ચલા હું,
મેં પોંચુંગા જબ તક વોહ આતા રહેગા.
જહાંસે ગરજ ઇમતેહાનેખરા હે;
તું કહે કબ લગ અજમાતાં રહેગા.
ખફાહોકે અય દરદ મરતો ચલાહું,
કહાંતક ગમ અપના છુપાતા રહેગા.

ગઝલે—હઝીરી.

અય મઝ—રએ રાઝે નબી વ અલી, સુલતાનુલ હીંદ ગરીબ નવાઝ,
અય ગુલગુલે બાગે અબ યઝદી, સુલતાનુલ હીંદ ગરીબ નવાઝ,

અય શાહે જમાં સુલતાને જહાં તુમપે હે મેરા સબ હાલ અયાં,
મેં ક્યા કહું અપના હાલે દીલી, સુલતાનુલ હીંદ ગરીબ નવાઝ.
હો જાયે કરમ જો તેરી અતા, સબ કામ મેરે બનજાયેં અભી,
યે બાત નહીં કુછ અયસી બડી, સુલતાનુલ હીંદ ગરીબ નવાઝ.
મકબુલે ખુદા મહબુબે ખુદા, સલ્લે અલા અય સલ્લે અલા.
હે દીદ તુમ્હારી દીદે નબી, સુલતાનુલ હીંદ ગરીબ નવાઝ.
અય મઝહરે જાતે નુરે ખુદા, વે નુરે ઝીઝ:યે અરઝો સમા,
હે દીદ તુમ્હારી દીદે નબી, સુલતાનુલ હીંદ ગરીબ નવાઝ
યા ખાજા ખબર લો આકે જરી, હે હાલે ઝહીરી અબતો રદી,
હે હીજરમેં મેરી જાન ચલી, સુલતાનુલ હીંદ ગરીબ નવાઝ.

ગઝલે આશક.

આપકે હીજર મેં પોંહચી હય યે હાલત મેરી,
મહેરબાં તક નહીં પહચાન તે સુરત મેરી;
હું સરા પામે તમબાં મુઝે ક્યા પુછતે હો;
નીકલી બતલાવો તુમહી કોનસી હસરત મેરી,
ડરસે રૂસવાઇ કે અબ મુઝસે નહી મીલતે હય
દેખતે દુરસ પહેરોં હંય વોહ સુરત મેરી,
બઝમ સે અપની વોહ યેહ કહકે ઉઠા દેતે હંય;
જાઇયે આપકે લાએક નહીં સોબત મેરી,
એક વોહ હંય કે ઉડાતે હય ઝમાને કે મઝે;
એક મંય હું કે ન નીકલી કોઇ હસરત મેરી.
નીમ જાં આશકે મુઝતર હય શબે ફુરકતમેં,
આઇયે જલદ કે હય આપસે રૂખસત મેરી

(અતરે સુખન) ગઝલ.

અફસોસ ઇશ્ક ઝાલીમ તન મન જલા રહા હય,
ક્યા હીજર ઉસ સનમકા હમકો જલા રહા હય
અપની કહું મંય કીસસે સુનતા નહીં હય કોઇ,
જો કુચ હય દીલમેં અપને, સારો સમા રહા હમ
ઘાયલ હુવા હું ઉસકે ઘુંઘટ કે લટ પલટ સે,
વો શોખ નાઝ અપને ક્યા ક્યા દીખા રહા હે
મરતે હય હમતો ઉસપર લેકીન વો યાર હમસે,
ક્યા જાને કીસ ખતા પર મુખસ છુપા રહા હય;
અપની તો યેહ સદા હય, હર વકત રબબે અરની,
અવાઝ લન તરાની હમકો સુના રહા હય;

ગઝલ—આશિક.

અજલ સર પર ખડી હય ખ્વાબ ગફલતમેં જમાના હય
છપર ખટકે અવેઝ ઝાહીબ જનાઝેકા બનાના હય
કે મનંઝુર ઊસકો અપને સબઝ ખતકા ઝીલાના હય
અઝારે આતસે પર ખાદ, કીસકા એક બહાનાં હય
નીકલતા હય જો હર ગુલ ઝર બકફ ગુલઝાર આલમસેં
ખુદા જાને જમીમે દફન યે કીસકા ખઝાના હય
ન દે અય જોશ બદ મસ્તી બહોત તરગીબ ગુસ્તાખી
ખીઝાલત યારસેં હોગી કભી તો હોશમે આના હય
ઇશારેહ આમદ વ રફ્ત નફસ કા હય યેહી હરદમ
બદીમેં દમ જો આયા હય મુકરર ઉસકો જાના હય
રખાહય હાથ સીફતકા કબ ઉસને મેરે સીનેપર
ઉસે અબ આંતીસે રંગ હીનાં સેં દીલ જલાનાં હય

ગઝલ—બાહરેસ્તાનંબક.

અજમેર જાનેવાલે સબ લોક જા રહેહંય
કીસમતકે ફુટે એક હમ આંસુ બહા રહેહંય
યા રબ કોઇ ખબર યે આકર સુનાઇએ મુજકો
અજમેર વાલે ખવાજા તુમકો બુલા રહે હંય
મુસ્તાક દીદ દેખું વો ચેહરે એ મુનવ્વર
રબસેં નકાબ અપને ખ્વાજા ઉઠા રહે હંય
પહેલું મોહબ્બત વ રંન્દો સીતાબ પેહલું
શાખી બનેં હંય ખવાજા સબકો પીલા રહેહંય
જો માંગના હો માગો ઉમેદવારે દુન્યા
સબકી મુરાદે હકસેં ખવાજા દીલા રહેહંય
કયુંકર ન બાત મેરી બંન આએઅય અઝીઝો
બીગડે હુઓંકી કીસમત ખવાજા બના રહે હંય
સાની યે રહેમ કીજીયે લીલ્લાહ અબતો ખવાજા
મુહતસેં આપ ઇસકા દર દર ફીરા રહે હંય

શએર } લાખો હજારો સેંકડો મરતેબ આજકાલ
હમ એસે બખ્તે બંન-હંય હાજરી કજા નહીં

ગઝલ—અમીર.

અજીજ અહબાબ સાથી દમકે હેં ફીર છુટ જાતે હેં,
જહાં યે તાર ટુથ સારે રીશતે ટુટ જાતે હેં.
ઇલાહી ક્યા ઇલાકા હે કોઇ જબ લેતાહે અંગડાઈ,

મેરે સીનેમેં સબ જખમોંકે ટાંકે તુટ જાતે હેં
અદા દીલ માંગતી હે જાન ગમઝા અબ કહે ખુબી,
તેરે ફીશ્વરમેં હે અમીર લુટા લુટ જાતે હેં.
જમાને ભરમેં હે મશહુર હલે ઇખવાને મુસુફકા,
તમેઅ દુન્યાકી વોહ હે જીસસે બાજુ તુટ જાતે હેં
અમીરે જારકી તુરબતકો છત સમઝે હે ક્યા ઘરકી,
યે માતમદાર આકર છાતીયાં ક્યું કુટ જાતે હેં.

ગઝલે-અમીન.

અય દીલમેં શેફતા નહીં કોઇ હસીનકા,
આશીક હું ઓર ગુલામ હું ખાજા મોઇનકા,
શાહાં હે તુજકો ખાજગી અય જાને મુરતઝા,
જુજ તેરે કાન શાહ હે ઉસ સર જમીનકા.
ક્યું કર ન આફતાબકો હાંસીલ હો ફખરો શાં,
નકસા હે આસમાનપે તેરી જબીનકા.
પાયા હે તુઝસે હિંદમેં ઇસલામને રીવાજ,
તુહી મોઇ હે સરવરે આલમકે દીનકા.
અજમેરકી વોહ શાન વોહ રફત હે ઇનદીનો,
હફત આસમાંપે શોર હે જીસકી જમીનકા.
સર ગર્મ વસફે બાદશાહે હીંદ હું અમીન,
વાસીફ નહીં હું મેં કીસી મસનદ નશીનકા.

ગઝલે-હાફીઝ

અલ્લાહ કરે ઇશ્કકા બીમાર તેજેબી
જોહે મુજે હોવે વોહી આઝાર તુજેબી
જેસાકે સીતમ તુને કીયા મુજપે સીતમગર
એસાહી મીલે કોઇ સીતમગર તુજેબી
જેસાકે મેં મુદ્દત મેં હું તેરા સલામી
કરના પડે એક ઓરકા દરબાર તુજેબી
જીસ તરહમેં દરપે તેરે ગીરયે કીના હું
રોતા હુવા દેખું પસે દીવાર તુજેબી
બદનામ હુવા જેસા ઝમાને મેં યે હાફીઝ
રૂસવા હુવા દેખું સરે બાઝાર તુજેબી

શાએર. { ખ્વાહો ખુર હોના ઇશ્કમેં ઘુરે
{ આજ હમ સોરહેંગે કુછ ખાકર

ગઝલ—નાદીર—કવાલી.

અય જા મેરી આંખોપે યે બદ નઝરી ક્યું હે
તુમ બામપર આએ હો યે જલવગરી ક્યું હે
જીસને તુઝેહ દેખા હે હોશ ઉસકે બજા કમ હેં
ચીતવન તેરી ઓ ઝાલીમ જાદુસે ભરી ક્યું હેં
અય ચશ્મ શબે ગમમેં કુછ શરમભી લાઝીમ હે
તુફાન બપા હોગા યે નવહગરી ક્યું હે
મંય ધ્યાનમેં કીસ બુતકે ભુલા હું દોઆલમકો
દીલ મેહવે તમાશાહે યે દરદેસરી ક્યું હે
ક્યા ચુટકીયાં લેતા હે તીરે નીમાહે જાનાં
આંખોસે રવાં નાદીર ખુને જીગરી ક્યું હે

શએર. { અફસલભો આઉનમેં ચાર ઘડી બાદ આયા
બાડ ગઈ હકસે સીતા ઉનકી નઝાગત કયસી

ફારસી—ગઝલ—ગૌહર.

અય મેરે પ્યારે સજન, ગાહે નઝર બર મન ફગન.
કુરબાં કરૂં મેં જાનો તન, ગાહે નઝર બર મન ફગન.
જબ ગયે મેઅરાજમેં, કયરાં યે સબ ફુરો મલક,
દેખ તેરા બાંકા પન, ગાહે નઝર બર મન ફગન.
લીજીયે લીલ્લાહ બુલા, બાહીશ નહીં હે મુલ્કકી,
તેરે કુચેમેં ચમન, ગાહે નઝર બર મન ફગન.
ઉમ્મતે આસીકો દોજખસે બચાનેકે લીયે,
લે–લીયા હકસે વચન. ગાહે નઝર બર મન ફગન.
ક્યા સીફત ઉસકી બયાં હો, જીસપે દેખો ખુદ બખુદ,
કુરબાંન હોં જંગલકે હીરન, ગાહે નઝર બર મન ફગન.
ખુરકા ઉઠા કરકે જરા દરશન દીખાદો અય પીયા.
ગૌહરકી હે યે આસે મન, ગાહે નઝર બર મન ફગન.

(આરામેદીલ)—ગઝલ—અકબર.

અદમસે કીસ લીયે આયા અરે નાદાન પરદેસી,
ભરોસા ક્યા હે દુન્યાકા અરે નાદાન પરદેસી.
યે ક્યું ડાલે હેં ડેરે કીસલીયે યે છાવની છાયે,
મુસાફીર હે તુ દો દીનકા અરે નાદાન પરદેસી.
કહાંસે આયા જાતા હે કહાં, એક બાત સુનતા જા,
યહાં ફીરભી કભી આના અરે નાદાન પરદેસી.

હીયે સામાન ક્યા ક્યા, ચંદ રોજા જીંદગાનીપર,
યે સબ રેહ જાયેગા ઝગડા, અરે નાદાન પરદેસી.
ન સો યું ખ્વાબે ગફ્લતમેં તમાશા દેખ દુન્યાકા,
કે યે દો દીનકા હે મેલા, અરે નાદાન પરદેસી.
ઈબાદતકે લીયે આયા હે બચ બેહુદાને વાલોંસે,
ન ખા પરદેસમેં ધોકા અરે નાદાન પરદેસી.
કહાં દારા કહાં જમશીદ ઇસકંદર કહાં અકબર,
હે સબકો ખાકસેં મીલના અરે નાદાન પરદેસી.

ગઝલે—ગોહર.

અહમદે પાકકી જબ દીલમેં મોહબ્બત આઇ.
જીતેજી બાદે ફના રાહતે જન્નત આઇ.
હુરેં હયરતમેં હુઇ આપ હુયે જબ પયદા,
ઝુક ગયે તારે કમર કોભી મોહબ્બત આઇ.
ઝુલમતેં કુફ્ર મીટી નૈયરે આઝમ ચમકા,
બુત ગીરે હંધે શયાતીનોંપે આફત આઇ.
આસીયોંકા હે ગવાહ પુશ્તે પનાહીકે લીયે,
પુસ્ત પર આપકે જો મોહરે નુબુવ્વત આઇ.
ક્યું ન હોજાયેં ફીદા હુરો મલક જીન્નો બસર,
જીસપે ખુદ ખાલીકે અકબરકી તબીઅત આઇ.
તુમકો યાસીન મુઝમ્મીલ વ મુદસ્સર તાહા,
હકને ફરમાયા હે કુરઆનમેં સદાકત આઇ.
હષ્ત ઈશવરકી તો શાહીસે મુઝે હે બેહતર,
તેરે કુચેકી ગદાઇ પે તબીઅત આઇ.
મલેકલ મોત યે તકલીફ દમે આખીર કી,
કબ ગવારા હે જો ઉમ્મતકો યે દીક્કત આઇ.
યા રસુલે અરબી લીજીયે ગોહરકો બુલા,
શબે ફુરકતસે અજબ મુઝપે કયામત આઇ.

ગઝલે—શાહ—કવ્વાલી.

અય જાની તેરી જુદાઇ સેં, યે તનબદન ખાખ હોતા હય,
ન હયે રહમ તેરી ચશ્મો મેં, કદમ બોસી યહ યાર કરતા હય.
જુદાઇ કે જખ્મો સે જાની, હમેરી જાન જાતી હય.
મગર મેરી યહ બંદગીસે ન તુઝીં રહમ આતી હય.
બંદગી જો હમ કરતે આલીકકી, તો બહીસ્ત હમ જરૂર પાતે,

મગર અય જાલીમ તેરી બંદગીસે, શયતાન અબ તો સતાતા હય.
મગર અયે જાન તેરે દીદારોસે. પાગલ મય હુવા તો હું,
વફા પર જફા નકર મહબુબ, મય ઓ—જાન મરતા હું.
બસ અબ ખુદાકી બંદગી કરેગા "શાહ" ખુદા બેહીસ્ત બક્ષેં ગે,
નહય અબ ખુદા સે જુદાઇ હમકો, ખુદ સે એ હમ એકરાર કરતેં હેં.

ગઝલે—દાગ.

આતી હુઇ આશકકી તબીયત નહિ જાતી
આતી હે તો ફીર આકે કયામત નહિ જાતી
સરે જાતાહે સરસેં તેરા સોદા નહિ જાતા
દીલ જાતાહે દીલસે તેરી ઉલફત નહિ જાતી
અલ્લાહસેં મહેસરસેં કહુંગા તેરે આગે
મજબુર હું મેં ઉસકી મોહબ્બત નહિ જાતી
બોસે જો તલબ મેંને કીયા હંસકે વો બોલે
યે હુશનકી દોલતહે લુટાઇ નહિ જાતી
અવ્વલ તો ઉનહે શરમ રહી મુંસે ન બોલે
જબ શરમ ગઇ વસ્લકી હુજ્જત નહિ જાતી
ફરહાદ કે મરકદ સંગે આતાહે સદાએ
બરબાદ કીસી શખ્સકી મહેનત નહિ જાતી
અય દાગ બુરા મત માન ઉનકે દહકા
માઅશુકકી ગાલીસેં, તો ઇઝત નહિ જાતી.

શાએર { કોનં યુસફ ઝુલેખા લેલી વ મજનુનહેં કોન
{ શુરતે ઉશાક વ શીકલે દીલરૂબા વોહી તું હે.

ગઝલે—શારફુદ્દીન.

આશકોકુ દાગ દેયે દીલકા છુપાનાં કયા ભલા,
મુજ બીચારે નાતવાં કા દીલ જલાના કયા ભલા,
હમ જો આયેથે તુમારે દેખનેકુ અય સનમ,
એક નજર દીખલાં કે ફીર મુખરા છુપાના કયા ભલા,
બોસતામેં જા કે બુલબુલ ગુલસે કરતી હય પોકાર,
દામે ઉલફતસે મેરે દીલકુ ફસાના કયા ભલા,
જાનં તેયે તુમપીયા પીતમકી નગર હય કહયુ,
ઉસ ગલીમેં સહરીયા ફીર બચાના કયા ભલા,
આરજુ કરતા હય શારફુદ્દીન તુમારા અયસનમ,
મહેરબાં હોકે ફીર દુશ્મન હોજાનાં કયા ભલા,

ગઝલે-મસ્ત.

આજ દીલબરકુ ખોઆબ મેં દેખા, નુરે હક કા હે જાગ મેં દેખા
ખુદ ફના હોકે જાત મેં મીલના, યે તમાશા હો ખાબ મેં દેખા.
આપકું શોખત ગેરકું લેજત, યે તમાશા હમ કબાબ મેં દેખા.
એઠ કર શેર મુલક કી કરની, યે તમાશા કેતાબ મેં દેખા.
એક પેઆલે મેં મસ્ત હોજાના, યે તમાશા શરાબ મેં દેખા.

(કયરે ચમન.)-ગઝલ.

આયા કરો ઇધરભી મેરી જાં કભી કભી,
નીકલેં હમારે દીલકેભી અરમાં કભી કભી.
પાલો ન ગેસુઓંકો યેહ કાલી બલાકે હેં.
હયરાં કરેંગે રોજ પરેશાં કભી કભી,
આનેમેં જાન આપકો ગર ઉજર હે યહાં.
ખત તો લીખા કરો મહેરબાં કભી કભી.
પુછા શબે વિશાલ કે આઓગે યા નહીં,
કુછ સોંચ સોંચ કેહને લગે હાં કભી કભી,
યાદ આતીહે જીસ વકત મુઝે સુરગે સુસુફ,
પઢક લેતા હું મેં ખોલકે કુરઆં કભી કભી.

ગઝલે-મહેમુદ.

આકર તુમહારે દરપર બદનામ હો ચુકા હું
મેરી ખબર લો ખ્વાજા ના કામ હો ચુકા હું.
સોંપા હું તુમકો પયારે દુન્યા વ દીન કી કુલજી.
અબ પાસ મેરે કયા હય એ દામ હો ચુકા હું
પરદા ઉઠ ઓ રૂખસે મુખડા દીખવો ખ્વાજા,
મંય ઇશ્ક મેં તુ મહારે શુમ નામ હો ચુકા હું,
હય લાજ મેરી તુમકો તુમ લાજ રખ્ખો મેરી.
મુઝકો મહી હય ખ્વાજા ગલે હાર હો ચુકા હું.
મહેમુદ જબ મીલા હય એક જામ વસલ ખ્વાજા,
મખમુર મસ્ત પીકર એક જામ હો ચુકા હું.

ગઝલે-નીયાજ.

આપકે હીજરસે પહોંચી હે યે હાલત મેરી,
મેહરબાં તક નહીં પેહછાનતે સુરત મેરી;
હું સરાપાયે તમન્ના મુઝે કયા પુછતે હો.
નીકલી બતલાઓ તુમ્હી કોનસી હસરત મેરી;

ડરસે રૂસવાઇકે અબ મુઝસે નહીં મીલતે હેં,
દેખકે દુરસે પેહરોં હેં વોહ સુરત મેરી,
બઝમસે અપની વોહ યે કેહકે ઉઠા દેતે હેં,
જાઇયે આપકે લાયેક નહીં સોહબત મેરી;
એક વોહ હે કે ઊડાતે હેં જમાનેકે મઝે,
એક મેં હું કે ન નીકલી કોઇ હસરત મેરી,
ગલીયો ગલીયોં ઉન્હેં ફીરવાયેગી મજનુંકી તરેહ,
રંગ લાયેગી કીસી રોજ યે ચાહત મેરી;
નીમજાં આશીકે મુઝતર હે શમે ફુરકતમેં,
આઇયે જલ્દ કે હે આપસે રૂખસત મેરી.

ગઝલે—કલીમ.

આપ મેં આપકો જો પાએ હે, અપને આપે કો વો મીટાએ હેં,
મેરે નાલેહી ખીચ લાએ હેં, બે બુલાએ કભી વો આએહેં.
મેરી તુરબત બનેગી અબ દુલહન, આજ વો હાર ફુલ લાએ હેં.
ન સતા અયફલક જફા પરવર, કીસી ગુલરૂ કે ખુશ સતા એહેં.
દાગ દીલ દેખકર મેો કહેતે હેં યેતો અપનેહી ગુલ ખીલાએ હેં,
ગયરપર અબ નઝર પડે કયું કર, મેરી નઝરમેં વો સમાએ હેં.
વસ્લમેં લુફત આયગા કયા ખાક, હીજરકે ગમ કુછ એયસે ખાએ હેં.
દીલપે ઝેલેંગે રંજો ગમ ભી હમી, નાઝ હમને અગર ઉઠાએ હેં.
કયા ભરોસા હે ઇન બુતોંકા કલીમ આજ અપને હેં કલ પરાએ હેં.

ગઝલે—અસીર.

આંખે બેકાર હે દેખે જો ન સુરત તેરી;
દીલવો કયા હે કે નહો જીસમેં મોહબ્બત તેરી.
નખલ હસતીસે નમુદાર હે કુદરત તેરી.
અઝલ વેહદત હે તેરી કુરઆ હે કસરત તેરી.
જલદ અય રૂહ સફર પેય કરે ખાકીસે નકર,
ચંદ રોઝહ હે મુલાકાત ગનીમત તેરી.
કયા અઝાબે શબે ફુરકતસે છુડાયા હમકો,
મહેરબાની તેરી અય મરગ ઇનાયત તેરી.
સુનચયે દીલકો મેરે ચાક નકર ડરતા હું,
કે પરેશાન નહો બુએ મોહબ્બત તેરી.
શોઅલએ નારે સકરસે જો કરે એહલે ગુના,
આખર બન બનકે બરસને લગી રેહમત તેરી.
સેર બાઝારકો તુ રોઝ નીકલતા હે અસીર,
આગઇ કયા કીસી યુસુફપે તબીઅત તેરી.

ગઝલ—ઝહેરાહ.

આવોજી આવો ખુદાકે વાસ્તે, રહેમ ફરમાવો ખુદાકે વાસ્તે,
જલ્દ ફીસલ જાઓ ખુદાકે વાસ્તે, જી ના ઉલઝાઓ ખુદાકે વાસ્તે.
જબ ગયે ઘર ઉનકે તો કહેને લગે, જાઓજી જાઓ ખુદાકે વાસ્તે,
જાન જાતીહે તુમ્હારી હીજરમેં, અબ લીપટ જાઓ ખુદાકે વાસ્તે.
ગૈરસે મીલકર ન ચાર આંખે કરો, કુચતો શરમાઓ ખુદાકે વાસ્તે,
ચાલ મકરાઘકી અય જાન મત ચલો, રાહપર આઓ ખુદાકે વાસ્તે.
સો વો બાતેહેં કોઈ કહેતા નહિ, અબ ન ગભરાઓ ખુદાકે વાસ્તે,
કયું હો ઝહેરાહસે ખફા અય માહેરૂં, કુચતો બતલાએ ખુદાકે વાસ્તે.

ગઝલ—મુમતાઝ.

આયે નહીં નઝર જો પ્યારે કઇ દીનસે,
મરતે હેં હીજ્રકે મારે કઇ દીનસે.
કર કત્લ ઓ કાતીલ નકર અબ દેર ખુદારા,
હે શોક ભરા દીલમેં હમારે કઇ દીનસે,
આતા જો નહીં બાગપે કયા ઉસકા સબબ હે,
અય રશ્કે કમર બહરે નઝારા કઇ દીનસે.
અબ દેખીએ કીસ કીસકો ડસે નાગની ઝુલ્ફેં,
નીકલે હેં વોહ બારીઝપે સંવારે કઇ દીનસે.
કીતનોંકા કીયા ખુન સનમ સચ તો કહો અબ,
મેંહદી જો મલી હાથમેં બારે કઇ દીનસે.
કયા ઇસકો ફલક દેખતે, હયરાન બનાહે,
કુરબાન જો કરતાહે સીતારે કઇ દીનસે.
યા અહમદ મુરસલ તેરે મુમતાઝ પર અબતો,
જયાદા હેં ગમ અદોહકે ગુજારે કઇ દીનસે.

ગઝલ—અકબર.

આયે ઇસ બાગે જહાંમે ખાક જીનેકે લીયે,
રાત દીન આંખે તરસતી હેં મદીનેકે લીયે.
ખુને દીલ પીતા હું ગમસે ઓર ઝરવારે નબી,
આબે ઝમઝમ લાતેહેં તીશ્નાસે પાનીકે લીયે,
નામ તેરા યા મોહંમદ કલમયે તેયબકે સાથ,
સબ્જ મોઝું હો-ગયા દીલકે નગીનેકે લીયે.
ખાકમેં મીલ જાયે તેરી આબરૂ શીમરે લઈ,
તુ નહૈ પાની નબી ઓલાદ પીનેકે લીયે.
અરે સબે અસરા ન આપ ઉસકે બસ દેતે શીબાસ,

ખુલ્દસે હુરેં ઉતર આતીં પસીને કે લીયે.
હુરમતોંકા થામતા હે વાઇઝ ક્યા કેહના તેરા,
અયસા ઢીશાતીઆં હો ઉમ્મત કે સફીને કે લીયે.
ખાદીમાંને સાકીયે કૌસરકા ક્યા ક્યા આયેશ હે,
હુરેં ખીદમતકો શરાબે પાક પીનેકે લીયે.
યા મોહંમદ અપને અકબરકો બુલાયા કીજીયે,
કમસે કમ હર સાલ ભરમેં એક મહીનેકે લીયે.

ગઝલે—ઠુમરી.

આનપડી દરબાર ખ્વાજા, તોરે નગરયેં તોરે શહેરમે—આન.
ઊચાસા કોટબીલન દરવાજા નોબત બાજે બહાર—ખ્વાજા.
ખ્વાજા કે દરપે શીશ નિવાઊં તુમહો ગરીબ નવાજ—ખ્વાજા,
સીડી સીડીપે માલન બૈઠી—દેત કુલોંકા હાર—ખ્વાજા.

(અતરે સખુન)—ગઝલ.

ઇલાજે દરદે દીલ તુમસે મસીહા હો નહી સકતા.
તુમ અચ્છા કર નહીં સકતે, મંય અચ્છા હો નહી સકતા;
અભી મરજાંઉંગા જીને કે તાને દીર ન તુમદેના,
યેહ તાને વોહ સુને જીસસે કે ઐસા હો નહી સકતા.
તુમહેં ચાહું તુમહારે ચાહને વાલોંકો ભી ચાહું,
મેરા દીલ ફેરદે મુઝસે યેહ ઝવરા હો નહી સકતા.
દમે આખીર મેરી બાલીં પે મજમા હય હસીનોં કા,
ન આના અય કઝા ઉસવક્ત પરદા હો નહી સકતા.
જો તુમ ચાહે વોહહો જાયે યેહ, હય અલ્લાહકી કુદરત,
જો મંય ચાહું તો ફરમાવો કે અયસા હો નહી સકતા.

ગઝલે—આશીક.

ઇશ્ક કેહતે હેં કીસે હોતીહે ઉલફત ક્યસી
હીજ્રકે જોરો સીતમ વસ્લકી લજ્જત ક્યસી.
એક દીન વોહ થા કે હમપે વોહ શીદા હોતે થે,
અબતો હે ઉનકો મેરે નામસે નફરત ક્યસી.
દોસ્ત અહબાબ મુઝે દેખકે ફરમાતે હેં,
આજ કલ હોગઇ યે આપકી હાલત ક્યસી.
હો નહીં સકતી ઇબાદત તેરી ખલ્લાકે જહાં,
સાથે આફત હે ગુનેહગારોંપે રહમત ક્યસી.
ખાના બરબાદી હુઇ અપને પરાયે છુટે,
ઉસપે અપના નહુવા વોહભી હે ચાહત ક્યસી.

ક્યા હો તાબીરે ગઝલકી જો તેરે [illegible],
તેરી બાતોંમેં ભી હોતીહે ફસાહત કયસી.

ગઝલ—[illegible].

પીલાદી મેં અનુ સાગર-મુલે મયખાના બન બનકર,
લબે મામશુક તક પહોંચું લબે પયમાના બન બનકર
કભી તાકા કભી મારા કભી બિસમીલ કીયા ઉસને,
હરએક અંદાઝસે લુટા મુઝે જાનાના બન બનકર.
અગર વોહ શમેઅ-રૂ મુખડા દીખાદે આકે મેહફીલમેં,
કરૂં મેં જાનો દિલ અપના ફીદા પરવાના બન બનકર.
પીલાદે અબ તો મય સાકી ઘટા છાઇ બહાર આઈ,
ઊડાઉં લુત્ફ બઝમે યારમેં મસતાના બન બનકર.
અગર વોહ ચાંદસા ટુકડા ઇધર ભુલસે આ નીકલે,
સીયાહ ખાના મેરા રોશન હો ઇશરત ખાના બન બનકર.
કોઇ ઉનસે નહીં કેહતા ખબર લો અપને વેહશીકી,
ગીરેબાં ચાક કરતા હે વફા દીવાના બન બનકર.

ગઝલ—અઝીઝ.

ઇલાહી હો મેરે સીનેમેં ઉલફત ગૌસે આઝમકી,
હમેશા હો હમારે દીલમેં ચાહત ગૌસે આઝમકી.
ગુલામે ગૌસે આઝમ જીંદા કર દેતે હેં મુરદોં કો,
ભલા હો ક્યા બયાં મુજસે કરામત ગૌસે આઝમકી.
ટહીં ચોરોંને પાઇ આપ કે દરસે વીલાયત હે,
સખી સરકાર હે જારી સખાવત ગૌસે આઝમકી.
ગુનેહગારોંકો બખશાઇમે રોઝે હશ્ર મવલાસે,
હર એકકે વાસતે હોગી શફાઅતે ગૌસે આઝમકી.
ખુદાકા શુક્ર ફનમેં શાએરીકે કર દીયા કામીલ,
મેહરબાની નબીકી ઔર ઇનાયત ગૌસે આઝમકી.
જહાંકે સબ કુતુબ ખાકાન બાહીમે ગૌસે આઝમ હે,
અઝીઝ હરએક વલી પર હે હુકુમત ગૌસે આઝમકી.

ગઝલ—તજમ્મુલ.

ઇસ વાસ્તે હમ સૂરતે રંજુર પડે હેં,
તેરે દરે દૌલતસે ભોહત દૂર પડે હેં,
રખ્ખે તેરે ખુમખાનેકો [illegible],
મસતાને [illegible] મજબૂર પડે હેં.
તકદીરમેં [illegible] નહીં કુનમેં [illegible],

અફસોસ કે અજમેરસે હમ દુર પડે હેં.
તેરે દરે અકદસપે શહે મુલકે વીલાયત,
સર અપના ઝુકાએ હુએ મગરૂર પડે હેં,
અતતીગે ચરાગે તને તીરામેં હો રોશન,
યાઝખમેં જીગરમેં મેરે નાસુર પડે હેં.
દેખોતો ઝરા કેયફીએ મેય ઉલફતે મોલા,
કીસમતકો દુઆ દેતેહેં મસરૂર પડે હેં.
કાય એક તુમહી વાસીફે ખુવાજાહો તજમુલ
તુમસેતો બહોત શાએરે મશહુર પડે હેં.

' ઉ (અતરે સખુન) ગઝલે—મેહદી.

ઉસ રંગીલે ને જા હાથોં મેં લગાઈ મેંહદી
કોનસે બાગસે બતલાવો મંગાઈ મેંહદી;
આશક ગુલ ગુંસે તરો તાઝા હુવા થા વો દરખ્ત
જીસકી ડાલીસે સજન તુમને લગાઇ મેંહદી;
રશક ઉન્નાબ કયા દીસત હીનાઇ કે તઇ,
તુમને હાથોં પે એ માહ જબકે રચાઇ મેંહદી;
ઉડ ગયાં દેખતે હી રંગ શફક કાં નાગાહ,
એક ઝરા અપને જો હાથોં કી દીખાઇ મેંહદી;
હાથ મેં સુરખી ન સમઝે કોઈ આકીલ ઉસકો,
ખુને ઉશશાક કી મુઠડી મેં લગાઈ મેહદી.

ગઝલે-આસીફ.

ઉન્હેં કયુંકર યે સલેઝયેં કે ચાહત અયસી હોતી હે,
જો તુમકો ચાહતે હેં ઉનકી હાલત અયસી હોતી હે.
યહી હે રશ્ક ગયરોંકા તો મરજાના હે કયા મુશકીલ
દીખા દેગે યે હમ એક દીન કે ગયરત અયતી હોતી હે.
હુમીં ચુકે જો જીક ઉનસે કર બેઠે કયામતકા,
વોહ ચલકર દો કદમ બોલે કયામત અયસી હોતી હે.
દીખાકર આઇના ઉસ ખુદનુમાસે મેં યે કેહતા હું,
ઉતર આતીહે જો દીલમેં, વોહ સુરત અયસી હોતી હે.
નીગાહે લુતફે આસીફ સે સીતારા ઓજ પર આયા,
જો દીન ફીરતેહે બખ્ત અખતર તો કિસમત અયસી હોતી હે,

ગઝલે-અમીર.

ઉઠો [illegible] લગા લો મીટે ગીલા દીલકા,
જરાસી બાતમેં હોતા હે સ્યાહ[illegible] દીલકા,

તુમ અપની ઉઠતી જવાનીકી શોખીયાં દેખો,
ઉભર ઉભરકે બડહતી હૈ વલવલા દીલકા,
યે ઝુકકે કહેતી હૈં કાનોમેં બીજલીયા ઉનકી,
તડપમેં હોગા ન હમસે મુકાબીલા દીલકા.
લગાકે યારકી તસવીર અપને સીનેસે,
નીકાલ લેતે હૈં કુદરતમેં હોસલા દીલકા,
બદલકે યારને ચીતવન મીટા દીયે ઝગડે
નમેહરબા નરહા દીલ ન વોહ ગીલા દીનકા.
અમીર ભુલ ભુલૈયાં હૈ કુચસે ગેસુ,
તઅજ્જુબ ક્યું ન ફીરે દસમેં કાફીલા દીલકા.

ગઝલ—હુમદમ.

ઉસ્તકા ગમ ખાયગા ક્યતો પરેશાની હુઇ,
અય સમે દીલદાર તેરી ખુબ મેહમાની હુઇ.
જુબ્હા કરને વોહ ઉઠા મંઝુર કુરબાની હુઇ,
મુદ્દતોંસે થા યેહ મન્નત મેરી માની હુઇ
સખ્ત જાનીકા બુરા હો થક ગયે બાઝુએ યાર
ધાર ખંજરકી ગઇ સબ આખર પાની હુઇ
નીચી નીચી વોહ નીગાહેં દેખકર બાદે વીસાલ,
હાયે કીસ દરજા મુઝે ઉનકે પરેશાની હુઇ,
હૈ મસલ મશહુર હોતી હૈ જવાની બાવલી.
દેદીયા દીલ ઉસકો ક્યસી સખ્ત નાદાની હુઇ.
મજમએ મેહશરમેં ભી વોહ શકલ હુમદમ યાદહૈ
કીસ તરેહ ભુલુંગા જો સુરત હૈ રેહશાની હુઇ.

(આરામે દીલ) ગઝલ.

ઉઠો ગલેસે લીપટ જાઓ ફીર નીરખ લેના,
તમામ રાત પડી હૈ બનાવ કર લેના.
હમારે સાથ હૈ તેરાભી ઇમતેહાં અય તીર,
તડપકે દીલ જો નીકલ જાયે તો જીગર લેના,
મઝા નહીં હૈ ધડક-પનમેં સીના જોરીકા.
ઉભાર કે જો દીન આઇંગે તો ઉભર લેના.
મરે હો દેખતે દમ તોડતા હુવા મુજકો,
ખુદા કે વાસતે જલદી મેરી ખબર લેના.
રહી નીગાહમેં હસરત ઉમેદ-ગુલ દીલમેં,
બડા મઝા હસીનોંકો પ્યાર કર લેના.

ગઝલ—ભેરવી.

ઉઠો પીયા જાગો અકેલી ડર લાગે—ઉઠો૦
ચુન ચુન કલીયાં સેજ બીછાઇ-ઇતનેમેં હો ગઇ ભોરરે—ઉઠો૦
આધી-આધી-રતીયાં પીછલે પહેરવાં, તડપ તડપ જીયા જાયરે—ઉઠો૦
આમવાકી ડાલીપે કોયલીઆ બોલે, બનમે બોલે મોરવારે—ઉઠો૦

ગઝલ—મીરઝાં.

એક ફકત મેંહી નહીં ચાહનેવાલા તેરા,
જીસને પયદા કીયા વોહભી તો હે શયદા તેરા.
હલકપે મેરે છુરી ફેરકે કાતીલને કહા,
અબતો દેખેંગે તડપનેકા તમાશા તેરા.
જખ્મપર મેરે નમક ઝીડક બજાયે પાની,
અબતો ઠંડા હુવા કાતીલ યે કલેજા તેરા.
ઉમ્રભર સીજદેસે સરકો ન ઉઠાઉંગા કભી,
હાથ લગજાયે અગર નકશે કદે પા તેરા.
યેહ હે ઉમ્મીદ શબો રોજ દીલે મીરઝાકી,
નજ એક વકત જબાંપર રહે કલેમા તેરા.

(શાયરે ચમન)—ગઝલ.

એક તીર ફેંકતા જા બાંકી કમાન વાલે,
હો એક નજર ઇધરભી ઓ આન બાન વાલે.
ઝુરોંકે યાર ઝુકે ઝુકા જહાન સારા,
તેરા હે ધ્યાન સબકા ઓ સબકે ધ્યાન વાલે.
ખંજર ઉઠાકે તોલા ઓર તોલકે ન મારા,
મેં ઉસ અદાકે સદકે ઓ આન બાન વાલે.
કાબેમેં જાકે ઢુંઢું યા બુત કદેમેં જાકે,
ઢુંઢા હું લા મકામેં ઓલા મકાન વાલે.
તેરે નગરમેં જાના ઓર દરદરકી ખાક છાના,
કુછતો પતા બતાદે ઓ બે નીશાન વાલે.
તહકીક હાલ તેરા કીસસે કહું મેં જાકે,
ચુપ હેં યકીન વાલે ગુમ હેં ગુમાન વાલે.

ગઝલે—અમીર—કવ્વાલી.

એક ઝરા દેખો તો ક્યા કરતે હેં કરને વાલે,
ઓ ગરીબો કે મઝારો પે ગુઝરને વાલે.
ફીર કહાં દીલકા પતા દીલમેં હસી જબ આએ,
ઘરકી લેજાતે હે યે ઘરમેં ઠહરને વાલે.
દીલ સુલગાકે કુકડે યે નહી પરચોકે,
દાવરે હશરકી ખીદમતમેં ગુઝરને વાલે.

મોત ફેરતી હે હસીનાંપે મેં ખુદ દેતી હું જો,
ઓર મુજેહ મુહત લીયે મરતે હેં મરને વાલે.
હુરે બોલી ગએ જનનતકો જો મસતાનએ ખ્યાલ,
આબે કવસરમેં નહા ઘોકે નીખરને વાલે.
દીલ ધડકતાહે મેરા દેખકે જોબનકા ઉભાર,
ચુમલેં મુંહ ન તુમુહારા યે ઉભરને વાલે.
ખુબ પેહછાન ગએ એહલે હવસકો વો અમીર
ચાડગએ નઝરોં પે સબ જીસે ઉતરને વાલે.

શેઅર | મુરતે માહે માહે નવ આતા હે મહીને પીછે
| ઇન્હી બાતોંસે તુ આ ગુશાત નુમા હોતા હે

ગઝલે—સાબીર.

અય દીલદારે સાબીર પર યેહ નોહાગીરી કયું હય,
દીલ મેં હય મેરે સાબીર, આંખોં મેં તેરી કયું હય.
લબ પર મેરે હાય સાબીર દીલમેં હય મેરે સાબીર,
સીલ રંજકી છાતી પે ફીર મેરે ધરી કયું હય.
જબ મસ્ત હેને સબ હય બહોશ તેરે સબ હય,
ફીર મોહની સુરત પર જાદુ નઝરી કયું હય.
સાબીર કી મુહબ્બત મેં મનઝુર બના એ દીલ,
દલના હય અગર સાબીર ફીર બનના દરી કયું હય.

ગઝલે—સફર—ભ—કુમરી.

ઓ મેરે ખ્વાજા મુઇનુદ્દીન આરાલી પાર લગાદે નાવરયા,
તુરે ઝરેહ યહી વકત હય ખ્વાજા તુ કરદે નઝરયા;
કબ સે મંય ઠાડી અરઝ કરત હું રંગ મેં તુ રંગદે ચુંદરીયા,
યેહ નામ તોરા રોશન હય જગમે જય ભી આઇહું દરરયા.
પલકોંસે છારૂં મય તોરી દવરયા કરદે મહેર કી નઝરીયા,
યા મોરે ચીશતી હયગી શકીસતી દીયે પુરતી મોરે સાંવરીયા.
યા મોરેસાબીર વોહ તોરી નાદીર મોહે દીખાદે ડગરયા,
યહી અરઝ કરત હય સફદર કમીના પાર લગાદે નાવરયા.

ગઝલે—અકબર.

કહાંસે જોઉ દીલકોતુ જહાંમેં સખ્ત મુશકીલ હે
યહ પરીઓંકા મજમાંહે યહાં હુરોંકી મેહફીલ હે
ઈલાહી કયસી કયસી શુરતેં તુને બનાઈ હે
કે હર સુરત કલેજેસે લગા લેનેકે કાબીલ હે
મેરા દીલકે શીસેકી તરહે પત્થરસે હે માશ—

મેં કહેતા રહ ગયા જાલમ, મેરા દીલહે મેરા દીલહે
ડેરઓ બેઅદબ યો બઝમ ગુસતાકી કે કાબલ હે
જો દેખા અકશ આયનેમેં આપના બોલે ઝનઝલાકર
અરે તું કોનહે હટ સામનેસેં ક્યું મુકાબીલહે
મેરી તુરબતપે એક ઠોકર લગાઇ, ઓર યે ફરમાયા
કયામત આ ગઇ, ઉઠ સોનેવાલે કયથા ગાફલકે
હજારોં દીલ મસલકે પાઉંસે ઝનઝલાકે ફરમાયા
પીછાનો, તુમ્હારા ઇન દીલોમેં કોનસા દીલહે
સવાલે બોપેપર ક્યું ઝીથુ કીયાં દેતેહો અકબરકો
ફલ્લાતન હર શખ્સ અલાહ મે અઝ બહેરે સાયેલહે

શએર } દેખ દરયાકી તરફ દીલકો લહેર આતીહે
કીસ્તી ઉમરકી હરરોઝ ચલી જાતીહે.

ગઝલે—અકબર.

કત્લમેં દેર હે ક્યું મ્યાનસે તેગા નિકલે
આજતો ઇદ હે આશિકકી તમન્ના નિકલે
દિલતો લેતે હો સનમ દેખલો ટુટા ફુટા
ફિર ન ફેરેંગે જો. પીછેકો બખેડા નિકલે
આદમી પેહલે મોહબ્બત મેં બિગડ લેતા બને
જબ મિલે ખાકમેં દાના તો શગુફા નિકલે
આતિશે હિર્જ મેં જલતે હુવે એક ઉમ્ર હુઇ
દેખે કબ વસ્લ હો અરમા મેરે દિલકા નિકલે
આજ હે ગર્મ કુગા હમબી ચમનમેં અકબર
આશીયાને મે હમ ક્યું બુલબુલે શયદા નિકલે.

ગઝલે—કરીમ.

કત્લે આશક કીસી માશુક સે કુચ દુર નથા
પર તેરે એહદ કે આગે તો એ દસ્તુર નથા,
રાત મીજલસ મે તેરે હુશન કે, શા અલે કે હજુર,
શમએ કે મુખપે જો દેખાતો કહી નુર નથા,
જીકર મેરાહી [illegible] સરે [illegible] ન [illegible]
મેને પુછાનો [illegible] એ [illegible] ના
આ[illegible]ટી [illegible] મેરા [illegible] નથી આદમકા,
વહાં [illegible] હે દરગાતે કાલી અંગુર નથા.
[illegible] ગમ કીતેરે [illegible] સનમ કરે દેખા,

કોઈબી દાગ ચાસીનેપે કે નાશુર નથા,
મોહતે સબ આજ તો મેયે ખાનેમે તેરે હાતો,
દીલ નથા કોઇ કે શીશા કીતરેહ ચુર નથા.
દરદ કે બીલનેસે અયે ખ્બાર બુરા કયું માના,
જીસકુ કુછ ઓર સેવા દીદ કે મંનજુર નથા.

ગઝલે—સલીમ.

કટી ગુનાહોંમેં ઉમ્ર સારી, ઇલાહી તોબા ઇલાહી તોબા,
મેં અબ્દે ખાકી તુ રબ્બે બારી, ઈલાહી તોબા ઈલાહી તોબા.
ગુનાહકી મઠડી ધરી હે સરપર, કદમ ઉઠાઉં જમીંસે કયું કર,
કડી હે મંઝીલ યે બોજ ભારી, ઈલાહી તોબા ઈલાહી તોબા,
ક્બરકી સખતી ફીસારે મરકદ, ગુજર ફરીસ્તોંકા પેહલી મંઝીલ,
વોહ ઘર અકેલા વોહ કબ્ર અંધારી, ઈલાહી તોબા ઈલાહી તોબા.
મુંસાફીરાં ઇસ સરાયે ફાનીમેં અયસે સોયે કે ફીર ન જાગે,
સીરહાને જાકે અજલ પુકારી, ઈલાહી તોબા ઈલાહી તોબા.
સલીમ ડુબા હુવા હે યારો, ગુનાહકે દરીયામેં સરસે પાતક,
યે સરગીરાની યે શર્મ સારી, ઇલાહી તોબા ઇલાહી તોબા.

ગઝલે—તુફુચ્મુલ.

કયું કીસીકા લુ મેં એહસાં કોઈ કયા લે-જાયેગા,
આસતાને ખ્વાજા સાહેબ તક ખુદા લે-જાયેગા.
નકદે દીલ લે જાઉંગા મેં નજરે ખાજાકે લીયે,
ઓર કયા મુઝસા ગદાયે બેનવા લે-જાયેગા.
ખ્વાજા ઉસમાંકા દુલારા જબ દીખાયેગા જમાલ,
પ્યારી પ્યારી શકલસે વોહ દીલ લુભા લે-જાયેગા.
અય તને કાહીદા એક દીન ગલશને અજમેરકા.
તાયેરે શૌકે જીયારત ખુદ ઉડા લે જાયેગા.
કેહ રહાકે ખાજયે અજમેરકા યે ફયઝે આમ,
આયેગા જો આસતાં પર મુદ્દઆ લે જાયેગા.
અય તજમ્મુલ ગોકડી મંઝીલ હે રાહે આખરેહત
હે સલામત જબ હમારા રાહનુમા લે જાયેગા.

ગઝલે—અકબર.

કદમોં મેં મુસયફાકે મેરા મઝાર હોતા;
વોહ ખાકે પાર હોતી અય ખાકસાર હોતા.
ગરદ્દાર બખશ દેતા ગર તુમ પુકારા કરતે.
મેરા જહાઝ ભમયાં તુફાંસે પાર હોતા.

યેહ ભલા હુવાકે તુમને મુઝે અખશ વાયા વરના
મેરે ખુગાહયોં કા ક્યું કર શુમાર હોતા,
હમ જાંબલબ એહ અકબર તેરે દરસે હોકર
તેરા મઝાર હોતા યેહ જાં નીસાર હોતા.

ગઝલે–વાસિફ.

કટારીમેં ન બરછીમેં ન ખંજરમેં ન ભાલે હેં,
ફલકકે પાર હોજાતે અય બુત યે વોહ નાલે હેં.
ખુદા રખ્ખે ઉન્હેં દુન્યામેં વોહ સબસે નીરાલે હેં,
જો આરીઝ ગોરે ગોરે હેં તો ગેસુ કાલે કાલે હેં.
ગલે પર મેરે ક્યું તલવારસી રેહ રેહકે ચલતી હેં,
તેરી ગરદનમેં કાતીલ ક્યા કીસીને હાથ ડાલે હેં,
ચલે દેખ આંયેં ચલકર એક નજર જન્નતકી હુરોંકો,
હસીનાને જહાં જીતને હેં અપને દેખે ભાલે હેં.
ન પુછો આરઝુ પુરી હુઇ કીસ સખ્ત મુશકીલસે,
નીકલ આંયા હે દીલભી સાથ જબ અરમાં નીકાલે હેં,
રૂખે શફ્ફાફકી તોસીફમેં સુનકર ગઝલ બોલે.
યે મઝમું તુને વાસિફ નુરકે સાંચેમેં ઢાલે હેં.

ગઝલે–અમીર.

ક્યા કહેં દીલસે કહાં વસ્લમેં અરમાન ગયે,
નાઝકે સદકે તો અંદાઝકે કુરબાન ગયે.
ઇમતેહાં ખુબ વફાકાભી જફાકાભી હુવા.
તુમ હમે જાનગયે હમ તુમ્હેં પેહછાન ગયે
કેહતે હેં શખ્શી ખુશામદભી અજબ જાદુથી,
માનનેકી જો ન થી બાત વોહ હમ માન ગયે.
વસ્લમેં કેહતે હેં કોઇ નહીં આડે આતા,
હાયે ઇસ વકત કહા મેરે નીગેહબાન ગયે.
જબ મેં દરવાજેપે દેતાં હું કીસીકો આવાઝ,
કેહતે હું કેહદો વોહ ઘર ગયેરકે મેહમાન ગયે,
ખાક સારીકે મઝે ખુબ ઉઠે દુન્યામેં,
ખાક હમ છાનને આયેથે યહાં છાન ગયે.
હક શેનાસીકી હકીકતકો ઉન્હીને જાના,
આપ અમીર અપની હકીકતકો જો પેહછાન ગયે.

ગઝલે-માહશુખ.

કભી ઇકરાર કરતે હંય કભી ઇનકાર કરતે હંય
વોહ હમસે વશલકી સબ મેં બડી તકરાર કરતે હંય.
પીલાકર બાદએ રંગી હુએ હંય સરખરૂ હમસે
કભી ગાફીલ બનાતે હંય કભી હુશયાર કરતે હંય
હુએ બરહમ વોહ ઓસેપર ઇલાહી ખેર હો દેખે,
હમારે વાસતે કયા હુકમ અબ સરકાર કરતે હંય;
મેરે માહશુખ કી સુરત અગર દેખે ખુદા જાને.
બીરહમન દુર ગરદન શે અભી ઝુન્નર કહતે હંય.

(અતરે સુખન)—ગઝલ

કદ હય છોટા આંખે રસીલી ભોલી ભાલી સુરત હય,
ઇસપે ગજબ વો બાંકી અદા હય, તીરછી નઝરયક આફત હય,
પરદા ઉઠા ના જલવા દીખાના છુપ જાના ફીર પરદે મેં.
શોક હમારા કરતે હો દુના યેહ ભી તુમ્હારી હીકમત હય.
રંગ ભપકા આંખ રશીલી [illegible] નીરાલી ચાલ તેરી.
ઇસપે કીયામત એ મેરે દીલબર ચાંદ સી સુરત તેરી હય.
દેખતેહી વો નુરકા ચેહરા આહય [illegible] સુઝકો સનમ,
ગીનતેહો નાહક મે ખારો મેં કૈસી યેહ મુઝપર તોહમત હય;

ગઝલે—અકબર

કદમોં પે મુસ્તફાંકે મેરા મઝાર હોતા
વો ખાક પાક હોતી મેં ખાક સાર હોતા
કદમોં પે તેરે ગીરતા ગલીયોંમેં તેરી ફીરતા
ગાહ જાન નીસાર હોતા કે ગાહ ખાસ્ક સાર હોતા
અલ્લા મેરે મુઝે તુમ રોઝે પે અગર બુલાતે
કયું ઝાર ઝાર રોતા કયું બેકરાર હોતા
ગફ્ફાર બખ્શ દેતા ગર તુમ ઇશારેહ કરતે
મેરા જહાઝે અસ્યાં તુફાનસેં પાર હોતા
અલ્લા મેરી ખબર લો ગુમરાહ હો ચલા હું
કુચ અપની ઝીન્દીકા નહિ એતબાર હોતા
યે ભલા હુવા કે તુમને મુઝે બખ્શ વાયા વરના
મેરી ખુરાબીયોંકા કયું [illegible] શુમાર હોતા

શએર { [illegible]
[illegible] }

ગઝલે-આઝમ.

ફુરકત તેરી જુદાઈ કે સદમે ઉઠાયે દીલ,
હરરોઝકે સીતમકી કહાં તાબ લાએ દીલ.
દર દર ફીરા રહાહે યે આગાઝ ઈશ્કમેં,
આંખકો દેખીએ મુજે કયા કયા દેખાએ દીલ.
હસ્તે હો મેરે હાલપે કયા જાએ રહેમ હે,
લીલ્લાહ ઇસ તરેહ કીસીકા ન ફસાએ દીલ.
દીવાને કોઇ કહેતાહે વહેસી કોઇ હમેં,
સબ કુચ સુનેંગે શુકર હે જો કુચ શુંનાયે દીલ.
લાઇહે પેચમેં યે હજારોં કો બેગુનાહ,
ફંદેસે માર ઝુલ્ફકે ખાલક બજાએ દીલ.
બે વજહ આંખ આપને આલમ સેં ફેરલી,
ખુને જીગર ન આંખો સેં કયુંકર બહાએ દીલ.

ગઝલે-ઝફર.

કતલ કરનેકો આશકકે નીગેહ તલવાર કારી હયે,
બીમારોંકા જખ્મકા મરહમ તેરા દીદાર કાફી હયે;
પરેશાં દીલ દીવાનેકો નહી દરકાર ઝન્જીરે,
તુમારે કાકુલે પુરખમકા હરયેક તાર કાફી હય.
ન તસબીહ હયે ન સી ઝદા હયે નહી મતલબ કીતાબોસે,
તસવ્વર બન ગયા દીલમેં એહી તકરાર કાફી હયે;
પરેશાં દેખકરે મુજકુ ન ઇતના ઝુલ્ફ કર ઝાલીમ.
શફકત મેહેરબાનીસે તુમારા પીયાર કાફી હય;
અકેલા છોડ જા મત મુજકું તું ઇસદારે ફાનીમેં,
'ઝફર' કે ઝખ્મકે બસ બનજ,

ગઝલે-અકબર,

કયું ન મેઅરાજમેં હો ધુમ તેરી આજકી રાત,
બનકે ઝર રહમતે હક ટુટ પડી આજકી રાત.
આપકે પાયે મુબારકને વોહ ઝીનત બખશી,
કોહકુમાં બન ગઇ મોતીકી લડી આજકી રાત.

ભેજતે હેં મુજે રૂખસારે મોહમદપ સલામ,
પત્તીયાં ટેહનીયાં ફુલ બુટી જડી આજકી રાત.
હકને ફરમાયા કે આ અર્શપે અય ખતમે રેસલ;
કે ઝીયારતકી તમન્ના હે બડી આજકી રાત,
હાયે અકબર હે ગુનેહગારોકા કીસ દરજે ખ્યાલ,
અયેશમેંભી ઉન્હેં ફીક પડી આજકી રાત.

ગઝલે-શાહ. કુછ-નહિ-ઓર-સબ-કુછ-સહિ.

કહેત હય લોક યારો, એટલે જર નહિ તો કુછ નહિં,
હુવા જબ જર પેદા યારો, ઘર નહિ તો કુછ નહિં.
હુવા જબ ઘરતો અય યારો, દીલબર નહિ તો કુછ નહિ,
દીલબર આઇ જબ તો યારો, મોહબ્બત નહિ તો કુછ નહિ,
મોહબ્બત મીલી અય યારો, ખુદાસે ના મીલી તો કુછ નહિ.
ખુદાસે મોહબ્બત મીલી તો યારો 'શાહ' કહેતે સબ કુછ નહિ

ગઝલે-અનવર.

કીસીકે તીરે મીઝગાંકી ખલીશ હરબાર કયસી હય
નીગાહે નાઝકી બરછી જીગરકે પાર કયસી હય
સવાલે વસ્લપર લાખોં સુનાઇ ગાલીયાં તુમને
હમીસે ફીર યેહ કહેતે હો નેરી ગુફતાર કયસી હય
ઉદુભી તુમસે મીલતા હય ઉદુસે તુમભી મીલતે હો
હમારે વસ્લસે આખીર તુમહેં તકરાર કયસી હય
હજારોંકો કીયા ઘાયલ કરોડોંકો કીયા બીસમીલ
નીગાહે નાઝ અય કાતીલ તેરી ખુંખ્ખાર કયસી હય
હમેં દેખા તો ફીર, કીસ શોકસે દોડી હુઇ આઇ
હમારે ખુનકી પ્યાસી તેરી તલવાર કયસી હય
ખુદાકે વાસ્તે ખંજર ગલેપર ફેરદે કાતીલ
તડપતી લોટતી પેહલુમેં જાને ઝાર કયસી હય
અભી સીનેસે દમ નીકલા વહી પુરી તરહ મેરા—
અજીસે મેરે માતમકી યેહ મારામાર કયસી હય
ઝપક જાતી હેં આખેં દેખતી હય જબસી દીલમે
અરે અનવર તજલ્લીએ રૂખે દીલદાર કયસી હય.

ગઝલે—ગરીબ.

કીસ કદરમેં જો કરૂં ઇઝહાર ખરાઇ તેરી,
અકલ હેરાન હુયે મેરી, દેખ સફાઇ તેરી,
આફરીન કહીયે મીયાં તેરે મુસવ્વર કે તહીં,
જીસને ઇશ ખુબીસેં તસવીર બનાઇ તેરી,
ક્યા કરૂં કીસસે કહું કોન કરેગા આસાન,
શખત મુસ્કેલ હુયે મેરે હકમે જુદાઇ તેરી,
યે જુદાઇ જો ન હોતી જેહાં બીચ પેદા,
કે આ ખોદા ખાલીબી રહેતી યે ખુદાઇ તેરી,
રોજે મહેસર કુ ખુદા પુછેગા સખતીસે મુજે,
તો મયે અયે દોસ્ત દેલાઉંગા દુહાઇ તેરી,
ઇબ્ના પયગંબર તેરા દર છોર કહાં જાવે ગરીબ,
બાદશાહી સેતી બેહતર હય ન ગદાઇ તેરી.

ગઝલે—તાયેબ.

કીયા ઇશ્કકે બુતાં જીસને વોહ રૂસવા હોહી જાતા હે.
તમાશાઇ અગર હો ખુદ તમાશા હોહી જાતા હે.
તપે ગમ જીસકો આઇ સર્દ મોહરોંકી મોહબ્બતમેં,
હિસે જાડા ચહડા અયસા કે ઠંડા હોહી જાતા હે.
અગર કુશતે જલાનેકે હેં ખાહાં તુમસે હે ડર ક્યા,
લબે જાંબખ્શ એજાજે મસીહા હોહી જાતા હે.
અગર હય તુમપે મરતે હેં તો તુમ ક્યું તંગ હોતેહો.
દીલે ઇનસાં પરીજાદોંપે શયદા હોહી જાતા હે.
તુમ્હારા જીક્ર અગર તાયેબ જબાનોંપર હે લોગોંકી,
ન ઇસકા ગમ કરો આશીકકા ચરચા હોહી જાતા હે.

ગઝલે—ગરીબ.

કીસીકી ફુરકતમેં હમને સાકી, લહુ પીયાહે શરાબ કરકે,
તપે અલમને જીગર જો ભુના તો, ખાયા હમને કબાબ કરકે,
ન ચેન પાએગા તુબી ઝાલીમ, કીસીકો નાહક ખરાબ કરકે,
યે ચાંદ રખના કે લેગા બદલ, જનાબે બારી હીસાબ કરકે,
ઇધર જો મુંહસે સવાલ નીકલા, ઉધર સીતબે ગરને બાત કાટી,
ઝલીલ હોના પડાહે કેસા, સમનકો હાઝીર જવાબ કરકે,
મેરે જનાઝેપે મેરા કાતીલ, નમાઝ પડકર યે કેહ સવાબ કરકે,
કો મેરે સરકી અઝાબ, ઉતરા ચલાહું કારે સવાબ કરકે,

ગરીબ બેકસ ગંદા ભીખારી કહાંથે એસે નસીબ મેરે,
ઝહે મુકદ્દર પુકારતે હેં, વો મુઝકો ખાકી જનાબ કરકે,

શએર. } જબ રાતથી દરાજ મુલાકાત કમહુઇ,
મીલનેકે દીન જો આએ—તો અબ રાત કમહુઇ.

ગઝલ—અકબર.

કીસ પ્યારમેં હઝરતસે ખુદા બોલ રહા હે
મરગુબ હે મરગુબ હે અનમોલ રહા હે.
એક કંદ હે એક શેહદ હે દો મીમે મોહંમદ,
ઓર રાલ દરે બેહીશ્તે જીનાં ખોલ રહા હે
હે ઝુલ્મ મોહંમદપે બજુઝ સદ્દકે અલાકે,
જો મેહફીલ મીલાદમેં કુછ બોલ રહા હે.
બાજારે મોહંમદમેં ચલો હશ્કે ખુદા લો,
સવદા યે બોહ સવદા હે કે અનમોલ રહા હે.
ફુલોંગે વોહી રંગ હે ગુંન્ચોમેં વોહી બુ,
મીનકારમેં બુલબુલેકી વોહી બોલ રહા હે.
હો આખર ઇસલામસે ઇમાનસે તુને,
આલમમેં શરીઅતકે ગોહર તોલ રહા હે.
અકબર તેરે દરબારમેં આયા હે ઇલાહી.
ઓર દફતરે નાબતે નબવી ખોલ રહા હે.

(ચમરે ચમન)—ગઝલ

કુછ નહીં દરકાર હે મુઝકો નીશાની આપકી,
એક બોસા દીજીયે હો મેહરબાની આપકી,
હો કરૂં તારીફ કીસ મોંહસે મેં જાની આપકી,
ખલ્કમેં હોગી ન લેકીન કોઇ સાની આપકી,
જબ સુનેરી બાલ દેખું હું કીસીકે ગુલબદન,
યાદ આ જાતી હે ફોરન નવ જવાની આપકી,
બસ નહીં ભુલેંગે પ્યારી જગતક હે દમમેં દમ,
હર જગા કેહતે ફીરંગે કહાની આપકી,
ક્યું ભને હરજાઇ અબદુલ્લા બેઠી રહો,
હો ખુદાને ચાંદકી તસ્વીર બની આપકી.
મરહબા જોશી જાતું તસ્વીર દેખતેહે ઇસે.
પંચ હાથ ઉમદો આબીર જો પીવાની આપકી.

[illegible]

કોઇ એસી સખી ચાતુર ન મીલી મુઝે પીઉકે હમારે બીઠા દેતી,
મંયને રાહે મદીના ભી દેખી નહી મોરી બઇયાંપકરકે બતા દેતી,
મોરે મનમેં હય અબતો જોગનયા બનુ ઓર મલકે ભભુતે મદીને ચલુ,
સખી હિંન્દીકી નગરીમેં કાહે રહું તોરી પ્રીત ન ચેન જરા દેતી.
પીયા સાત સમુનદર પાર બસું મોરે પગમેં ન ચલનેકા જોર રહા,
નહીં આતી મદીને કી કોઇ હવા મુઝે મુલકે અરબમેં ઉડાદેતી,
મંય તો સુનીસજરયા પે તડપત હું પીયા મુલ્ક કે અરબમેં બીરાજત હંય,
કભી સપનેમેં દેતે જો દરશ દીખા મેહી ચરનોમેં સીસ નીવા દેતી,
મંય રોવત રોવત બોરી ભઇ પીયા ઢુંડત હું મીલતા હી નહી,
મોરી મોત ભી આતી નહી હય સખી મોરે હીજરકે ગમસે છુડાદેતી.
તોરી પીતકા દુખડા તો મંય હી નહી પડ રોતા હય હીજરમેં વોભી યુંહી
મુઝેદરપે બુલાતે જો શાહે અરબ મુમતાઝકા દુખરા સુનાંદેતી,

શએર } આરઝુ યેહય કે નીકલે દમ તુમ્હારે સામને,
તુમ હમારે સાંમને હમ તુમ્હારે સામને.

ગઝલે—મહમુદશાહ.

કોનો મકાંમેં અવમદ દુલ્હા રૂપ નીરાલા લાયા હે,
અપન અરબમેં દેખ જરા તુ રબમેં કયસા સમાયા હે.
ઇન્તા ફતહનકા તાજ પેહનકે નસરૂન મીનલ્લાકી સયેફ ઉઠાકર,
કલમયે હક વહદતકાં ઘર ઘર [illegible] ડંકા બજાયા હે.
અરબા અનાસીર ખાકી પુતલા આદમ જીસકા નામ ધરી,
જયસે થે વયસે ફીરગયે ઓર ઊસમેં કયસા સમાયા હે.
રહ—મતે આલમ બનકર આયે દોનોં જહાંકી બખશીશકો,
શબ્બીર શબ્બરકો જામીન દેકર ઉમ્મતકો છુડાયા હે.
આઇના ફના કીયા શેખકા મહમુદશાહ હો જીસકા નસીબ,
જીસને ઇશ્ક રબીમે ખુદા ગર દીલમેં અપને સમાયા હે.

આરામેદીલ—ગઝલ.

ખબર હમને તુમ્હારી ગયેરસે પાઇ હે,
ઘસી બાઓસસે ઝગડા હે યેહી સારી લડાઇ હે.
લગન હે સારે આલમકો શરક કુંજી બદખશાંમેં,
લબે નાજુકપે સુરખી પાન ખાનેકી જો આઇ હે.
હુવે બદનામ [illegible] [illegible] [illegible] બાઇ,
તુમ્હારે ઇશ્કમેં ખરી બડી જીલ્લત ઉઠાઇ હે.
મેં મરજાંઉતો મેરી લાશકો લે જાકે યું કેહના,

જીસે તુમ કોસા કરતે થે ઉસીકી લાશ આઇ હે.
હુવે હેં વસ્લકી શબ હોટ નીલે બોસે લેલેકર,
બતાના સર્મસે યે હે નઇ મીસ્સી લગાઇ હે.

ગઝલે—જફૂર.

ખાર હસરત કબર તક દીલમેં ખટકતા જાએગા
મુરગ બસમલકી તરેહે લાસે ફરકતા જાએગા
દેખીએ કબ તક જવાબે ખતસે આંખે સાફ હોં
રાસતા દેખા નહિ કાસદ ભટકતા જાયેગા
જાન જાવેગી જો ઇસ્ક આરજે ગુલ રંગમે
તખ્તે તાબુત મીસ્લે ગુલ ભટકતા જાયેગા
મેં યે કહતા હુ કે મેરે લાસપર અય દોસ્તો
એક જમાને હરેક હસરતસે તકતા જાયેગા
સુનકે અફસાં બામપર બેડરે ખુદા મત જાઓ તુમ
અય સનમ જો દેખ લેગા સર પટકતા જાયેગા.
મર ગયા હું મેં કીસીકે હસરતે દીદારમે
કબર તક લાસેભી મારા રાહ તકતા જાયેગા
અય જફૂર કાયમ રહેગી જબ તલક અખલીમ હિંદ
અખ્તરે અખ્બાલ ઉસ ગુનેહા ચમકતા જાયેગા

ગઝલે-કલીમ.

ખાજા શાહે બંદા પરવર લે ખબર—અય હબીબે રબ્બે અકબર લે ખબર.
હીજરમે હું બિસ્તરે કુમરી નાબરા ઝા સરવે ગુલઝારે પયગંબર લે ખબર,
હોગયા હે ગમસે ખું મેરા જીગર, અય જીગુર પેવંદે હૈદર લે ખબર,
કુર્રતુલ અયને હસન જાને હુસેન, હઝરતે ઝોહરાકે દીલબર લે ખબર,
મેં હું ઓર ગમકી અંધેરી રાત હે, અય મેરે માહે મુનવ્વર લે ખબર.
હાલે બદતર હે કલીમે ઝાર કા, જાન આ પહોંચી હે લબ પર લે ખબર,

ગઝલે-આશીક.

ખુદા કો ખુદાઇમેં હરદમ દેખતે હએ, ખુદાકો ખુદામે સનમ દેખતે હએં,
બગઓરઝ તજલ્લીકે ઉસકે નહીં શએ, હમા હમો ઊસીમેં બાહમ દેખતે હએં,
જીસે ચશ્મ હોવે સો દેખે મગર હમ, બહર આન હમે સનમ દેખતે હએં,
પએ કત્લ ઉસ્સાક સમશીર કો હમ તો અબરૂકો ઉસકી બહમ દેખતે હએં,
કીસેહએ ગરઝ જાકે કાબેકે હરમમેં, બહર સો ઉસે દમબદમ દેખતે હએં,
કહે કોઇ આરીફતો ક્યા ઉસકો બોલું, કહે ખ્ખીર આશીક સાહેબ દેખતે હએ

ગઝલે-શાહીદી.

ગઝબહે ઉસબુતે કાફિરપે, અપના દમ નિકલતા હય,
નયા તાબુત જીસકે કુચે સે હરદમ નિકલતા હય,
વોહ કબ ખાતિરમેં લાતા હય મેરે આઝુર્દા હોનેકો,
યેહ સુન રખ્ખાહે ઝાલિમને કે સા દિકબ નિકલતા હય,
દિખાકર અપની આરાયશ ન ધોકા દે પરી મુજકો,
કે તેરે સાદાપનમેં એક અજબ આલામ નિકલતા હય.
નહીં માલુમ દી કિસને ખબર લયલાકે મરનેકી,
કફનસે હાથ મજનું કાપ એ માતમ નિકલતા હય.
શાહીદીસે નહી વાકિફ મગર ઇતનાતો વાકિફ હય,
કોઇ રાતોકો બયાં કરતા હુવા માતમ નિકલતા હય.

કવ્વાલી યે-નાદિર.

ગર ખોફ હશ્રકા હય અલ્લાહસે લો લગાલે
દુન્યામેં કયા મઝા હય અલ્લાહસે લો લગાલે
પીલે મએ મોહબ્બત કર યાદ અપને રબકો
કયા ખુબ યેહ નશા હય અલ્લાહ-સે લો લગાલે
મત જા કીસીકે પર મત માંગ તુ કીસીસે
બેકાર ફિર રહા હય અલ્લાહસે લો લગાલે
તુ આલમે ન આના બસ ભૈસવા કે હરગીઝ
દુન્યા બુરી બલા હય અલ્લાહસે લો લગાલે
જો માગના હય તુજકો સો માંગ અપને રબસે
દરબાર વોહ ખુલા હય અલ્લાહસે લો લગાલે
સબ યાદમેં ઉસકી સરકો ઝુકા રહે હય
કયા શાહ કયા ગદા હય અલ્લાહસે લો લગાલે
નાદિર કીયે નસીહત અય ગોરસે તું સુન લે
યેહ સબસે કેહ રહા હય-અલ્લાહસે લો લગાલે

ગઝલે-અકબર.

ગયે દોનોં જહાં નઝરસે ગુજર, તેરી શાનકા કોઇ બશરન મીલા,
તેરી હર જગા દેખી નીરાલી ફબન, તેરા એક કીસીકો મગર ન મીલા
તેરા ચરચા જહાંકી જબાનોંપે હે, તેરા શોર જમાનેકે કાનોંમેં હેં,
મગર આંખોંસે દેખા વોહ પરદાનશીં, કહીં તુ નમીલા તેરા ઘર ન મીલા.
કોઇ શીશનેશ તેરે નશાંકી હે, કહીં રહનેશ તેરે મકાંકી હે,
તુજે દેખા ઇધર તો ઇધર ન મીલા, તુજે ઢુંઢા ઉધર તો ઉધર ન મીલા,

મેં ખુદા જાને કીસપે ફીદા હું રીહા, મેરે હોશો હવાસ નહીં હે બજા,
પરે હટ તું પરી મેરે પાસ ન આ, ચલ દુર હો મુઝસે નઝર ન મીલા,
કહીં દસ્તે સવાલ દરાઝ નહીં, કીસી ઓરપે યું મુઝે નાઝ નહીં,
કોઇ તુઝસા ગરીબ નવાઝ નહીં, તેરે દરેક સીવા કોઇ દર ન મીલા.
ઇસી ફીક્રમેં ગુજરેહેં દીન અકબર, ઇસી ગમમેં ગીને તારે શબભરા,
કીયા જીગરને ઇશારેસે ટુકડે કમર, કભી હમસે વોહ રશ્કે કમર ન મીલા.

ગઝલે–હશ્ર.

ગયેરકા ધ્યાન મેરે રશ્કે કમર જાનેદો,
આઓ આના હે તો યે શામો શહર જાનેદો.
હમ લબોંપર હે મેરા ઓર વોહ ફરમાતે હેં,
છોડો છોડો મેરા દામન મુઝે ઘર જાનેદો.
ગયેરકા જીક્ર ન લીલ્લાહ કરો ખીલવતમેં,
જુલ્ફકે સાથ શબે વસ્લ ગુજર જાને દો.
જાંબ–લબ સુનકે મુઝે વોહ બુતે કાફીર બોલા,
ક્યા કરેં હમ કોઇ મરતા હે તો મર જાને દો.
ક્યું ખફા હોતે હો ગર લેલીયા બોસા મેંને,
ન કરો મેરી ખતાઓ પર નઝર જાને દો.
દાવરે હશ્ર પેં ઇનસાફ હે યારો અપના,
વોહ જો દીલ લેકે મુકર જાતે હેં મુકર જાને દો.

ગઝલે–દાગ.

ગર હો ઝલુક બાહમ ઇનસાન કરકે ભુલે,
એહસાનકા મઝા હે એહસાન કરકે ભુલે.
નશાતરસે કમ નહીં કુછ છેડકે આરઝુકી,
આશીક મીઝાજ ક્યું કર અરમાન કરકે ભુલે.
અપને કીયેપે નઝાં હો આદમી ન હરગીઝ,
તાબત હો ઇતાઅત ઇનસાન કરકે ભુલે.
ખુદહી મુઝે બુલાયા ફીર બાતભી ન–પુછી,
વોહ અંજુમનમેં અપની મેહમાન કરકે ભુલે.
અબ ઇશ્કકા સહીરા યું દીલસે મીટ ગયા હે,
જીસ તરેહ યાદ કોઇ કુરઆન કરકે ભુલે.
અય દાગ અપના એહસાન રખ્ખેગા કાતીલ,
વોહ ઓર મેરી મુશકીલ આસાન કરકે ભુલે.

ગઝલે–જામી.

ગુલ ગોયે તું અંદાખતા નાજુક બદનીરા બદનીરા બદનીરા,
બુલબુલ તું આમુખતા શીરીં સુખનીરા સુખનીરા સુખનીરા.

હર કસ કે લબે લાસે તોરા દીદા બદીલ ગુફ્ત,
હકકા કે ચે ખુશ કંદા અકીકે યમનીરા યમનીરા યમનીરા.
બેયાતે અઝલ દુખતા બર કામને ઝેબા,
બા કદદે તુ આં જામયે સબ્ઝ ચમનીરા ચમનીરા ચમનીરા,
કુરબાન શવમ આં લબ પઝીરા કે જ કુદરત,
હમચુ ન તુ દુર સાખતા યક કતરયે મનીરા મનીરા.
અજ જામી યે બેચારા રસાનીદ સલામે.
યા હઝરતે દરબાર રસુલે મદનીરા મદનીરા મદનીરા.

ગઝલે–લતીફ.

ગુબારે દુન્યાંસે મોજ દરયા હંમેશાં દામન ઝટક રહીહૈ,
હમારે હીરસો હવાકી કીસ્તી ઈલાહી અબતક અટક રહીહૈ,
બહોતસે બાઝ લગાકે પડે હવાએ દુન્યાસે પાર હો ગયે,
મગર યે કીસ્તીહિ બેવફાકી હનુજ લંગર રહાહૈ,
હે કોન એયસા ગરીબ રહમત સીવાય ઈબ્નેે અલીનહોગા,
કે જીસકે માતમમેં મોજ દરયા અભી તલક સર પટક રહાહૈ,
બહારે દોલતપે બસ ચમન કે ન ફુલો હરગીજ અન્દલીબે.
રહેગી જગનોગી જોત કબતક જો આસ્માંમેં ચમક રહાહૈ,
અગરચે આદમ હમારી ખાતર હવાએ જીન્નતકો છોડ નીકલે,
મગર વો હવાકી રલપરેંગી જીગરમેં અબતક અટક રહીહૈ.
નહિ બગોલા અરે ગજાલો જો તુમ યે સહેરામેં દેખતે હો,
તલાશે લૈલામેં ખાક મજનુન હંમેશાં જંગલ ભટક રહીહૈ,
લતીફ હુકમેં કજાસેં કોઇ ગીલ્લે સીકાયત નહિ હે હમકો,
જહાંમેં જીસદીનસે આએહૈં હમ ઉનકી દોનોંસે ભટક રહીહૈ.

ગઝલે–સાકીબ.

ગીલા કરતેભી ડરતા હું ઇલાહી સખ્ત મુસકીલ હે,
વોહ કેહતે હે મેરી મુઠ્ઠીમેં કયા કુછ ગયેરકા દીલ હે,
તુમ્હારે દર્દ ઉલફતકે મઝેસે ગયેર કયા વાકીફ,
ખુદા રખ્ખે યે હી તો દીલમેં રખ લેનેકે કાબીલ હે,
મેરી આંખોંકે આગે તું ન કર પામાલ એ ઝાલીમ;
જીસે પાલા હે છાતી લગાકર યે વોહી દીલ હે
વોહી હે એક દીલકી આરઝુ લેકીન ખુદા સાહીદ,
જો તુમ ચાહો તો આસાં હે જો મેં ચાહું તો મુસ્કીલ હે,
વોહ અપને દરસે મેરી લાસ ઉઠવા કર યે કેહતે હેં,
યે મૈયેત બે-કફન કીસકી હે ઇસકા કોન કાતીલ હેં,

મુતીઅે હીજ્રમેં તનહાઇકા શીકવા નકર શાકીબ,
ખુદાકા શુક્ર હર હાલતમેં ઇસકા ફઝલ શામીલ હે.

ગઝલે-દાગ.

ગેરકે નામસે પેયગામે વીસાલ અચ્છાહે,
છેડ કા જીસ મેં મઝાહો વો સવાલ અચ્છાહે.
દીલ હમ દેંગે મગર પેશતર ઇતના કહે દો
હીજરી અચ્છાહે તુમહારકે વીસાલ અચ્છાહે
અપની તાઅરીફસે ચીડતેહો અગર જાનેદો,
ચશમ બદ દુર હમારાહી જમાલ અચ્છાહે.
તુમ નહીં ઓર સહી દીલ કે તલબગાર બોહત,
સો ખરીદાર હે મોજુદ જો માલ અચ્છાહે.
દીલ મે તો ખુશહેં તસવીર કો મેરી કહતેહેં,
આપ મરને કે નહીં આપકા હાલ અચ્છાહે.
હમસે પુછે કોઇ દુન્યામેં હે ક્યા શએ અચ્છી,
રંજ અચ્છાહે ગમ અચ્છાહે મલાલ અચ્છાહે.
આપ પયમાલીઅ નહીં જોરસે તોબા ન કરે,
આપ ગભરાય નહીં દાગ હાલ અચ્છાહે.

ગઝલે મુખતર.

ચખાદે સાકીયે ઇશરતે દીદાર થોડીસી,
દમે આખીર તું કરદે ખાતીરે બીમાર થોડીસી;
અગર ફુરસત મીલી હે ગેરકી બતોકે સુનનેસે,
હમારી અર્ઝભી સુન લીજી યે સરકાર થોડીસી,
તાઅમ્મુલ સર ઝુકાનેમેં કીયા કય મેને અયકાતીલ
નીકલ કર રેહગઇ કયું મ્યાનસે તલવાર થોડીસી.
કેહરેબા અય અજલ દમભર જરા તો દેખ લેનેદે
અભી બાકી હે દીલમેં હસરતે દીદાર થોડીસી,
તમન્ના હે યેહી દીલકી બનાયે કયા હમ અપની
જો મીલજાયે જમી કુચેમે દીલદાર થોડીસી,
યેશ ઉમ્ર અગર મયકી મુજસ્સમ પીર મેખાનેહ,
પીલાદે કોઇ હઝરતોં અગર મેહ ખાર થોડીસી,
નહીં મોહતાજ હે મુઝતર કીસી ક્સમ જમાનેમેં,
ઇનાયત આપકી દરકાર હે સરકાર થોડીસી,

—મહમુદશાહ.

ચલો સખી અજમેર નગરકો ખાજાકા જોબન દેખત લો.
ફુલકી ચાદર માથે ઓઢે મન મોહન દેખત લો.
નુરે ઈલાહીકા મેહ બરસત હે ખાજા પીવાકી કુલી બહાર.
દુલો ચીશતી બન બેઠો હે આકે દરશન દેખત લો
સેજ રચી હે ધુમ મચી હે ગુન ગાવત હેં હુરો મલક,
કયહો સજો હે ચોખટકો મોરે ખાજાકા અંગન દેખત લો.
જો માંગત હે ચીશતી પીયાસે ભર પાવત હે મનકી મુંરાદ,
દે તુ દાતા અન ભીકારીકો ખાસા ભોજન દેખત લો.

બંદનકી રેલ—ગઝલ.

ચહડો તુમ રેલ પર યારો અજાયબ યેહ સવારી હે.
હે જાના તુમને જીસ ગહરમે વહાંભી ઇનતઝારીહે.
મીલાકર આદખાક ઓર આબ આતશકા બના અંજન.
કલાંહે રેજ કુદરતકી યેહ રૂહકી ખેત્ર સારી હમે.
ડીરાઓકી ફીકર કરલો છેહ સોદા નકદ બાકી હે,
ટલેગા વક્ત જબ સરસે તો ફીર ચલનાભી ભારી હે.
જડાહે મોતકા બાબુ ટીકટ હે બાંટતા સબકો,
બજીહે દમ બદમ ગહનટી અજબ ગફ્લત તુમારી હે.
મીલી જબ ટીકટ બાબુએ ખુલી ગાડીકા દરવાજા,
સંભલકર આપતો બેઠો જહાં મરઝી તુમારી હે.
જબ આતસ ઇશ્ક ભહડકી ધુવાં જલકર નીકલતા હે,
જીગરસે ચીખ જબ નીકલી ઠીજરકી સોસાં ભારી હે.

ગઝલ—હયરાં.

જહાં દેખા નયે અંદાઝસે વોહ શોખ મેહમાં થા.
નીગાહમે નુરથા પેહલુમેં દીલ થા દીલમેં અરમાં થા.
હમારે કત્લકા સામાં અજબ લજ્જતકા સામાં થા,
ગલે પર તેગથી સીનેમેં ખંજર દીલમેં પયકાં થા.
ઉડાઇ ધજ્જીઆં અગસી જીનોને દસ્તે વહશતસે.
ગુમાં તકભી નહીં હોતા ગીરેબા થા કે દામાં થા.
બજુજ ખારે તમન્ના કુછ ન પાયા બાગે આલમમેં,
ગુલોંકા જીક્ર કયા કાંટોંસેભી મહરુમ દામાં થા.
કહાંકા રૂઠના કયસા બીઝડના જબ નહો ઉલફત,
કીસીકે રંજે બેજાકાભી મેરે સરપે એહસાં થા.
કીયા રાઝે હકીકતમે, મુઝે હયરાન હય હયરાં
જોહર જરેમેં જાહિર થા વોહી આંખોસે હિન્હા થા.

ગઝલે—અકબર.

જમી મીથજાયે તીબામેં મુઝે સરકાર થોડીસી,
ચેહી એક અર્ઝ હે સુનલો સુરે દરબાર થોડીસી.
હે વકછે ન્ઝ-કની ઇસ વક્ત તો સુરત દીખા દે તે,
કે બાકી હે હયાતે આશીકે બીમાર થોડીસી,
મેરી મુશ્કીલે આસાન કીજીયે યે મુશ્કીલેં અવલા,
તુમ્હેં આસાં બહોતસી હે મુઝે દુશવાર થોડીસી,
હુવા જાતા હુ ગર્કે બહરે ઇસીયા કોઇ ઠોકર,
કે કિશ્તી રેહ ગઇ હે હોતે હોતે પાર થોડીસી,
ઝલક ઉસ હુસને દીલકસકી દીખાવે સુરતે મુસા,
મેરે અવલા જરાસી સૈયદે અબરાર થોડીસી,
ગુલેખાંકી તરેહ આતે ખરીદારીકો ખુદ યુસુફ,
દીખાતે તુમ્હારી ગર સરે બાજાર થોડીસી,
બસ અબ અકબર ઇસે ચલકરા મદીનેમેં બસરકીજે.
બહોતસી હોચુકી અબ જીંદગી હે યાર થોડીસી,

ગઝલે—હાદી.

જબસે હમ આશીક તુમ્હારે હો ગયે, દીનો દુન્યાસે કીનારે હો ગયે,
લુત્ફે ખાલીક દેખાએ કેહતે હેં વોહ, અજસે બસ હમ તુમ્હારે હો ગયે,
અપની મેહરીકસે હમેં ઉઠવા દીયા, ગયેર તુમકો અબસે પ્યારે હો ગયે.
આપકે દરકા સહારા થા હમેં, જાને જાં હમ બે સહરા હોગયે.
ચાંદસી સુરત તુમ્હારી દેખકર. ચખ પે ગુમ સબ સીતારે હોગયે,
લીજીયે કેહના તુમ્હારા હોગયા, દોસ્તભી દુશ્મન હમારે હોગયે,
ગયેરં દીલમેં કટગયે હાદી બહોત. ઉનસે મેરે જબ ઇશારે હોગયે.

ગઝલે—અનવર.

જલવા મુઝે દીખાદો અજમેરકે બસેયા
ફખસે નીકાબ ઉઠ દો અજમેરકે બસેયા.
આંખોમેં અશ્કે હસરત દાગે ફીરાક દીલમે,
દુખકી મેરી દવા દો અજમેરકે બસેયાં.
સુરત નહીં દીખાતે હે ઇબ્તેદાર તુમ ગ,
આવાઝ હી સુનાદો અજમેરકે બસેયાં.
હોજાયેં મહો દીલસે યાં મા વ મ કે ઝગડે,
વહદતકી મય પીલાદો અજમેરકે બસેયાં.
અબીદવાર હોકર અનવર ખડા હે દરપર,
બાંગડી હુઇ બનાદો અજમેરકે બસેયાં

ગઝલે-રોશન.

જમાના છાન રહા હે યે દુન્યા દેખી ભાલી હે,
ન કોઇ હે ખુશી ખુર્રંમ ન કોઇ ગમસે ખાલી હે,
જમાના તુઝપે મરતા હે જમાના તેરા સયદા હે.
ખુદાને શકલ તેરી તુરકે સાંચેમેં ઢાલી હે,
કીસીકે કમ સીની કહેતી હે મુજસે દેખતા કયા હે
અભી યમન્તં જરા દમ લે કયામત આનેવાલી હે.
કીસીકે દીલકો છીના હે કીસીકે દીનો ઇમાંકો,
તેરી જો બાત હે જાલીમ જમાનેસે નીરાલી હે,
ઇલાહી વસલકી શબ ઓર યે શર્મો હયા કયસી,
કભી વોહ સામને આયે કભી સુરત છુપાલી હે.
સુન જાયંગે હમભી જો તેરા જી ચાહે કેયે ઝાલીમ,
કહેજા શોકસે હમનેભી અબ ગરદન ઝુકાલી હે,
અભી નીકલા હે દીન દેખો અભી ફીર શામ હોતીહે,
કભી વાબદેપે આયે હો તો દીલમે યાદ કરલીજો,
દીલે'રોશનકી કીસદીન આપને હસરત નીકાલી હે.

ગઝલે-ગુલ.

જરા તુ સોચ અય ગાફીલ કે દમકા કયા ઠીકાના હે,
નીકલ જબ યે ગયા તંબસે તો સબ અપના બીગાનાહે.
મુસાફીર તું હે ઓર દુન્યા સહરા હેભુલ મત ગાફીલ,
સફેલ મુલકે અદમ આખીર તુઝે દરપેશ આના હે;
લગતા હે અબસબ દૌલતપે કયું તુ દીલકો અબ નાહક,
નજાવે સાથ હરગીજ યહાં, સબ છોડ જાના હે.
ન ભાઇબંધ હે કોઈ ન કોઇ આશના અપના,
બખુબી ગઓર કર દેખો તો મતલબકા ઝમાના હે.
લગા રેહ યાદમેં ઉસકી અગર અપની શીફા ચાહે,
અબસ દુન્યાકે ધંદોમેં હો કયું ગુલ દીવાના હે.

ગઝલે-બેબાક.

જહાંપર શમા હોતી હે વહાં પરવાના આતા હે,
પરી-રૂ જીસ જગાહે ઉસ જગા દીવાના આતા હે.
શબીમે વસલકા તાલીબ હું મેં અય સાકીયે ઉલફત,
તેરા અબ તક નહીં ગરદીશમેં કયું પયમાના આતાહે.
ન શરમાકે છુપો મુઝસે કરૂંગા વર ન મેં રૂસવા.
અય બરતેનાજ મુજકો ના લયે મરદાના આતાહે.

જફામેં તાક હો તુમ ઔર સીતમમેં શોહ-રયે આફાક
મગર મેહલી તો કહીએ કુછ કરમ ફરમાના આતાહૈ.
નહો ગર રોજકે બજમેં હસીના તુમ અય બાહે હુસ્ન,
તો કહું દીલ હાય આશિકકા તુમ્હેં નજરના આતાહૈ.

તરાજએ હકાની-ગઝલ.

જપ રહા હું મેં તેરી યાફકી માલા દીલમેં,
જલ્વા ફરમા રહા હો તુ અય બર કે તજલ્લા દીલમેં
મેરી આંખોસે અગર પરદએ વહદત ઉઠ જાએ.
મેં ભી દેખું તેરે જોબનકા તમાસા દીલમેં.
તુહી પ્યારા હય મેરા ઔર તુહી જાની હય મેરા,
આ બીઠાલું મેં તુજહે અય મેરે છયલા દીલમેં,
ઝીકરી કરતા હું ગર મેં તો તેરા કરતા હું,
જુઝ તેરે ધ્યાન નહી ઔર કીસીકા દીલમેં,
દુર આંખોંસે તસવ્વુર નહી હોતા જીસકા.
ખુબ ગયા હમ તો નબીકા રૂખે ઝેબા દીલમેં.

ગઝલે-વાહેદઅલી.

જાનેમન જાનેમન જાનેમન જાનેમન.
કરકે તનહા મુઝે અય દોસ્તો ગુલફામ ગયા,
ગમ અલમ સોંપ ગયા, તાકતો આરામ ગયા—૧
કયા ઉસે ખતે મય લીખું કયા મેં જુબાની બોલું
કાસદ અબતક ન ફીરા લેકે વે પેગામ ગયા—૨
વાયદા કર કર જો ગયા, શબકુન આયા હરગેજ,
ઇનતેજારીમે તેરી મુજકો શુબ્હો શામ ગયા—૩
કબ ખુશ આતા હુએ મુજે બાગે બાહારો ગુલશન.
ગુલ તો સબખાર હુવે જીસકા ખુશ અંદામ ગયા—૪
જીસમ લાગેર હુમેરે દેખતે કેહતે હુવે તબીબ.
જીંદગી ઉસકી કહાં જીસકા દીલ આરામ ગયા—૫
ન અરે ખેંચું હું તસવર મેં શબો રોજ મુદામ,
રોના ચશમો કા હરગેજ ન સુબો શામ ગયા—૬
જીકર વાહેદઅલી કર રખકી મીલાવેગા તોકી,
હાથ મે રખકે મુજે વે ખુતે ખુદ કામ ગયા—૭

ગઝલે-તલબ્બુલ.

જાલીમે નીકલકર રૂખે પુરનુર દીખાદો, અય પ્યારે રીઝાઈ,
ગર મેરી નજરૂર હો આવાઝ સુનાદો અય પ્યારે રીઝાઈ,

જબતાકું શબો રોજ નહીં આએ જવાની, બેકલ હય મેરાજી
દીલમેં જો મેરેદાગેઅલમ હે વોહ મીટાદો, અય પ્યારે રીફાઇ
બીમારે મોહબ્બત હું નહીં ઇસ્તાકા ચારા, યે દીલ હે દો પારહ,
ફરમાઓ કરમ ઓર મેરે દીલકી દવા દો, અય પ્યારે રીફાઇ,
મેં ખ્વાબે, ગફલતકો પડા સોતા હું હરદમ, હે ગેહરે હુવે ગમ,
યે બેખબરી દુર કરો જલ્દી જગાદો, અય પ્યારે રીફાઇ,
ઝમાનકી દૌલત તો ઇનાયતસે અતા કી, તોંફીર બડહા દી,
અરમાને તજમ્મુલ હે કુછ ઉસસે સિવા દો અય પ્યારે રીફાઇ,

ગઝલે રોશન.

જો પુછા મેંને ઝાલીમસે મુઝે કયું દાર પર ખીંચા
તો બોલા તુને કયું નકશા મેરા દીવારપર ખીંચા,
હજારો દીનસે બેદીન હોતે જાતે હેં દેખો,
અજબ કશકા કીસીને હે જબીંને યાર પર ખીંચા.
નશાંતકભી નહોતા આબદારી ઉઠગઇ કયાસી,
હજારોં બાર રખ રખકર ગલા તુલવારપર ખીંચા.
કયામતમેં તેરી દામન પકડકર તુઝસે પુછુંગા,
ખતા કયાથી મેરી મુજકો જો તુને દાર પર ખીંચા.
શબે વાએદા વોહ કહતે હેં ન આતે હમ કભી રોશન,
તેરે જજબે મોહબ્બતને મુઝે ઇકરારપર ખીંચા.

(બુલબુલે બંગાલી) ગઝલ.

જો સમઝું આંખકા તારા તો વોહ ના મેહરબાં કયું હો,
જમીને મસકન ઉસકી મેરે દહમેં આસમાં કયું હો.
વોહ બુલબુલ હું કે રેહ સકતા હું બરગે ગુલકે સાયેમેં,
ગુલીસ્તાને જહાંમેં મુજકો ફીકરે આસીયાં કયું હો,
યે આફત હે કે દીલસેભી નહીં કર સકતે હમ બાતેં,
પરાયા હો ચુકા હો જો વોહ અપના રાઝદાં કયું હો,
જો ઝાલીમ હેં વોહી તો ફુલતે ફલતે હેં દુનીયામેં,
ચમન જોહરકા તેરી તેગમેં સીરફે ખીઝાં કયું હો,
દમે ફુરકત વોહ દીલમેં ન પકડેગા યે પર હરગીઝ,
મહીં ચુપ જીસકા હો મોજુદ બયરાં વોહ મકાં કયું હો,
કીસી નાજુક બદનકા કયા તસવ્વુર દીલમેં રેહતા હે,
કહો તે હોશ ઇન રોઝોં તુમ ઇતને નાતવાં કયું હો,

ગઝલ–મુમતાજ.

જો રેન સપનેમે એક બાલમ, મુઝે સપ્નીકી નઝર પડાથા,
અજબકી મન મોહની થી સુરત, નીરાલી સજ ધજ બના હુવાથા.
વોહ સીરપર તાજ હલ અતાકા, ફરોગ મુખડેપે વદ–દોહકા,
લબોસે યાસીનકા તબસ્સુમ, લીયે અદાયેં દીખા રહાથા.
બદનપે લઈ–લાકડી અબાથી, ગલેમેં લા વહ–દહુકી સેલી,
ધરે મુઝમ્મીલકી કાલી કમ્મલ, વોહ કાંધે ઉપર ખડા હુવાથા;
અસાયે ઇન્ના ફતહના લેકર, સદાયે ઇન્ની રસુલ દેકર,
સંભાલકર લા–ઈલાકી ધુનોકો વોહ મુખસે મોરલી બજા રહાથા.
અરબકા ખાસી અહદકા પ્યારા, જબાંપે થા ઉમ્પીદકા નઆરા,
કમરમેં પટકા જો મીમકા થા, વોહ નામે અહમદ જતા રહાથા
મેં સુનકે જોબનકી ધુમ તેરે પ્રીતકું બન જોગનીયા બનકે,
કભી પુકારુંથી યા મોહંમદ, કભી જબાં પર ખુદા ખુદાથા,
અરજ નહીં ઓર કુછ હે મેરી, પીયા મેં બીનતી કરતહું તેરી,
બીકાલો દ્વારે મુઝે બુલાકર, જો ઠીરપા કરતે હરજાકી કયાથા.
યે સુનકે ફરમાયા કોનહે તુ, બતા–દીયા મેંને નામ ઉનકો,
દીયાસે બોલે કે હમને, યે નામ, નામે મુમતાજ તો સુનાયા.

ગઝલ–દાગ.

જો દીલ કાબુમેં હે તો કોઇ રૂસવાયે જહાં ક્યું હો,
ખલશ ક્યું હો તપીશ ક્યું હો કલક ક્યું હો ફના ક્યું હો.
મઝા આતા હે ગમ ખાકે હમેંબી રંજો રાહતકા,
ખુશી હો ગમ હો જો કુછ હો ઈલાહી નાગહાં ક્યું હો.
યે ભીસરા લીખ દીયા આલીમને મેરે લોહે મરકદ પર,
જો હો કુદરતકી બેતાબી તો ખુબ્વાબે ગીરા ક્યું હો,
ગઝબ આયા તીલસ્મ ટુટા કયામત હો–ગઇ બરપા.
કે પુછા કે તુમ આઝુરદા મુઝસે મેરી જાં ક્યું હો.
નહીંહે જાં–ફીઝા હે ક્યા ખબર કાતીલકે આનેકી,
બતાઓ તો સહી તુમ દાગ અયસે શાદમાં ક્યું હો,

ગઝલ–વાહેદ.

જાં હે ફીદાયે ખ્વાજા દીલ મુબતીલાયે ખ્વાજા.
આંખોમેં નુરે ખ્વાજા દીલમેં ઝીયાયે ખ્વાજા,
સરકારે અવલીયાં હેં કુતબે જમાં યેહી હેં
પાયે વોહી વીલાયત જીસકો દીલાયે ખ્વાજા.

હરદમ મેરી દુઆ હે યા રબ કીસી તરેહસે.
હોવે નસીબ મુજકો દીદે લીકાયે ખ્વાજા.
અજમેરકી તમન્ના દીલમેં ભરી હુઈ હે,
અજમેર જલ્દ મુજકો પારબ બુલાયે ખ્વાજા.
હાફેઝકો અબ નહીં હે કુછ ખોફે દીનો દુન્યા
લીખતા હે મદહે ખ્વાજા વસફો સનાયે ખાજા.

ગઝલે-શાઇર-કવ્વાલી.

ઝર રખ્ખા હે હમને દરે જાનાનાં સમજ કર
કાફીર હે જો સીજદા કરે બુતખાનાં સમજ કર
દીલ દેહી ચુકે હેં તુમ્હેં યારાનાં સમજ કર
બેગાના ન સમઝો હમેં બેગાનાં સમજ કર
સૈયાદ ન કર ફીકર અસીરીકી હમારે
હમ આપ ચલે આએંગે બુતખાના સમજ કર
ઉનસે જો મય કેહતા હું દીલે ઝારકી હાલત
વો ટાલ દીયા કરતે હેં દીવાના સમજ કર
અચ્છા હે ન આએં વો મેરે ખાનએ દીલમેં
અરમાન નીકલ જાએંગે વીરાના સમજ કર
હમ રોઝ સરે બઝમ જલા કરતે હેં લેકીન
પરવા નહી કરતા કોઇ પરવાના સમજ કર
ગુરબતકો મેરી દેખકે શાઇર વો યું બોલે
દીલ હાથમેં લે જાતે હેં નઝરાના સમજ કર

શએર } અસીરી ઇશકકો મનઝુરથી મેરી લડકપનમેં
પીનાયા તોર મનનત કે બહાને મેરી ગરદનમેં

(નવનેહાલે ગુલશન) ગઝલે-ખુરશીદ.

તસવીર તુમ્હારી જો નઝર આએ મોહમ્મદ
તો દૌલતે કૌને નહી મીલ જાએ મોહમ્મદ
વો દીનભી ખુદા અબ મુજે દીખલાએ મોહમ્મદ
કે આપકી તસવીર નજર આએ મોહમ્મદ
આપકી સરકારસે કુછ લેકર ઉઠુંગા
ખાલીક જો દરે પાકપે બોંલાએ મોહમ્મદ
ગર એક નઝર રહેમકી ફ્રાજાએ જો મુજપર
બીગડી હુઇ કીસમત મેરી બન જાએ મોહમ્મદ
યું ન હે મોહે વરના એ આકા તુમ્હારે
ખુરશીદ ભી ગુલામ આપકા હો જાએ મોહમ્મદ

બીમારે મોહબ્બતકો તુમ્હારે ન સતાઓ
ગર અરબ શે ઈલાહી ઉતર આએ મોહમ્મદ
સાની કેભી સરપર રહે બસ સયએ દામન
ખુરશીદ સવા નેઝે પર જબ આએ મોહમ્મદ

ગઝલે-મીઝાજી-કવ્વાલી.

તલવાર ખું મેં રંગલો અરમાના રેહ ન જાએ
બિસમિલકે સરપે કોઇ એહસાન રેહ ન જાએ
વાયદા કીયાથા અબ દિલ આનેકા આજ ઉસને
આ રાયશોકા કોઇ સામાન રેહ ન જાએ
ભર ભરકે જામદેં હમ અબ મય કશોંકો સાકી
મેહફિલમેં કોઈ પ્યાસા, મેહમાન રેહ ન જાએ
લિલ્લાહ ઇસમેં આકર તુમ અપના ઘર બનાલો
દિલ ખાનાએ ખુદા હય વીરાન રેહ ન જાએ
અબ કતલ કર ચુકે તો પામાલ લાશ કરદો
યેહભી તુંમહારે દિલમેં અરમાન રેહ ન જાએ
લિલ્લાહ અપને ઘરસે દુશમનકો તુમ નિકાલો
ફિરદોસ કે ચમનમેં શયાતન રેહ ન જાએ
વોહ તેગ લેકે આયે ચલ સરકે બલ નિઝામી
ઉલફતકા માઅરે કા, હય મેદાન રેહ ન જાએ

ગઝલે-હાદી.

તબીઅત દુરપે આજાયે મેરી યે તો મુશકીલ હે,
અઝલસે શેફતા રૂયે મોહંમદ પર મેરા દીલ હે,
ઈલાહી મુઝકો દીદારે નબી હાસીલ નહીં હોતા,
ગમે ફુરકતકા પરદા ક્યું નહીં ઉઠતા જો હાઈલ હે,
કીયા હે તુને ઝખમી મુઝકો ઇશકે બંજરે અહમદ
ન મેં આશીક કીસીકા હું ન મેરા કોઇ કાતીલ હે,
તેરી દુરીને જન્નત લેકે કયા કરૂં રીઝવા,
ખુદા હે શેફતા જીસકા મેરા દીલ ઉસપે માઇલ હે.
બપેશે અબ્રે આલમ કહો આ નબ્બર બે જાડું
ન દીલ હેકે કાબીલ હે ન જાં હેકે કાબીલ હે,
ખુદાકે વાસ્તે કીજે કરમ યા આકીયે કૌસર,
તુમ્હારે વાસ્તે દીદાકા હાજીબી સાઇલ હે.

ગઝલે—સુલતાં.

તમન્નાં દીલકી દમભરમેં ક્યુંકર મરતે દમ નીકલે,
અગર નીકલે કયામત તો ફીરભી કમસે કમ નીકલે,
જલાકર આહે દીલકો, પીકે આંસુ ખાકે ગમ નીકલે,
નીહાયત સબેર હોકર કુચયે જાનાંસે હમ નીકલે.
કરૂં મેં ડરતે ડરતે ગર, સવાલે બોસીયે અબરૂ,
વોહ હોં જામેસે બાહિર મ્યાનસે તેગે દો દમનીકલે.
અગર હોતા રહે દીદાર અય રશ્કે કમર તેરા,
નહો મુઝતર જીગર અપના નદીલ તડપે નદમ નીકલે.
નઝર આયા ન વકતે ઇમતીહાં કોઇ સરે મકતલ,
હજારો જાં નીસારોંમેં હમીં સાબીત કદમ નીકલે.
જો દમ ભરકે ધીયે વોહ ઇસ તરફ ભુલેસે આ નીકલે,
મીટે દરદે જીગર રૂખસત કલક હો દીલસે ગમ નીકલે.
નઝર આતેથે સુલતાં ભોલે ભોલે જો હમકો,
વોહી ઝાલીમ વોહી કાતીલ વોહી અહલે સીતમ નીકલે.

ગઝલે—દાગ.

તડપતે હેં ઉન્હેં ગયરોંકી હાલત અયસી હોતી હે,
ખુદાકી શાન હે અયસોંકી હાલત અયસી હોતી હે,
જખ્મ આંખોસે લગાતા હું તો ચુપકે હંસ હંસકર,
તેરી તસવીરભી કેહતી હે સુરત અયસી હોતી હે.
અભીતો ખેલ સમઝે હો મગર એક દીન દીખાવેંગે,
કયામત ઇસકો કેહતે હેં કયા–મત અયસી હોતી હે.
હમારી શકલ તેરે ગમમેં પેહછાની નહીં જાતી,
બીગડ જાતી હે સુરતભી મુસીબત અયસી હોતી હે.
ભરી મેહફીલમેં ગયરોંસે ઇશારે યું મેરે આગે.
મુરવ્વત આંખકી અય બેમુરવ્વત અયસી હોતી હે.
ન નીકલે આ લમે બાલાતક અયસા ચંદસા ચેહરા,
ઇનકી કાફીર બુતોમેં એક સુરત અયસી હોતી હે.
જરાસી બાતપર અય દાગ તુમ ઉનસે બીગડ બેઠે,
ઉસીકા નામ ઉલફ હે મોહબ્બત અયસી હોતી હે.

ગઝલે–કરીમ–કવ્વાલી.

તરહે અનહાયે મુજે કોનો જહાં તું કીતો થા.
ખુબ નવાજો હરદ સાઝે ફુનદીલ તું કીતો થા.
હર ગુલો બરગો અમવમેં રંગોબુ બનકર બસા.

તુહી થા તુહી બહારે ગુલસીનાં તુંહીતો થા
ઝમાઝમા સનજે નવાએ દ્દ બુલબુલ ખાલેદીન
રંગ આમેઝ ચમન રાઝે જીનાં તુંહીતો થા
તોકે કુમરી તુહી તો હે સરવે ગુલશનકી બહાર
રંગે ગુલ તુહી થા બુલબુલકી કુગાં તુંહીતો થા
સુરમા દેકર તોર આંખોંકા બડાનાં થા તુજેહ
તુરપર સુરત ટશી બરકે તપાં તુંહીતો થા
ઉલીઓ કદીરીમે ગુલમેં શમ અમેં રખખા થા ક્યા
હુસેન બનકર દીલ ધરેબે આશકાં તુંહીતો થા
નુહકા જુદીપે ઓર યુનુસકા બતને હુતમેં
ચાહમેં યુસુફકા યારબ મેહરૂઆ તુંહીતો થા
કુઅે ઇઝની ઓર અનલહક કેહતે ઉનકી ક્યા મજાલ
શમસ ઓર મનસુર કે મુંહમેં ઝબાં તુંહીતો થા
ક્યું ન હોવે મદદગાર તેરા કરીમે કારસાઝ
તુતકે બખશી અકબરે શીરી ઝબાં તુંહીતો થા

શએર { મે હીજરમેં મરને કે કરી હોઇ ચુકા થા
તુમ વસ્લપે આ પોંહચે નહીં હોઇ ચુકા થા }

કવ્વાલી—ગઝલે કલીમ.

તરે રોઝપે યા શાહે ઉમમ જાને હઝીં નીકલી
હઝારૂં નાઝ કરતી અપની જાને નાઝની નીકલી.
વોશાને કીબરિયા નીકલી યે શાને મુરસલીં નીકલી,
શરફ મંય કાબએસ બડકર મદીનેકી ઝમીં નીકલી.
જલાકર ખાક કર દેગી તુઝે યે ગરદીશે ગરદું,
નબીકે હીજર મય મુહસે જો આહે આતશીં નીકલી.
કુછ અયસી સાનસે મેહબુબે હકઆએ સુએ જન્નત,
ઝમાંસે હુરો ગીલમાં કે સદાએ આફરીં નીકલી
નબીકે શરબતે દીદારસે સયરી નહીં હોતી,
ખુલી જબ આંખ દીલ બોલા મેરી હસરત નહીં નીકલી.
કલીમ અબ્જે પીલાયે તુમને જોહર નાઅતે એહમદમેં
ઝમાંસે હદ સુખંદા કે સદાએ આફરીં નીકલી.

[illegible]

તકદીર હમારી ખનદીનો કેસી બદલ ગઇ
હાથોંમેં વાકણી મેર આકે નીકલ ગઇ
જો રોજ મેર [illegible] [illegible] ની દીલ ગઇ

લાગી સીનાકી કટ ગઈ તલવાર ચલ ગઈ
શામત હમારી આઈ થી એસા હુવા ગુમાંદ
બીજલી તડપકે ચરખે કોહનસ નીકલ ગઈ
હરે વાએ ખુનકીલાબે ઝમાને કે ઝોરમ
દેહલી "ઝફર" કે હાથસે પલમેં નીકલ ગઈ

ગઝલ—અકબર.

તાઝીમસે લેતા હે ખુદા નામે મોહંમદ,
કયા નામ હૈ અય સલ્લે અલા નામે મોહંમદ.
સીજદેમેં રહા દસ સો બરસ સર ન ઉઠાયા,
જીસ વકત કલમ લીખને લગા નામે મોહંમદ.
ડરતાથા ગુનાહોંસે મેં રહમતને નીદા દી,
ગાફીલ તુ કહી ભુલ ગયા નામે મોહંમદ.
કુરઆનમેં જન્નતમેં સરે અર્શ સરે લોહ,
કીસ શાનસે ખાલીકને લીખા નામે મોહંમદ.
હે ઉસપે હરામ આગ જહન્નમકી અઝીઝો,
જીસ શખ્શને હો દીલ પે લીખા નામે મોહંમદ.
અકબર તું બચા ચાહે અગર નારે સકરસે,
સીરેકે નગીને પે ખુદા નામે મોહંમદ

ગઝલ અકબર—કવ્વાલી.

તુમ હારે હુસ્નકી જબ તક બહાર બાકી હય
જો ચાહે ઝુલમ કરો અખતીઆર બાકી હય
ખુદાકો વાસ્તે સુરત દિખાદે ઓ ઝાલિમ
હમેંભી યાર તેરા ઇન્તે ઝાર બાકી હય
કીયા જો વસ્લકા ઇનકાર ખુબ ગયા હમકો
તુમહારે દિલમેં અભી તક ગુબાર બાકી હય
પેહ ફરસ હયકે ચલો બાગે મયકશી હોજાએ
શરાબ શીશેમેં હય ઓર બહાર બાકી હય
ખુદાકે ફઝલસે ઇકનાર તો હો ગયા હાંસીલ
કે ઉસકે દિલમેં અભી તક ગુબાર બાકી હય
તમહારી આંખસે સાબિત હુવા હય અયે અકબર
શરાબે વસ્લકા અબતક ખુમાર બાકી હય

ગઝલ—નસીમ.

તુમ્હારે હુસ્નસે બરપા કયામત હોનેવાલી હે,
એસી સુરત હે તો કુછ ઓર સુરત હોનેવાલી હે.

વોહ કેહતે હેં કીસીસે ઇશ્ક ઉલફત હોનેવાલી હે,
હમારીભી તુમ્હારી–કીસી હાલત હોનેવાલી હે.
હમારા જીક્ર ફીર આને લગા હે ઉનકી સોહબતમેં,
સુનાહે હમ પર ઉનકી ફીર ઇનાયત હોનેવાલી હે.
હમેં રાહેમા વાઅદે પર કહાંતક આજકલ ટેહકર,
કે આખીર એક દીન ઝાલીમ કયામત હોનેવાલી હે.
હમારે સામને કર લાખ વસ્ફે હુર અય વાએઝ,
કહીં યારોંકી ડાંવાં ડોલ નેયત હોનેવાલી હે.
બડહાલ હે જો તુમને રસ્મ ગયરોંસે તો અચ્છા હે,
હમારીભી કહીં સાહેબ સલામત હોનેવાલી હે.
નસીબ અબ એરે ફેરે કરતે હેં ફીર કુચે જાનાંકે,
નયે સીરસે મગર હઝરતકો વહશત હોનેવાલી હે.

ગઝલે—આબરૂ.

તુમારા દીલ અગર હમસે ફીરા હય,
તો બહતરહે હમારાભી ખુદા હયે.
હમારી કુછ નહિ તકસીર લેકીન
તુમહીકું શખ કહેંગે બેવફાં હયે.
વોહ એકમત હય કહાહય જીસને તુમસે,
મીલો જીસસે તુમારા દીલ મીલા હયે.
હોવે હો ઇસકદર બેજાર હમસે,
કહો હમને તુમારા કયા કીયા હયે.
અબસ બેદીલ કરો મત આબરૂ કાયે,
મુસાફેર હયે શેકસતા હયગ્ગદા હયે.

ફોનોગ્રાફ (જલસા સંગ્રહ) કવ્વાલી, ગઝલ.

તુને પ્રીતકા વાયદા કરકે પીઆ મોસે પ્રીત લગાના છોડ દીયા,
વોહ મહેરકી અખીયાં ફેર લીની હરદમકા આના છોડ દીયા.
જરા દરસ દીખાકે બોલ સજન, તોરે બોલમે વારૂં સબ તન મન,
તેરે ઇશ્કમેં ખોયા સારા જોબન, મેંને અપના બીગાના છોડ દીયા.
ઇસ ચાહસે પેહલેં નેહ લગા, ઔર મનકો મેરે હીર લીયા,
અયસે બસે કીસ દેશમેં જા, જો ઇસ દેસકા આના છોડ દીયા.
જાયેં એસી સખી અજમેરકે મલ, જહાં અપને પીઆકા બાસા હે,
પીઆ બીના કુછ ભાવત ના, મેં દીલકા લગાના છોડ દીયા.

ગઝલે-[illegible].

તુમતો ખુદા હો હમકો ગલેસે લગાયે કોન,
ફર માગે તો દીલકી લગીકો બુઝાએ કોન,
આશક સમઝકે કરતે હો નાજુક મીઝાજીયાં,
ગર હમ ન હો તો નાઝ તુમહારે ઉઠાયે કોન,
હામે બલાસે કમ નહી પન ગૈસુઓં કા ખમ,
ફનદે મેં જાન બુઝકે દીલકો ફસાંએ કોન;
આવારગી ફકતે મુબારક હો કયસર કો,
છુટે તુમહારે કુચેસે બયઠે બીઠાય કોન.

ગઝલે-કલયર.

તુમતો ખુબ બને દાતાર નકસે કુફર મીટાને વાલે,
તુમારી શાન કે ગુણ હર બાર, હુરે ગાવત હે અયે લલકાર,
તુમરે નાના હે વો મુખતાર આબે કોશર બાંટને વાલે,
તુમતો ખુબ બને દાતાર નકસે કુફર મીટાને વાલે,
તુમરે રોઝેપે બેલનહાર કહેત હેઅ હીન્દુ મુસલમાન પુકારે,
દાતા કીજીયો બેડા પાર નઇ યાં પાર લગાને વાલે,
તુમતો ખુબ બને દાતાર. નકસે કુફર મીટાને વાલે,
કલયર છોડદે અય સનસાર ઝરા તુ દેખે દરે દાતાર,
વારૂ સાબિર હો જો યાર વો હેઅ મુશકીલ ટાલને વાલે.

શાએર { ખુદા કો મારા ઝરા નીન્દ આને દો ગૌહર,
અભીતો રાત પડી હય બહોત સતાનેકે લીયે:

ગઝલે-રઝા.

તુમને કુછ કદર મેરી આહ નજાની અફસોસ
કદર દાનીસે કોઇ બાત નસાની અફસોસ;
દાસ્તાં દરદ કી અપને મેં કહું કીસસે અજી.
કોઇ સુનતાહી નહી મેરી કહાની અફસોસ.
દીલ અગર કેહને મે હોતા તોયે દુઃખ કયું આતા,
હે અઝલ મેં બી મેરા દુશમને જાની અફસોસ.
ચશમતર ઝોફ બદન ખુશકીએ લબ ઝરદીએ રંગ,
યે મીલી દરદ મોહબ્બત કી નીશાની અફસોસ.
રેહમ આતાહે રઝા દેખ તેરા હાલ મુઝે,
મુફત બરબાદ ગઇ તેરી જવાની અફસોસ.

[illegible]

તુમને બદલે હમસે ગીનગીન કે લીયે
હમને કબ ચાહાથા ઇસદીનકે લીયે
કુછ નીરાલા હય જવાનીકા બનાવ
સાખીયાં ઝેવરહંય ઇસસીન કે લીયે
આહને વાબોસે ગર મતલબ નહિં
આપ ફીર પયદા હુવે કીનકે લીયે
ફેંસલા હો આજ મેરા આપકા
યે ઉઠા રખખાહે કીસ દીનકે લીયે
દીલકે લેનેકો ઝમાનત ચાહીયે
ઓર ખતમીનાક ઝામીન કે લીયે
હમ નશીનોસે મેરે કહે ને હંય વો
છોડદે ગયરોંકો ક્યા ઇનકે લીયે
હંય કુંએ નાજુકપે ગીનતી કે નાશાં
કીસને ઓસે તેરે ગીન ગીનકે લીયે
વો નહિં સુનતે હમારી ક્યા કરેં
માગતે હંય હમ દુઆ જીનકે લીયે
આજ કલમે દાગ હોએ કામ યાબ
કહું મરે જાતે હો દીનકે લીયે

શએર {
દરદ મીન્નત કશે દવા ન હુવા
મેં ન અચ્છા હુવા બુરા ન હુવા

આર સેીક–ગઝલ.

તુમ બે–વફા હુ સે મોહબ્બત બઢાયે કોન,
દીલ દેકે બયેર જાનકી આપને મનાયે કોન,
મીલનેસે તુમકો ઉજર હેનફરત વીલાસસે,
ફીર આરઝુયેં દીલકી હમારે મીટાએ કોન
તુમકો ન્યાઝમંદકી પરવા નહીં અગર,
કીસીકો ગરઝ હે નાઝ તુમારે ઉઠાયે કોન;
રૂઠે હુવે હેં અયસે કે મીલના મોહાલ હે,
જાયે મનાને કોન યહાં ઉનકો લાયે કોન.
ખંજર ખીંચા હુવા હે સીતમગર રૂકા હુવા,
ફીર કીસ્મતસે વફાકો ગલેસે લગાયે કોન.
ખુદ આરતાને યારસે રેહતે હેં દુર દુર
બાગીલ જો બેઠ જાયેં તો હમકો ઉઠાયે કોન.

કવ્વાલી—નાઅતે—રસુલ.

તેરી સુરતપે હું કુરબાન રસુલે અરબી
હો ફીદા તુજપે મેરી જાન રસુલે અરબી
ક્યાહી પ્યારે તેરે અલકાબ હેં, અયે ખતમે રસુલા
શાહેદી સબબકે મીશાન રસુલે અરબી
અંબીયા તક તુઝે મેહબુબે ખુદા કેહતે હેંય
નાઝ કરતે હેંય સુલેમાન રસુલે અરબી
જાએંગે સબ ચમને ખુલ્દમેં હય હુકમે ખુદા
લાએંગે તુજપે જો ઇમાન રસુલે અરબી

ગઝલ—વાસીલ.

તેરી ઉલફતકો અય ખાજા ન ક્યું દીલ દીમીયા જાને.
પ્યારા જબકે તુઝકો હઝરતે ખયરૂલ-વરા જાને.
દીલે બીમારકી મેરે ખબર લે જલ્દ અય ખાજા,
મસીહા તુહી મેરા હે મેરે દીલકી દવા જાને.
તમન્ના હે જો દિલકી ક્યા કહું અબ ખાજયે આલી,
તુમ્હારે માંસીવા ક્યા ક્યા કોઇ મેરા મુદદઆ જાને.
ગદાકો એક પલમેં તુ અગર ચાહે ગની કરદે,
તેરા દરબારે આલી હે યે રૂત્બા કોઇ ક્યા જાને.
કટી જડ કુફ્રકી હીંદુસ્તાનમેં આપકે બાયેસ,
કોઇ ક્યા રૂતબયે આલી જહાંમેં આપકા જાને.
ન ક્યું રૂત્બેમેં આલા હો સીકંદર ઓર દારાસે
તેરે દરબારે આલીકા જો અપનેકો ગદા જાને,
જગે કીસમત કીસી દીન ગુલશને અજમેરમેં ખાજા,
બુલાઇંગ મુઝે વાસીલ ખુદા જાને ખુદા જાને.

ગઝલ—વહસી.

તેરા સાની અગર કોઇ બસર હોવે તો મેં જાનું,
બશર તો ક્યા વલે શમસો કમર હોવે તો મેં જાનું.
તુમ અપની જુલફે નાગનકો મેરે મોંહસે મીલા દેખો,
અગર વોહ લાખબી કાટે અસર હોવે તો મેં જાનું.
નીકાલો રૂખસે બુરકેકો રહી શબ વસ્લકી થોડી,
તુમ અપની ઝુલ્ફકો ખોલો સહર હોવે તો મેં જાનું.
જરા છુપકે રકીબોંસે મેરી આંખોમેં આ બેઠો,
અગર કોઇ લાખબી ઢુંઢે ખબર હોવે તો મેં જાનું.
તેરે વહશી મીજા જીકા મુઝે ડર હે મેરે પ્યારે,
અગર હમ જાનતક દેવેં કદર હોવે તો મેં જાનું.

ગઝલ—કાઝી.

તેરે સદકે તેરે કુરબાં યા રસુલે અરબી,
જાનભી દીલભી હે હાજીર યા રસુલે અરબી,
મેં તો કયા ચીજ જહાંતક હે હસીનાને જહાં
આપ પર સબ હેં યે કુરબાં યા રસુલે અરબી.
ખાને નેઅમતસે અતા કીજે મુઝેભી હીસ્સા,
આપકે દરપે હું મેહમાં યા રસુલે અરબી.
કબ નિકાલું દરે દૌલતપે પહોંચકર અપને,
જો કે હેં દીલમેં યે અરમાં યા રસુલે અરબી.
અબતો લિલ્લાહ બુલા લીજે મદીનેમેં હુઝુર,
હીંદમેં હું મેં પરેશાં યાહ રસુલે અરબી.
હશ્ર કે રોજ લીયે હુંગા મેં પેશે કાઝી,
હાથમેં આપકા દામાં યા રસુલે અરબી.

નશાતરે ઉલફત—કવ્વાલી.

તેરે જોગ મે પહેની કફની મેરે બાંકે જવાને મદની
તેરે નૈનસે નુર ટપકતા પટકા કમર મે નબુ વતકા.
અલ્લાહરે નાજુક બદની મેરે બાંકે જવાને મદની.
મેરે બાંકે રંગીલે સૈયાં મય પડું હું તોરે પૈયાં
કી જો નમેરી દીલ શીકની મેરે બાંકે જવાને મદની.
હર કુલમે તેરી બુ હય રંગમે તુહી ગું હય,
તુઝે ચંપા કહું યા સમની મેરી બાંકે જવાની મદની.

ગઝલ—અકબર.

તેરે વસ્ફમેં ગુલ બદન કયસે કયસે,
સુનાતે હેં રંગી સુખન કયસે કયસે.
મોહંમદકી ઉમ્મતકો ફીરદોસમેં હેં,
મકાં કયસે કયસે ચમન કયસે કયસે.
નબીકે નવાસોંને ઉમ્મતકી ખાતીર,
સહે દરદો રંજો મેહન કયસે કયસે.
સહરકો ખુસી ગમમેં રોતી હે શબનમ,
મીલે ખાકમેં ગુલ બદન કયસે કયસે.
ન પુછો જુદાઈસેં દીન જીંદગીકે,
ગુજારે હેં શાહે ચમન કયસે કયસે.
અમીરે અરબ દેખલો દરપે આકર,
હેં હાજીર ગરીબુલ વતન કયસે કયસે.
હુઝુરીમેં રખીયેગા અકબરકો હરદમ,
સુનાતા હે શેઅરો સુખન કયસે કયસે.

ગઝલ—મુમતાજ.

તોરે અનેકી પીયા જયસે હય ધુન મોરા હીન્દમેં જીવ લગા હી નહી;
ઘસી સોક બીમારા ને માર લીયો મોરો દુખકી ખબરયા ઝરાબી નહી.
પડા બેડા મોરા મંજધાર મેં આ અબ કુવ્વત હય તુહી પારલગા.
મોરી નૈહયા કા ખેવનહાર પીયા કોઇ જગમેં તહારે સીવાહ નહીં,
મોરા હીન્દસે જીવ ઉચાટ ભયો મોરે દુખકા ન કુચ્ છ બાટ ભયો,
તોરે દરસ બીના મોહે ચયન, પડે કોઇ હીન્દમેં એસી દવાહી નહી.
યેહબી ભાગકી કીસતી હય શીયાબ પીયાજીસે જીવ દીયા વહી રૂઠ ગયા,
તોરા દાસ હું જયસા ભલા હુ બુરા યે મય કાહે કહું કે કયા હી નહી,
તોરી કીરપા ધુમ હય જગમેં પીયા મુમતાઝ પે બી અબ કરદો દયા,
મુઝે ચીતસે બીસાર ના રૈન દીના તોરી પૈયાં પડત હું રવાહી નહી.

રશીલા કવ્વાલ-ગઝલ અંગ્રેજી-ઉરદુ-કવ્વાલી.

દરદે ફુરકતશી ધુકા માઇ ડીયર હુ મી
શરબતે વસ્લ પીલા માઇ ડીયર કમ ટુ મી
દેખ મુજકો નજલા માઇ ડીયર કમ ટુ મી
દિલકો વેહશી ન બના માઇ ડીયર કમ ટુ મી
મેં તજશ સુસમેં તેરી હો ગયા આવારી વતન
તું કહાં છીએ ગયા માઇ ડીયર કમ ટુ મી
ફસલે ગુલ આઇ હે અબ આયા હે મોસમ અચ્છા
જાનપર પર જામ પિલા માઇ ડીયર કમ ટુ મી
તેરી ફુરકતને બોહત ઝુલમ કીયા હમ મુજપર
મુજકો કર ગમસે રેહા માઇ ડીયર કમ ટુ મી
છુટ ગઇ હાએ ઝમાનેસે ઝબાને ઉરદુ
સબકો અબ વીર્દ હુવા માઇ ડીયર કમ ટુ મી

(ચયરે—ચમન)—ગઝલ.

દરપર પડા રહુંગા ચાહે બોલો યા ન બોલો,
દેખા તુમ્હે કરૂંગા ચાહે બોલો યા ન બોલો.
કુચા ગલી વ ઘર ઘર હે દેખ લેના તુમકો,
બદનામ તો કરૂંગા ચાહે બોલો યા ન બોલો.
ઘુરકીસે તુમ જો ચાહો દરવાજા છોડ જાઉં,

મરકર ભી ના હટુંગા ચાહે બોલો યા ન બોલો.
લાખો સીતમ સહુંગા મેં ઇશ્કમેં તુમહારે,
શીકવા નહીં કરૂંગા ચાહે બોલો યા ના બોલો.
દીલ જાન ઔર પ્યાં તુમપર કરૂંગા કુરબાં,
વાએદા વફા કરૂંગા ચાહે બોલો યા ન બોલો.
કાઝી પેહનકે કફની સુરત બની ફકીરી,
દર દર સદા કરૂંગા ચાહે બોલો યા ન બોલો.

ગઝલ—જૌહર.

દર પર રહા ખડા હું, ચાહે બોલો યા ન બોલો.
રોરો કે કેહ રહા હું, ચાહે બોલો યા ન બોલો,
દુરીને મુજકો મારા, લેલો ખબર ખુદારા,
સદમા યે સેહ રહા હું, ચાહે બોલો યા ના બોલો.
દમ હે લબોંપે મેરા, કુરબતને આકે ઘેરા,
મર મરકે મેં જીયા હું, ચાહે બોલો યા ન બોલો.
મુંજ ધારમેં હે કીશતી, અબ પાર હો યે જલદી,
ફસીયામેં ફંસ રહી હું, ચાહે બોલો યા ન બોલો.
સાબિર મેરે કહાં હો, મુરશીદ મેરે કહાં હો.
સૂફી તેરા બના હું, ચાહે બોલો યા ના બોલો.
બસ અબ કહીં બુલાલો, મતવાલા તુમ બનાલો,
સવદાઇ તક હુવા હું, ચાહે બોલો યા ન બોલો.
ફાની સમઝ રહાથા, મનસુર કેહ રહાથા,
અબ દારપર ચડા હું, ચાહે બોલો યા ન બોલો.
જૌહર બહોત હે મુઝતર કીજે કરમ અબ ઉસપર,
કદમોંમે આ ગીરા હું, ચાહે બોલો યા ન બોલો.

(આતરે મખ્મુર)—ગઝલ.

દફન કરના મુઝકો કુએ યારમેં,
કબર બુલબુલ કી બને ગુલઝારમેં;
અપને મુસ્હફકા અઝીઝો હું ગુલામ,
ચાહે મુઝકો બેચદો બાઝારમેં;
સરમેરા લટકા કે કાતીલને કહા,
ફુલ લગા દમ આજ નખલે દારમેં;
લાશ મેરી કયું પડી હય બેકફન;
ક્યા કફન મીલતા નહીં બાઝાર મેં,
સરકે કટનેકા મુઝે કુછ ગમ નહીં,
બમ ન જાએ તેરી તલવાર મેં;

ગઝલે—[illegible]

હમ નીકલે યા ઇલાહી યાંદે [illegible] મદીમેં,
સલ્લે અલ્લા ઝબાંપે હો ફરહતો ખુશીમેં.
દેખા હે બબસે જલવા ઉસ નૂરે મુસતફાકા,
નરગીસકે હેં તહેયુર સોસન હે બે–કશીમેં.
જન્નત દે યાકે દોજખ કુછ ગમ નહીં હે મવલા,
રાઝી તેરી રઝામેં ખુશ હેં તેરી ખુશીમેં.
ગુલશનમેં જાકે દેખો બુલબુલકી યે સદાહે,
[illegible] બશર હુવા હે [illegible] [illegible] [illegible].
અલ્લાહસે તુ લગાલે દુન્યાકે છોડ ઝગડે,
કયા કયા કરેંગે બંદે થોડીસી જીંદગીમેં.
બહરે ગુનાહમેં કિશતી અબ ડગમગા રહી હે,
તેરે બગેર ખેવૈયા હે કોન બે–કસીમેં.
દરગાહે કીબ્રીયામેં હરદમ યેહી દુઆ હે,
મદફુન હો યે અકબર મવલા તેરી ગલીમેં.

નવનેહાલે ગુલશાન—ગઝલે—મેહજુબ.

દીલ કીસી સેં ન લગાના જાના જવાની પનમેં
કયા દાગદે ગયારે જાના જવાની પનમેં
સુરત દીખાદે પીયારી દીલકો હે બેકરારી
કયસી કરૂં નજારી [illegible]વાની પનમેં
નયનોકે કરકટારે પાનીકી ઝીલહેરે
આંસુસે મોં ધુલાના જાના જવાની પનમેં
મીટ્ટીકા કર બીછોના ઇંટોકા કર શીરાના
તનખાકમેં મીલાના જાના જવાની પનમેં
મેહજુબ જાન જાના મે હો ગયા દીવાના
શહેરોંકી ખાક છાના જાના જવાની પનમેં

ગઝલે–મુઝતર.

દિલ દાદગાને હુસ્નસે પરદા ન ચાહીએ
દિલ લેકે છુપ ગએ તુમહે અયસા ન ચાહીએ
દિલ કામકા નહીં તો નસો જાન નઝે હય
મુવની ઝરાસી બાતપે ઝગડા ન ચાહીએ
અય દિલ સદા ઉસીકી તરફ સર ઝુકાદે
કાયબા યેહી હય ગયરકા [illegible] ચાહીએ
જાહિદ તો બખશે જાએ, ગુનેહગાર મુંહ તકે

અબ રેહમતે ખુદા તુઝે અચ્છા ન ચાહીએ
મુઝતાર મઝારે હઝરતે ખ્વાજા ન છોડીએ
અજમેર કે દ્વારસે જાના ન ચાહીએ

ગઝલે—દેહલવી.

દિલ હમને સનમકો દિયા નઝરાના સમજકર
ઝાલિમને જલાયા ઉસે પરવાના સમજકર
મેં વાકિફ એસા જો હુવા ઝુલફોંકા ઉસકે
જંજીરસે બંધવા દીયા દીવાના સમજકર
પેહલેતો મેરે આમને મુંહ ખોલકે બયઠે
ફિર કર લીયા પરદા મુઝે બેગાના સમજકર
સાકીમેં તેરે સદકે મુઝે વસ્લ પિલાદે
આયાહું બોહત દુરસે મયખાના સમજકર
મનસુર ઇસી વાસ્તે કેહતાથા અનલ હક
શુલીપે ચડાયા ઉસે દિવાના સમજકર

રશીલા કવ્વાલી—ગઝલ.

દિલ લે ગયા હમારા દિલદાર હંસતે હંસતે
ક્યા કામ કર ગયા હય વોહ યાર હંસતે હંસતે
યારો જરા ચલો તુમ સાથ ઉસે મનાકર
વોહ હો ગયા હય હમસે બેઝાર હંસતે હંસતે
મજલીસમેં આશકોકે અબરૂ મેં તેરે દેખું
આપસમેં ચલ રહી હય તલવાર હંસતે હંસતે
યારો ન સેહેલ સમજો તુમ હાલ નાતવાંકા
અયસાનહો મરે યેહ બીમાર હંસતે હંસતે
ગર શોકે દીદ હય તો પોહચેંગે ઉસકે દરતક
દેખેંગે હમ મુસાફિર દીદાર હંસતે હંસતે

ગઝલે-સયદા-કવ્વાલિ.

દિલહી નહો કાબુમેં તો ક્યા મેરી ખતા હય, યેહશાને ખુદા હય
સમઝય જો મોહબ્બત મેં કીસીને ન કહા હય, આફત હય બલા હય
વાકીફ હે ગુતસેં હમેં સબ હાલહે માલુમ, કે જીતને હેંય માશુક
ઇનકે વોહ કસમ તેં હય કે રગ રગમે દગા હય, કબ ઇનસે વફા હય
છોડેંગે અગર તુમ તો મનાએંગે તુમ્હે હમ ઇસકા તો નહી ગમ
પર છેડના માશુકા આશિકકો રવા હય, ઇસમેંહી મઝા હય
આઝારે મોહબ્બતસેં અલ્લાહ હી બચાએ, યે ગમ ન દીખાએ

એક દરદ વોહ હે જીસકી નહી કોઈ દવા હય બેકાર દોઆ હય ચાયદાકો લગે કાસને અંદાઝ તો દેખે કુછ ગોર કરો તો મરના હય તો મરને કે સિવા કોન જીયા હય, આખિરકો ફના હય

ગઝલે–કવાલી.

દીલ લગા યારસે ભેસ દીલકા છુડાના મુસ્કીલ,
ઇસ્કકા જખ્મ લગા ઉસકા સીઝાના મુશકીલ.
હુસ્ન હે લામે ઝુલ્ફ હેં દો કાલે નાગ,
જીસકે તઇ નાગ ડંસા ઉસકા જીલાના મુશકીલ.
આતશે ઇશ્કને બોહતોંકા કીયા ખાના ખરાબ,
આગ દરીયાકો લગી ઉસકા બુઝાના મુશકીલ.
યાદ કરનેકો લીયા હાથમેં મનકા તનકા,
દીલ ઉપર બોજ પડે મનકા ફીરાના મુશકીલ.
જો ઉમર યાદમેં ગુજરી સો ગનીમત સમઝો.
સોગયા ઇસ્કમેં જો ઉસકા જગાના મુશકીલ.
રાઝે મખફી વાલો ઝાહીર ન કીસીસે કરના,
હાથસે બાત ગઇ ઉસકા ફીરાના મુશકીલ.

ગઝલે–મઝહર.

દીલ તુમકો દે ચુકા હું ચાહે બોલો યા ન બોલો
આશીક તો બરમલા હું ચાહે બોલો યા ન બોલો
પરવાનેકી તરેહ મેં અય શમએ તુમ્હારી,
ફુરકતમેં જલ રહા હું ચાહે બોલો યા ન બોલો.
ઉલફતમેં તેરી લયલી આલમમેં મીસલે મજનું,
તશહીર હો ચુકા હું ચાહે બોલો યા ન બોલો.
દીલ બેચ કરકે અય જા બાઝાર ઇશ્કમેં મેં,
સવદાયે ગમ લીયા હું ચાહે બોલો યા ન બોલો,
ફુરકતમેં તેરી કાતીલ બેમાર જેરે ખંજર
શર અપના મેં ધર રહા રહું ચાહે બોલો યા ન બોલો
સરશે સેરે કદમ પર અય શાહે મુલ્કે ખુબી
તાઝીમકો ઝુકા હું ચાહે બોલો યા ન બોલો.
તકસીર ક્યા હુઇ હે મઝહરસે સાફ કેહદો,
અય જાન બે–ખતા હું ચાહે બોલો યા ન બોલો.

ગઝલે-મઝહર.

ફીસો જાઉં મેરા સેકર દીલબર કહાં ગયોરે.
મુજકે બનાકે મુઝતર દીલબર કહાં ગયોરે.
કાબાએમે તુજકો ઢુંઢું યા બુતકદેમેં અય જીત.
જાઉં કહાં કહાં પર દીલબર કહાં ગયોરે.
ફુરકતમેં ઉસ પરીક દીવાના વાર બનબન
કહેતા ફેરી હું દરદર દીલબર કહાં ગયોરે
અબતો ખબર લો આકર વોહ છરકકા જીગરપર,
કારી લગાકે ખંજર દીલબર કહાં ગયોરે.
દીખલા વોહ અપની સુરત જો નુરકી મુરત,
એ પરદા અબ શરાવર દીલબર કહાં ગયોરે.
ઉલફત બડકાકે પ્યારે હમસે હુયે કીનારે,
હયરા બહોત હે મઝહર દીલબર કહાં ગયોરે.

ગઝલે—તજમ્મુલ

દીલકો લુભા રહી હે ખાજાકી પ્યારી સુરત.
હયરતમેં લા રહી હે ખાજાકી પ્યારી સુરત.
ફીર-ફેરકી હે ચુટકી દર પાહા મેરે દીલમેં,
ફીર યાદ આ રહીહે ખાજાકી પ્યારી સુરત.
ઉસાક સોઝે ગમસેં હે બહર દીદ જલતે,
તનમન જલા રહીહે ખાજાકી પ્યારી સુરત.
બેહોશ હો રહે હેં તાલીબ દમે નઝારા,
ક્યા હોશ ઉડા રહીહે ખાજાકી પ્યારી સુરત.
ક્યું કર નઝર ન આવે આબાદ ઝુલ્ફો પેહ,
દીલકો ફસા રહી હે ખાજાકી પ્યારી સુરત,
હસરત નીકલ રહી હે દીદારકી તજમ્મુલ,
કિસમત જગા રહી હે ખાજાકી પ્યારી સુરત.

ગઝલે—હાઝી.

દીખાદો ચહેરયે અનવર તુમ્હારા યા રસુલુલ્લાહ,
તડપતા હે દીલે મુઝતર હમારા યા રસુલુલ્લાહ
કીસી સુરતસે પોહચાયે ખુદા મુજકો મદીનેમેં,
તો રોઝ કાંધ કરૂં હરદમ નઝારા યા રસુલુલ્લાહ.
તસદ્દુક જાનો દીલ કરદું ફરે અકદસપે ખુશ હોકર
મદીનેમેં જો હો મેરા ગુજારા યા રસુલુલ્લાહ.

સહારા દીજીયે બંદા નવાજી કીજીયે આકર,
કે અબ મેં હો ગયા હું બે સહારા યા રસુલુલ્લાહ.
ફલકપે ખાહે કામીલ હોગયા દૌરનહી દો કુકડે,
કીયા હે આપને જીસકમ પ્રકારા યા રસુલુલ્લાહ.
સીરતો નારે દોજખ ઔર અબબે કબસે મુંજકો.
બચા લેના બચા લેના ખુદારા યા રસુલુલ્લાહ,
બુલા લીજે બુલા લીજે મદીનેમેં બુલા લીજે,
નહીં હાદીકો અબ દુરી ગવારા યાં રસુલુલ્લાહ.

ગઝલે–મુનીસ.

દીલ મેરા જુલ્ફે સીયાહ ડસગઇ નાગન બનકર,
એ ગુનાહ દોસ્તને મારા મુઝે દુશ્મન બનકર.
મરમીટા જાન ગઇ હીજ્ર અસીરી–કે સહે,
પાયે બુલબુલને યે ફુલ આશીકે ગુલશન બનકર.
હાથ ઉઠાઓગે જો એ જુર્મ મેરે કતલકો તુમ,
તેગ આબ્રુએ લીપટ જાયેગી જોગન બનકર.
આજ ઉસ ગુલકા અજબ રંગ હુવા પીકે શરાબ,
ચંપીગે ગાલ દમકને લગે કુંદન બનકર.
દોસ્ત જબતક હે ખુદાં કુછ નહીં પરવા મુનીસ,
કયા કરેગા કોઇ હાસિદ મેરા દુશ્મન બનકર.

ગઝલે–શારદા.

દિલ હમારા લે લિયા હમ કો દીયા કુચ્છ ભી નહીં,
એ કરારી ચટ ચલી અબતક દીયા કુચ્છ ભી નહીં.
કયોં હુઇ નફરત યહાં આને સે તુમકો યક બયક.
યાદ આતી હય હમે અપની ખતા કુચ્છ ભી નહીં
સાથ હી લેતે ગયે સુખ કે જો સામાન થે,
જાન ભી લેલો હમે જીસકા ગિલા કુચ્છ ભી નહીં.
કરલે અપની સી સિરફ નેકી બદી રહ જાયગી,
હાથ આવગા નહીં ગમ કે સિવા કુચ્છ ભી નહીં,
"શારદા" કરકે દગા પીછે બહોત પછતાયોગે,
બાદ મેરે પાસોમે દીલબર બજા કુચ્છ ભી નહીં

(મજમુઆ–કવ્વાલી.)

દીવાના કીયા શાહદી ચીરી મુખનીને,
દીલ છીન લીયા ઇશ્કે અકીકે યમનીને

થી કઝા—અને સરહદસે દુન્યાકી અકાબત,
દી ખાગકો ઝીનત ઉસી સરપે ચમનીને.
ઉનકે સબબે રંગીંકા જમા રંગ જહાંમેં,
બુલબુલ બહકાયા ઉસી લાલે ચમનીને.
આયા નઝર રોઝએ પુરનુર મેહરો માહ,
દીખલાયા રૂખે અયેશ ગરી ખુલવતનીને.
બે જબ્હ નીકલ દીંદસે હો શાર બલાગત,
ખુલાયા મદીને મેં રસુલે મદનીને.

ગઝલે—અશારત.

દુનીયાસે જબ ઉઠાયે બિસતર ગુલામ તેરા,
યા રબ જબાંપે જારી ઉસદમ હો નામ તેરા,
ખુત ખાને છાનમારે કાબએમે ઢુંડ આયે,
દીલકે મકાંમેં પાયા અય જાં મુકામ તેરા.
મસજીદકે દરપે કયું કર, હો પાસબાંકા પેહરા
બેકેદ હે ઇલાહી દરબારે આમ તેરા,
જન્નત મીલે કે દોજખ દોનોં તરેહસેં ખુશ હું
મુખતાર તુ હે મેરા મેં હું ગુલામ તેરા,
કલેમા તેરા ન કયું કર જારી હો સબ જહાનમેં
બજતા હે પંજ વકતા નૌબતમેં નામ તેરા.
રહમતકા મુસ્તહકભી તુઝસા નહીં હે અશારત
હેં ગરકે બહરે ખુસ્યાં દફતર તમામ તેરા,

ગઝલે—દાગ.

દોસ્તીકા હો જમાનેમેં ભરોસા કીસપર
તુ મુઝે છોડચલા અય દીલે શયદા કીસપર,
કીતના પરદાજ દગાબાજ ફુસુંગર અેયાર,
હાય અફસોસ દીલ આયાભી તો આયા કીસપર
ઉસકી તસવીર જો મુસહફકે મુકાબીલ રખદું,
દેખીએ ગીરતેહેં ફીર અહલે તમાશા કીસપર.
જાનીબે ચર્ખ ઇશારેસે બતાયા ઉસને,
જબ કહાં મેંને મેરા સબ્ર પડેગા કીસપર,
દીલ ચુરાયા જો મેરા આપ બની મેહફીલમેં.
ઓર કેહતે હોકે હય શખ્શ તુમારા કીસપર,
દાગ જાતેહે તો મહબ્બતમેં પર અવ્વલ સમઝો,
દેખીએ વાર કરે વોહ સીતમ આરા કીસપર.

ગઝલે—દાગ.

દોસ્ત ક્યું દરદમેં કરતે હે શીકાયત મેરી,
મુઝપે ક્યા જોર કીસીકા હે તબીયત મેરી.
નાતવાં દેખકે અફસોસ ન આયા મુઝપર,
વોહ ખફા હે કે ઉડાઇ હે નજાકત મેરી.
ક્યા જુદાઇકા અસર હૈ કે થમે તનહાઇ,
મેરી તસવીરસે મીલતી નહીં સુરત મેરી.
જીસ તરેહ તુ મેરે આગોસસે નીકલા અય શોખ,
યુંહી હાથોંસે નીકલતી હે તબીઅત મેરી.
અપની તસવીરપે નાજાં કે તુમ્હારા ક્યા હે,
આંખ નરગીસકી દહન ગુંચેકા હયરત મેરી,
કહીં દુન્યામેં ઠીકાના નહીં ઉસકા અય દાગ,
છોડકર મુજકો કહાં જાયે મુસીબત મેરી.

ગઝલે—અમીર.

દૌરમેં સાગર રહે ગરદીશમેં પયમાના રહે,
મયકશોંકે સરપે સારા પીરે મયખાના રહે.
જીસપે પડજાવે નઝર તેરી વોહ દીવાના રહે,
હાં નીગાહે યાર તરફે બે-હીજાબાના રહે.
ક્યા ઘસીકો કેહતે હેં રસમેં વફાદારી સનમ,
દુશ્મની હમસે રહે ગયરોંસે યારાના રહે.
ફીર ન કુછ પુછેંગે મુઝસે કબ્રમેં સુનકર નકીર,
મરતે દમ યા રબ ખ્યાલે હયે જનાના રહે.
અયસે સાકીકે મેં સદકે જો પીલાયે ભરકે જામ,
સાકીયા હરદમ સલામત તેરા મયખાના રહે.
કોઇ હો ગાતા કોઇ રોતા કોઇ હસંતા અમીર,
વયકદોં વાલોંકા હર અંદાજે મસ્તાન રહે.

ગઝલે—નાઝીમ—કવ્વાલી.

ઘર કરતે હેં દીલોમેં ફીરઆન બાન વાલે
સીકકે બીઠા રહે હેં નામો નશાન વાલે
તીરે નજર સે તેરે અબરૂ કમાન વાલે
બચતે નહીં કબુતર ઉંચી ઉડાન વાલે
ઓસાન કાફરોનાં મકતલમેં ઘસ્ક ક્યાહો
તો સે હેં બાકવાલી બનજર હે સાન વાલે

મંય ઓર સબર મેરા આફત નસીબ દોનોં
એક તેગ એક કાતીલ દો ઇમતીહાન વાલે
કબ તક રહેં સંભાલે સરપર હમારે નાલે
અપની ઝમીં ઉઠા લે ઓ આસમાન વાલે
હમ બે ઝબાં હેં ગોયા કહતે નહીં કુછ ઉનકો
મુંહઆંએ ક્યું ન દુશમન ટેડી ઝબાન વાલે
શીરીનીએ સુખનકી બેશક યે ચાશની હે
ફીકે પડેંગે નાઝીમ ઉંચી દુકાન બાલે

શએર } કુશાતો દો દીન બહારે જાં ફીઝા દીખલા ગએ
હસરત ઉન ગુનચોંપે હે જો બીન ખીલે મુરઝા ગએ

ગઝલે—અનવ[illegible]—દેહેલ્વી—[illegible]

ન તુ કુછ [illegible] [illegible] ગુલે [illegible] સમઝા
અભી હય અભી [illegible] હય [illegible] તેરી [illegible]હાર સમઝા
તેરી દીલ ફરેબ સુરત મુઝે દેખને દે કાતિલ
ઝરા [illegible] છુરીકો [illegible] શરર સુમઝા
ચમને જહાં મે [illegible] મિલે લાખો ગુલ ઝમીમેં
નસુરમેં તનાજા ગુલે નવબહાર સમઝા
અય ચશ્મે તર [illegible] યેહ હય દુશમનોકી મેહફિલ
ઝરા કામ ઝબ્તસે લે નહો [illegible] બાર સમઝા
શબે વસ્લ જબમેં લિપટા તો વોહ બોલે મુઝસે અનવર
ઝરા હોંશમેં [illegible] નહો બેકરાર સમઝા

ગઝલે—[illegible]

ન સમઝા ઉમર ગુઝરી ઉસ બુત ખુદ સરકો સમઝાતે;
પીગલ કર મોમ હો જાતા અગર પથ્થરકો સમઝાતે.
હમારી કોન સુનતા હય વગર ન હમ દમે રૂખસત.
ઇધર કુચ દીલકો સમઝાતે ઉધર દીલબર કો સમઝાતે;
તેરી રફતારકા અનદાઝ જીતમેં હો દમે ક્યું કર.
દખા કર કીસતરહ હંગામએ મહશર કો સમઝાતે.
યેહ ઝાલીમ તો હજારોં કોસ હમસે દુર રહતા હય;
અગર મીલતા તો કુચ હમ ચરખ બદ અખતર કો સમઝાતે.
ખુદા જાને કહાંસે [illegible] ઉલફત [illegible] કહાં પોંહચે.
જો હોતા હોશ કુછ હમકો તો હમ [illegible] કો સમઝાતે;
અગર યેહ જાનતે દાગ કરેંતે [illegible] ખુદાઇ કા,
તો હમ અવ્વલ કીસે ક્યા જાને [illegible]ગર કો સમઝાતે.

ગઝલે-રીન્દ.

ન મોરી દેતે આતા હય ન દીલ બહેલાના આતા હય
તુજે તો અય ખુતે કાફર ફકત તરસાના આતા હય
સરાહી બેઆબરુ ભરતી હય મેના મુસ્કરાતા હય
હમારા યાદ જીસદમ જાનીબે મયખાંને આતા હય
જો તુમ હંસને મેં હે મુસ્તાક, હમ રોને મેં કામીલ હય
તુંમ્હેં બીજલી ગીરાની હમકો, મેહ બરસાના આતા હય
ખીછા કર તીમ ગેસુ રૂખ પે વો સય્યાદ યું બોલા
યે ફંદા વો હય જીસમેં મુરગ દીલ એદાને આતા હય
બત સસમકી જગે ઇસ કાફરે બદ બેયસકો અયરીંદ
ખફાં હોનાં બીઝડનાં મારનાં ધમકાનાં આતા હય

શઅેર { અબતી દાએ ઇશ્કસેં રોતા હય કયા
આગે આગે દેખીયેં હોતા હય કયા }

ગઝલે-રશીદ.

ન નંમાઝ આતીહિ મુજકો ન દુઆ આતી હે,
યા મોહંમદકી મગર દીલસે સદા આતી હે,
દીલકે નાસુરકો મેરે ન લગાઓ મરહમ,
ઇસ દરીચોંસે મદીનેકી હવા આતી હે.
હેં વોહ શયતાન જો મુનકીર હેં શફાઅતકે તેરે,
જીનકો ઇમાં નહીં કબ ઉનકો હયા આતી હે.
હુકમ કરતે હેં યેહી વોહ કે પરહે જાઓ દુરૂદ,
જીનકો બીમારીયે ઇસીયાંકી દવા આતી હે.
શુકરે અલ્લાહ કે મેરા શેઅર હે મકબુલ રશીદ,
કયું કે ગઝલ સુનનેકો એક ખલકે ખુદા આતી હે.

ગઝલે—આગાં—કવ્વાલી.

નમાઝ કયસી કહાંકા રોઝા અભીતો શગલે શરાબ મેં હું
ખુદાકી યાદ આએ કીસ તરેહસે બુતોંકે કેહારો અઝાબ મેં હું
શરાબકા શગલ હો રહાહે બગલમેં પતાહું મંય કીસીકો
મેંય જાગતાહું કે સોરહાહું ખીયાલમેં હું કે ખ્વાબ મેં હું
ન છેડ ઇસવકત મુજકો વાએઝ નહીહે મોકા યે ગુફતગુકા
સવાર જાતા હે વો શરાબી મય હાઝીર ઉસકી રકાબ મેં હું
કભી નઝામી કભી શરાબી કભીહુ રીન્દ ઓર કભીહુ ઝાહીદ
ખુદાકા ડર હે બુતોંકા ખટકા અજબ તરેહકે અઝાબ મેં હું

કયામત આનેકા જોર કયાહે, તરદદુકા ફીકર કયાહે આગા,
હીસાબ કયા કોઇ મુજસે લેગા બનાયો મંચકીસ હીસાબમેં હું

ગઝલ—શાહ—ખ્યાલ.

ન કરો કીશીશે દોસ્તી વ આશાનાઇ, બસ—યારો—કરો ના
દોસ્તી વ આશાનાઇ.
મુસ્કેલી કે વખ્તમેં દુર હોત હેં જાન, ન કરો કીશીસે
દોસ્તી વ આશાનાઇ.
મતલબ કે હેં—દોસ્ત સબ યારો, મય કેહતા હું સબ
સચ—સમજલો યારો,

શાએર } વખ્ત આયગા મુશ્કેલીકા—જબ કામમેં ન આયગ કોઇ
દોસ્તોંકી—ગુફ્તગુમેં, મહેરબાની માલીક કી ખોઇ
શોચ્ચ રહા હય "શાહ" મનમે શમજલો જાની,
ન કરો યારો કીશીસે દોસ્તી વ આશનાઇ.

(જાતરે સખુન)—ગઝલ.

નીગાહે યાર બહ મસતીમેં ભી હુશયાર કયસી હય,
મેરા દીલ છીન લેને કે લીયે તરવાર કૈસી હય,
અદાસે ફેર કર ખંનજર ગલે પર યું લગે કહને.
સહીદે નાઝ બતલાવો કે ઇસમેં ધાર કેસી હય;
જીગરમેં છાગઇ પહલુ કે ઘુસકે દીલમેં જા તડપી,
ગજબ કી સુલ બની ચંનચલ નીગાહે યાર કયસી હય;
હમીં કો ઝુબ્હે કરતે હંય હમી સે પુછતે હંય યું,
ઝરા સાહેબ બતા દેનાભી મેરી તલવાર કયસી હય.

નિગાહે—ગફ્લત—કલ્યાન ઠુમરી-

પરવરકે પાક જાન, આમોસહર લગા ધ્યાન
નાથ વો દયાવાન, નિગાહ બાન—પરવરકો.
સુમિર સુમિર તું હરનામ, સબ મતલબ લાવેગર,
નીતીમાન આલિશાન કદદાન—પરવરકો.
નગર, ડગર, શહરગામ, મયેં નાજિમકો ઢુંઢું,
આતુ આનેક, માન! માન !—પરવરકો.

નેશલરે ઊલફત...ગઝલ.

પસંદ આયા હય દીલ મેરા તો અપને પાસ રહેને દો,
મુઝે સાદી ખુદાઇ ગર બુરા કહેતી હય કહેને દો.
અદુકે ઘરસે પીઅયે પહેર આપ ફુરસત મીલી તુમકો,

અભી કયું રહમ કરતે હો મુસીબત કુચ્છ તો રહેને દો,
તુમ્હારે હર ઘડી ઝગડો સે મેરા નાકમે દમ હય,
અબ ના ખોલો ઝબાં મેરી બસ અપની પાસ રહેને દો.
કીયા જબ કત્લ હી મુઝકો જરા સી દેર તો ઠયરો,
તડપના દેખલો મેરા લહુ બહેતા હય બહેને દો.

કવ્વાલી–યે, ઝાહિલ.

પીલા દો અબ મુઝે વોહ દત મેરે શાકી રસુલ્લલાહ
નહી હય સબકી તાકત મેરે શાકી રસુલ્લલાહ
મુઝે તિલ છટહી કાફી હય મેરે સાકી રસુલ્લલાહ
કે શીશેમેં ન કુચ બાકી મેરે સાકી રસુલ્લલાહ
પિલાકર સાગિરે ઉલફત બનાદો અપના મસ્તાના
મેરે હાદી મેરે રેહબર મેરે સાકી રસુલ્લલાહ
શફાઅત કરકે મેહસર મેં ખુદાસે બખશવા લેના
હય આસી આપકી ઉમ્મત મેરે સાકી રસુલ્લલાહ
તમન્ના હય યે જાહિલકો બુલાલો અપને તયબામેં
કેતા દોઝખસે હો રાહ તમેરે સાકી રસુલ્લલાહ

(દીલખુશ ગૌહર) ગઝલ.

પીલા સાકી મુઝે વોહ મય કે મુઝકો મસ્ત કર કરદે.
ન ઉતરે મેરી ફીર મસ્તીપર કોઇ અયસાહી સાગર દે,
અજલભી મેરી ગર આવે કયામતભી અગર હોવે.
ન મદહોશી મેરી જાયે તુ અયસા જામ ભરકર દે.
તમન્ના હે યેહી મેરી કે હો નઝરે કરમ તેરી,
નીવાલા શૈકકા દેદે પ્યાલા ઇશ્કકા ભરદે.
લગાદે આગ વોહ દીલમેં કે હો મોસુલ વાસીલમેં,
નઝર આવે તેરા જલવા જહેં જીતને હેં સબ પરદે.
ફનાકી વોહ ચડે મસ્તી ભુલાદે જો મેરી હસ્તી.
ખુલે દીલકી મેરી આંખે બકાકા ઘુંટ ગર ભરદે.

ગઝલે–સરવર.

ફલકપર બનકે દુલ્હા, જબ મોહમ્મદ મુસ્તુફા નીકલે
ફીવા ગુલ સાકસા અરસસે કે ખૈરુલ વરા નીકલે
ખબર જીસદમ હુઇ આતે હેં મેહબુબે ઇલાહી યહી
ઝયારતકે લીયે સાકીને અરસે અલા નીકલે
ઝમીવા આસામાંસે શોર, શા મહરાજ કી સબ યે
ગુન્હેગારોકો બક્ષાને હબીબે કીબરીયા નીકલે

નહિ હે ખોફ રોજે મેહસરકા જરા સરવર
વસીલે આશીયોકા જબ મોહંમદ મુસ્તુફા નીકલે

ગઝલ—અમીર.

ફના કેસી બકા કેસી જબ ઉસકે આશના ઠેરે
કભી ઇસ ઘરમેં આ ઠેરે કભી ઉસ ઘરમેં આ ઠેરે
જો ચશ્મે ગૈરસે આઇનએ તોહીદ કો દેખા
તો સબ કુછ તુહી તુ હય ન કુછ એ ખુદનુમા ઠેરે
હકીકત ખોલદું આઇનએ વહદત મેં દોનોંકી
ન તુમ હમસે જુદા ઠેરે ન હમસે તુમ જુદા ઠેરે
જરા દેખો નાઝેપર મેરે આયે તો ફરમાયા
કહો તુમ બેવફા ઠેરે કે અબ હમ બેવફા ઠેરે
સફે આરાસતા હોને લગી જબ અહદે માહશરકી
જમાકર એક ટુકડા હસરતોંકા હમ જુદા ઠેરે
અમીર આયા જો વખતે બદ તો સબને રાહલી અપની
હઝારો સેકડોં મેં રનજ ગમ દે આશના ઠેરે.

ગઝલ—દાગ.

ફલક દેતાહે જીનકો અયેશ ઉનકો ગમભી હોતે હેં,
જહાં બજતે હેં નક્કારે વહાં માતમભી હોતે હેં.
ગીલે શીકવે કહાંતક હોંગે આધી રાત તો ગુજરી,
પરેશાં તુમભી હોતે હો પરેશાં હમભી હોતે હેં
જમાના દોસ્તી પર ઇન હસીનોંકે ન ઇતરાયે,
યે આલમ દોસ્ત અક્સર દુશ્મને આલમભી હોતે હેં

શએર } ખુદા પરસતો કેહદો હુવા મંય સંગ પરસત
નશાએ પાએ નબી પડગએ હેં પથથર પર

બઝાહીર રાહનુમા હે ઓર દીલમેં બદ ગુમાની હે,
તેરે કુચેમેં જો જાતા હે આગે હમભી હોતે હેં.
કીસીકા વાયદયે દીદાર તો અય દાગ બરહક હે,
મગર યે દેખીયે દીલશાદ ઉસદીન હમભી હોતે હેં.

ગઝલ—હાફેઝ.

ફરમાયા ખુદા રંજ ન કુછ લાયે મોહંમદ,
ફીરદોસમેં ચાહે જીસે લેજાયે મોહંમદ,
ઉમ્મતમેં મોહંમદકી હો કય સાડી ગુનેહગાર
બખશુંગા મેં બેશક જીસે બખશાયે મોહંમદ
બખશુંગા ગુનેહગારોંકો મેહશરમેં દરમ્યાં

એકબાર ઘબારેસે જો ફરમાયે મોહંમદ.
હર તરેહકી ખાતીર મુઝે મંઝુર હે ઉસકી,
જા માંગે કયામતમેં વોહી પાયે મોહંમદ.
કેહદે તુ યે જીબ્રીલ ઘબરાયે મોહંમદ,
હાસીલ હોં સભી તેરી તમન્નાયે મોહંમદ,
દમ નીકલે તો મેં વકતે નઝાબ આપકો દેખું,
ઓર વીરદે જબાં હોતા લકબહાયે મોહંમદ.
પ્રસાકો ચરખે ચાર તો મુસાકો તુર થા,
જેરે કદમ હે અર્શ મોલ્લાયે મોહંમદ.
હાફીઝકી તો યા રબ યેહી દીન રાત દુઆ હે;
એકબાર દીખાદે રૂખે જેબાંયે મોહંમદ.

ગઝલે—મુઝતર.

ફનાકે બાદભી દીલમેં ખ્યાલે યાર બાકી હે,
ખુલી હેં દોનોં આંખેં હસરતે દીદાર બાકી હે.
બહાયે હીજમેં અશકે રવાંને ઘરકે ઘર સારે,
કસર અબ કુછ નહીં એક આડકી દીવાર બાકી હે.
લગાયે સેંકડોં તીરે નઝર ઉસને કલેજે પર,
બસ અબ ચલનેકો તેગે અબરૂએ ખમદાર બાકીહે.
ઉડાકર ધજ્જીયાં જેબો ગીરેબાંકી એહક જાના,
અભી અય દશતે વહશત દામને દીલદાર બાકી હે.
ખુદાસે હશ્રમેં સબ અપની કેહ ચુકે મુઝતર,
હમારી ઓર ઉનકી—આખરી ગુફતાર બાકી હે.

કવ્વાલી—ગઝલે—જોહર.

ફરયાદ કરે કિસ્સે ગુનેહગાર તુમહારા,
અલ્લાહ ભી હાકિમ ભી તરફદાર તુમહારા.
પરયુંકી તો ક્યા અસલ જો હુરેં નઝર આએં,
દેખે ન ઉધર તાલીબે દીદાર તુમહારા
ખુરશીદ જો દિનકો હો તો મેહતાબ હો શબકો
દુન્યા મેંય ઉજાલા હય સબ અય યાર તુમહારા.
હુરોંકો તમન્ના હય પરીઝાદોંકો હસરત,
મીલતા હય કીસે સાયએ દીવાર તુમહારા.
ફાબેકી તો ક્યા અસલ હય ઉસ કુચેકે આગે,
જન્નત હોતી જાગે ન ગુનેહગાર તુમહારા.
દરદે દિલે આશિકકી દવા કોન કરેગા,

સુનતે હંમ મસીહા ભી હય બીમાર તુમહારા.
જૌહર તુમહેં નફરત હય બહોત આદા કશીસે.
બરસાત મેં ય દેખેંગે હમ મુનકાર તુમહારા.

ગઝલે—નખશિખ.

ફીર બહાર આઇ ચમનમેં ઝખમ દીલ આલે હુવે.
ફીર મેર દાગે જીગર આતી શક પર પાલે;
કીસ તરહ છોડું ચેકાયક તેરી ઝુલ્ફકુ કા ખીયાલ,
એક મુદ્દત સેરે કાલે નાગહેં પાલે હુવે.
વાહ ક્યા તાસીર હે રૂખસાર આતીશ નાક કી,
સાબત જવવાલા તેરે કાન કે આલે હુવે.
જબ શબે તારીકમેં હમ કુચે જા ના કે ચલે,
આગે આગે જાએ મરા અશ્ક આતશી નાલે હુવે.
વોપરી પેકર કહા કતા હે અકસર રૂખસે,
અબ તો નખશિખ ભી હમારે આહને વાલે હુવે.

કવ્વાલી—ગઝલે—આશીક.

ફીર વોહ બે બાકીયાં પહેલીસી દીખલાને લગે
ઓર મુઝે છેડ તસવ્વરમેં મેરે આને લગે,
જબ કહાકે રાત ભર પહેલુમેં ગેરોંકે રહે,
નીચી નઝરેં હોગઇ એ: દીલમેં શરમાને લગે.
ફીર ખ્યાલે યાર દીલમેં ચુટકીયાં લેને લગા,
ફીર હમારે દીદએ તર અશ્ક બરસાને લગે.
અબ હોશ દન મેં હુવા જાતા હે અપના ખાત્મા,
ફીર વોહી અંદાઝે માઅશુકના દીખલાને લગે.
આએ જબ ગોરે ગરીબાં મેં લોં બ્હેરે ફાતીહાં,
આશીક જાંબાઝકી તુરબતકો હુકરાને લગે.

ગઝલે—કવ્વાલી—બીગગનજાન.

ફીર કર ઝરા નઝર કર ઓ યાર જાને વાલે,
ઇતના નહો સીતમગર ઓ દીલ ચુરાને વાલે.
કુછ નાઝ કુછ તગાફુલ કુછ શોક કુછ તજાહીલ,
સદકે તેરી અદાકે ઓ મુંહ છુપાને વાલે.
નાસેહ સુમાર કીજે બસ મુહી રેહને દીજે,
હમને હજારો દેખે બાતે બનાને વાલે.
દાના યહાં હીં નાહીં ભટકો બીરહ પરેશાં,
કરતે હેં એસા જાદુ યે દિલ લુભાને વાલે.

ખામોશ અબ વિલાયત કરતાહે કયું શીકાયત,
કેહતે હૈં ઉસકો ઝાલીમ સારે ઝમાને વાલે.

ગઝલ—ઝુબૈર.

ફુલ બરસેં રાતદીન ગરદીશ મેં પૈમા ના રહે
એં મેરે સાકી તેરા ગુલઝાર મયખાના રહે
ફરત સાકીકા નાઝીશ પાયે રીન્દા લરખરાય
મય કદેહ વાલોંકા હર અનદાઝ મસતાના રહે
બઝમ મેં શરમા કે પહલુંસે મેરે જબ ઠેમ હટે
શમ્અને બી ચાહા મુઝસે દુર પરવાના રહે
ઉમર ભર ઉસને સતાયા જીસકો હમને દીલ દીયા
ઉમર ભર ઉસને જલાયા જીસપે પરવાના રહે
સાકીયા જબ જામ સેહત ભર ચુકે મુઝ રીન્દ કા
સામને આંખો કે યેહ લબરેઝ પૈમા ના રહે
સમજો યેહ હમ ઝીન્દગી કા લુતફ કુમ આતા રહે
જબતલક ખીદમત ગુઝારે પીર મય ખાના રહે
અ મેરે પીરે મુગા એસી દુઆ દે મુઝકો તુ
ખુલદ મેં બી યાદ મુઝકો રાહે મયખાના રહે
જાન દે કર આશકોમેં નામ કરજાઉં ઝુબૈર
બઝમે આલમ મેં મેરી ઉલફત કા અફસાના રહે

ગઝલ—નીઝામી.

બગલમેં યાર સાગરમેં શરાબે પોરતુગાલી હે,
હમારે દીનો ઇમાંકા તો અબ અલ્લાહ વાલી હે,
અબો રેહનેબી દો હમ યે કીનાયે સબ સમઝતે હેં,
આદુકા નામ લેકર બાત તુમને કીસપે ઢાલી હે.
ઇજાઝત હોતો મેંબી બેઠ જાઉં એક ગોશેમેં,
જગા તો આપકી મેહફીલમેં આખીર યુંબી ખાલીહે.
કભી આંખોંસે દીલમેં હો કભી દીલસે હો આંખોંમેં,
કહાંસે રાહ તુમને—આને જાનેકી નીકાલી હે.
નીઝામી ખુને દીલને મીલકે તુરફા ગુલ ખીલાયે હેં.
મુસલ-સલ તાર અશકોંકા હેય, ફુલોંકી ડાલી હે.

ગઝલ—ઝફર.

બહકાને વાલે આપ સબ યાર બન ગયે
સમઝાને વાલા મુફત ગુનાહગાહ બન ગયે
મંને દીવાના દીલ ઉન્હેં દીલદાર જાનકર

લેકર હમારે દીલકો દીલાદાર બન ગયે
ઉસ ગુલ બગેર સબકો આતી નહીં હય નીંદ
બીસતર કે તાર હકમેં મેરે ખાર બન ગયે
હુશયાર રહના ચાહીયે યારોં સે એ ઝફર
અગયાર ઇસ ઝમાને કે અગયાર બન ગયે

ગઝલે-તાજમ્મુલ.

ખડકે ઉલફત તો કમ હોગા હીજાબ આહીસ્તા આહીસ્તા.
ઉઠાઇએ વોહ ચેહરેસે નીકાબ આહીસ્તા આહીસ્તા.
કરેગી રફતા રફતા કારગી ચશ્મે મોહર દુશ્મનસે,
કે હોતા હે જહામેં ખનકીલાબ આહીસ્તા આહીસ્તા,
વોહ હેં માશુક હોતે હોતે એક દીન મેહરબાં હોંગે,
દુઆ કરતે હેં આશીક કામયાબ આહીસ્તા આહીસ્તા.
ઉભર આયેગા સીના નવ જવા રોઝ હોનેવાલે હેં,
ઉમંગ અપની દીખાવેગા શબાબ આહીસ્તા આહીસ્તા.
જો અરઝે મુદઆ કરતા હું કહતે હેં તજમ્મુલ વોહ,
દુઆ હોગી તુમ્હારી મુસ્તજાબ આહીસ્તા આહીસ્તા,

ગઝલે-સાકીબ.

બનાઇ હે મેરી આપીપે સુરત આપને ગમકી,
મસીહાઇકે દાવેસે ખ્યાલ ક્યા સુઝી હે માતમકી.
ગે કીસને મુસ્કુરા કર ખેરકે દામનસે મોંહ ઢાંકા,
યે દ્યુ મેરી નઝરમેં એક બીજલીસી અભી સમકી.
બડકા કર પ્યાર ઉનસે જીંદગાનીકા મઝા ખોયા,
શરાબે વસ્લમેં તાસીર પયદા હોગઇ સમકી.
પલક ઉનકે ઝપક જાતીથી કલ આંખે લડાનેમેં,
વોહ અબ તેવર બદલકર પેરસે દેને લગે ધમકી.
ખુદા હાફીઝ હે ઉસ મરદે ખુદાકે અહદકા કલતક,
બુતોંકી ચાહ સાકીબને સુનાહે આજસે કમકી.

ગઝલે-તાજમ્મુલ-(આજુ જમાનેકા ફેશન)

અગલ મેં લેકે જુરવા કો ફીરાના યેહ ભી ફેશન હય,
મહમ સાહબ કો થેટર લેકે જાના યેહ ભી ફેશન હય,
લગાકર હેટ મીસ્તર બનકે લેકે સાથ કુત્તોંકો,
પોંહચ કર પાર્કમે સીટી બજાના યેહ ભી ફેશન હય.
કલા મુલ્લાહ કે બદલે [illegible] દીની કીતાબોં કે,
પીસર કો પહલે અંગ્રેજી પઢાના યેહ ભી ફેશન હય.

બીછાના ફર્શ દસ્તર ખ્વાન યેહ ઝમાને પુરાને હય.
સરે ટેબલ છુરી કાંટેસે ખાનાં યેહ ભી ફેશન હય.
અગર હો બોલકા જલસા બડહાનેકે લીએ ઇજ્જત,
બડબકો સાથ યારોંકે નમાના યેહ ભી ફેશન હય.
બડહા કર મુછકો દાડીહ ઘટા કર દાટ કર ઝુલ્ફ્યાહ,
બધ શાને ફઝલત માંગ ખાના યેહ ભી ફેશન હય.
નહિ હોતી હય આયદ દફેઅ તાજીરાત કોઇભી,
તાજમુલ શાએર ગઝેરાકે સુરાના યેહ ભી ફેશન હય.

ગઝલે—હુસેન.

અયાન રૂતબા હો ક્યા આપકા ગરીબ નવાઝ.
નહીં હે આપસા પીર દુસરા ગરીબ નવાઝ.
યે હીંદ ભરમેં હેં ચરચે યે સબમેં હેં મશહુર,
તુમહીકો કેહતેહેં સબ ઓલીયા ગરીબ નવાઝ.
હઝાર શુકરે ઇલાહી કે હમ ગરીબું કો.
મીલા જો પીર તો અય દીલ મીલા ગરીબ નવાઝ.
જહાંમેં કોઇ નહીં આપકી તરેહ ખુવાજા,
ગરીબ પરવરો એહદે અતા ગરીબ નવાઝ,
બજાએ સુરમા લગાતા હે અપની આંખુમેં,
યે ચરખે પીર તેરી ખાકેપા ગરીબ નવાઝ.
પએ નબી વએ મજા પએ સહાબા વ આલ,
સુનો હુસેનકી ભી ઇલતેજા ગરીબ નવાઝ.

ગઝલે—કમાલ,

બાદ મુદતોકે મોહબ્બતકા મઝા મીલતા હે.
સો મુબરીક હોકે ખંજરસે ગલા મીલતા હે;
જોર–બેદાદ સીતમ–ગુમઝ–અદાવત—કીના,
જોહે વો દુશમને અરબાબે વફા મીલતા હે.
દીલ ન મીલનેકા કીસી શોખસે શીકવા કેબસા,
મેરે સાથાભી મેરે તનસે જુદા મીલતા હે.
બોસએ લબકી તમન્ના હે બડે દુઃખકી ચાએ,
જાન આજાતીહે લબપર વો મઝા મીલતા હે.
હાથ પર રખકે હદી લે ગઇ મેરા ખતે શોક,
તુજસા બસ ખુવાર કહાં બાદે સબા મીલતા હે;
તુમ મીટાતે હો જહાંસે ફલક બન બનકર,
દેખલો ખાકમેં ગું રંગે વફા મીલતા હે,

અય કયામત ઉનકી મોહબ્બત યુંહી દીલકો તડપાએ,
જબ વો હેતાહે તસલ્લી તો મઝા મીલતા હે.

ગઝલ—અકબર.

બોસે લેતાહે જામ ઉસ લબકા, આરમેં તક રહાહું મું કબકા,
લખ્તેહ મસ્ક સીતમ કેસે વો બનાએ, કોઇ મીલતાહે ઉસ ઢબકા.
હોતી જાતીહે શોહરત ઉસ બુતકી, ખાતમા અબ બખેર હો સબકા,
આપ તશરીફ લાએ અચ્છે વક્ત, વર નહોતી ચુકાથા મેં કબકા.

ગઝલ—મહમુદશાહ.

બઇ મોસે અયસી કોન ખતાં જોકે આના જાનાં છોડ દીયા,
ક્યું નાહક અયસે રૂઠ ગય, જો મોંહકા દીખાના છોડ દીયા.
તન મનમેં લગાકર અગની પીયા, હે દેસસે જા પરદેસ બસે,
મોરે મનકી અગની કયસે બુઝે, મોંસે આંખ લગાના છોડ દીયા.
તેરા શરબતે દીદ હું જબસે પીયા, તુહીરે આત નઝર મોરે હે ખાજા,
તુને ખાજયે આલમ દીલકો મારે, મયખાના બનાકર છોડ દીયા.
બુસાકો તુરપે એક ઝલક, દીખલાકે જલયા જાન તલક.
પર શમ્મેમસે ચેહરેપદ અપને, પરવાના બનાકર છોડ દીયા.
મહમુદશાહ અપને ગુરૂસે મીલો, કીજે અપને પીયકી સેવા કરો,
વોહ અગલી બાતકો યાદ કરો, ક્યું અપના ઠીકાના છોડ દીયા.

ગઝલ—તાહીર.

મરકર કેભી દીલસે તપે ફુરકત નહીં જાતી,
મીટીમેંભી મીલકર યે હરારાત નહીં જાતી.
દીલ છીન લીયે જાતે હેં ચીલમનમેં નીગાહેં,
પરદેમેંભી ઝાલીમકી શરારત નહીં જાતી.
ફુરકતસે તસવ્વુરસે હું મેં વસ્લમેં બેતાબ,
હે દીલકો જો ગમ ખાનેકી આદત નહીં જાતી.
ગુસ્સેમેં લીપટ પડતે હેં ક્યા સાદા દીલ હે,
બેદાદ મેંભી રહમકી આદત નહીં જાતી.
વોહ શર્મસે છુપતે રહે જબતક નહુવા વસ્લ,
જબ વસ્લ હુવા ઉનકી નદામત નહીં જાતી.
તાહીર દીલે બેતાબકો તસ્કીન હો ક્યુંકર,
આંખોંસે કીસી વક્ત વોહ સુરત નહીં જાતી.

(તરાનએ હકાની)—ગઝલ.

મુઝે વેહદતસે બો સાકી લબાલબ એક સાગર દે,
મેં બન્દા તેરા હો જાઉં મુ મતાવલા મુઝેહ કરદે.

પીલા સાકી મુજેહ વો મય જો ઝોકે બે ખુદી બખશે,
રગો રેસે મેં મેરે કયફીયત મનસુરકી ભર દે.
તુ શેખે જામ કર મુજકો કસમ પીદે મુગાં મુજકો,
સ કાહુમ રબ્બહુમ પળકે સરાબ આગે મેરે ધર દે.
મલામત ઇરક બાઝીકી ઉઠાએ કોન શેખીસે,
તુરાબ બસ કામકા તુ હય કે હરકારે વહર મર દે.

ગઝલે—સાદીક.

મએ આશકહું દીલસે ઝુહુરે સનમપર,
દીવાના હું ઉસકે વજુદો આદમપર.
કીયા જબસે ઇકરાર કાલુબલાકા,
હુવા તબસે નાઝાં મએ નકદે કદમપર.
ક્રીસીમેં નાહ વોહ હએ ઉસમેં યેહ સારે,
વોહ કાદીર હએ અપને તો જોરો કરમપર.
જહાં દેખો મવજુદ ઉસકી તજલ્લી,
મુકરર નહીં કુછ યેહ દએરો હરમપર.
વોહ જએસાહએ અબ્બસે આખી રબીએસા.
હએ મુખ્તાર આપ્ચાલ ખુદ બોશો કમપર.
શહે ખએર સાદીક હએ જાનાંસે વાસીલ,
હુએ હુશયાર હરઆન બસ દમ કદમપર.

ગઝલે-સાદીક.

મએ અપના આશક હુવા હુંજી બેશક,
મએં દરસન તો અપના કીયા હુંજી બેશક
છુપાયા હું અપનેકો અપપનેમેં આપી,
યેહ વહદતકા મુરક લીયા હુંજી બેશક.
મએં આપીહું ભટ્ટી મએં આપી કલાલી,
મેરે મએ ચલા મએં પીયાહું જી બેશક.
યેહ મએં હું કે હર શએયા ઝાહીર બાતીન,
મુજહે રૂપતા યેહ મએં લીયા હુંજી બેશક.
મએં જોગી જમાકર યેહ ટુકડે જહાંકે,
યેહ રંગીન કુડતા સીયા હુંજી બેશક.
મએં સાદીક શહે ખએર અપનાહી આશક,
રીયાસે તો મએં બેરીયાં હુંજી બેશક.

ગઝલે—કવ્વાલી.

મજા દેતેહે ક્યા યાર તેરે બાલ ઘુંઘરવાલે
તેરે બાલ ઘુંઘરવાલે તેરે બાલ ઘુંઘરવાલે.
પ્હેલેથી તકરાર દીલકુ અગ્ર કરત હો પ્યાર,
તેરી તરફસે યાર મેરે દીલમેં પડગયે છાલે.
બાત હે જંજાલ મેરે દીલમેં આયા ખીયાલ,
આપની જુલફો કોસવાર ઓ બોકરોરે વાલે.

ગઝલે—હાફીજ.

માહમેં ગર આપ હેં તો શમેઅ નુરાનીમેં કોન
શમેઅમેં વોહ હે અગર રેહતા તો પરવાનેમેં કોન.
કાહકો શેખો બીરહમન ઢુંડતે ફીરતે હો તુમ,
ગર ખુદા બસતીમેં રેહતા હે તો વીરાનેમેં કોન,
અર કીસીસે ક્યું ઝગડતે હો સદા પીકર શરાબ,
ગર ખુદા મસતોંમેં રેહતા હે તો ખરઝાનેમેં કોન.
જાકે તુમ દેરો હરમમેં ઢુંડતે હો કીસ-લીયે,
ગર ખુદા મસ્જીદમેં રેહતા હે તો બુતખાનેમેં કોન.
હે યે મંઝીલ સખ્ત તર સમઝો ઇસે હાફીઝ જરા,
બે-ખુદીસે બા-ખુદી બેહતર હે આ [illegible]નેમેં કોન.

ગઝલે—તજમ્મુલ.

મીસાલે મહા હરસુ જલવા-ગર ખાજાકી ખાજા હે,
ઇધર અય તાલીબો દેખો ઉધર ખાજાકી ખાજા હે,
[illegible] મીરાલી હે.
[illegible] તહર [illegible] ખાજા હે.
તેરી નુરેં મુબારીક હેં તુઝીકો ઝલીદે નાહાં,
યહાં અપને મંઝુરે નઝર ખાજાકી ખાજા હે.
ઉનકીકી દીદકે મુશતાક હેં દેરો હરમ વાલે,
યહાંભી ઓર વહાંભી જલવા-ગર ખાજાકી ખાજા હે.
ન ક્યું જલવા ચમનકા ચશ્મે નગરગીસ દેખે હયરતસે,
અયાં હર રંગમે અય બે-ખબર ખાજાકી ખાજા હે.
ઉઠા મરકે ખુદા પરદા દુઇકા અપની આંખેસે,
તજમ્મુલ દેખ હરસુ જલવા-ગર ખાજાકી ખાજા હે.

ગઝલે-દાગ.

મુનસફી દુન્યાસે સારી ઉઠ ગઇ, અબતો ઇમાનદારી ઉઠ ગઇ.
દીલસે-વો બેઇખ્તીયારી ઉઠ ગઈ, અબ તમન્નાહી તુમ્હારી ઉઠ ગઇ.
વાય દુશ્મનહો ગયા સારા જહાં, હાય રીસમેં દોસ્તદારી ઉઠ ગઇ.
રાહે ગયે લાખે કલેજે થામકર, આંખ જીસ જાનીબ તુમહારી ઉઠ ગઈ
જબ હુવા સીજદેમેં ઉસ બુતકા ખ્યાલ, ખુદ બખુદ ગરદન હમારી ઉઠ ગઇ
કીસસેં રાખીએ દાગ ચશ્મે દોસ્તી, ઉઠ ગઇ યારોંસે યારી ઉઠ ગઇ.

શાએર } જહાંસે હાર ગયે, જીકે હારનેવાલે.
કીધર ગયે મેરે ગેસુ સંવારનેવાલે.

ગઝલે આતીશ.

મુલાકાત ઇસલીએ તુજસે બુતે બે પીર કમ કરદી,
કે તુને ગેરકી ખાતીર મેરી તોકીર કસ કરદી;
તુમહારે અપને બેગાને મેરે સબ ખત પકડતે હે.
ઇસીસે અપને હાલે દીલકી અબ તેહરીર કમ કરદી.
ઝરા ભુલેસે વો મેરે જનાઝે પર જો આ નીકલે,
નમાઝી ઇશ કદર બેહકે કે એક તકબીર કમ કરદી

ખ્યાલી ગઝલ-પરભુલાલ-(સટ્ટે કી નસિહત.)

મુઝકો મુંહ ન દીખા બદકાર ભડવે સટટા ખેલન વાલે
સારે ઘરકા લુટા કરમાલ, આખર હો બેઠા કંગાલ
ફીરભી ચલતા હય મુઝસે ચાલ બીબી દે દે કાનકે બાલે-મુઝકો
ઇનકો ગીરવી ધર કુચ્છ લાઉં માનકી અપને મુરાદે પાવું,
અબ કે મેરા પડેગા દાઉં સબ કુચ્છ તેરે કરૂં હવાલે-મુઝકો
હો ગએ બાવાજી ખુરશંદ કેદર દડા કીય અનંદ,
બોલે કટેગે તેરે ફંદ પૈસે સૈ કા દડા લગાલે-મુઝકો.
કમર કયું બે શર્મીપર કસલી ટુટે તેરી મડડી પસલી,
લે ગયા લં-વડે કીબો હંસલી તુને કયા કયા ઘર હંય ઘાલે-મુઝકો
તુઝસે બચાહી ફુટે ભાગ લોટ તેરી ચતાર પર નાગ,
ખાવેં બોટી તેરી કાગં દ્રઝકો પડેં જાન કે લાલે-મુઝકો.
તજદે સટટે કો નાદાન પરભુલાલ કહે સો માન
સટટા જાનકા દુશ્મન જાન ખોઇ અકલ કહાં મતવાલે-મુઝકો.

ગઝલે-અનવર.

મેરે ઘરકે ન સહી ગયરકે ઘરકે હોતે
તુમ ઇધરકે ન હુવે થે તો ઉધરકે હોતે
યેહ હવા ગયરને બાંધી હમ શરાસ્ત કે લીયે
મેં મરૂં ઓરપે તુજ રશ્કે કમરકે હોતે
તેરે બીસમીલકો તડપનેકા મઝા આજાતા

દીલમેં પયકાં જો તેરે તીર નઝરકે હોતે
ચશ્મે દુશ્મનસે અગર આંખ તુમ્હારી લડતા
ઓરભી ઇસ દીલે બેતાબપે ચરકે હોતે
ફીર બહાર આતી નએ સરસે જુનું ફીર હોતા
ફીર નએ તોરસે સીજદે તેરે દરકે હોતે
શીરતો બડબડકે ન વો બાન સુનાતે અનવર
મેરી ફરીયાદ મેં પેહલુ જો અસરકે હોતે

(પાનકા બીડા)—ગઝલે—સુલતાન.

જબ ઉસ ગુલેરા આનાસે મીલા પાનકા બીડા
કયા રંગ જમા લુત્ફ દીયા પાનકા બીડા.
તમાકુ મહક્દર ઇલાચી હે તરેહદાર;
કીતના હે મઝેદાર બના પાનકા બીડા.
ખુબીસે હે ફવડેમેં બસાયા હુવા કથન,
કયું દે ન મેરી જાન મઝા પાનકા બીડા,
શોખી નહીં અચ્છી યે શરારત નહીં અચ્છી.
તરસા ન બહોત કરદે અતા પાનકા બીડા.
રશ્ક અયસા હુવા ખુન લગે લુરને દુસ્મન,
પેહલે જો મુઝે ઉસને દીયા પાનકા બીડા,
કયા જરકી હકીકત હે કરૂં નઝર અભી સર,
લા પાનકા બીડા તુ ખીલા પાનકા બીડા,
સુલતાન ગઝલ કયું નહો મકબુલ હમારી
હે તોહફયે અહબાબ નયા પાનકા બીડા.

ગઝલે—અઝીઝ—કવ્વાલી.

મેરે દીલપર હમેશા કયોં ઘટા છાઇ રહી ગમકી
મેરી આંખોને બારીશ કયા ટભી બરસાતસે કમકી
તુમ્હારે નામમેં તાસીર હે કયા ઇસમે આઝમકી
મુરાદેં હલ હુવા કરતી હેં ઇસસે સારે આલમકી
રહેહેં ઉમરભર જો સાયએ દામાને રહેમતમેં
ઇન્હેં દી જાતી હે અબ આફતાબે હશરકી ધમકી
તમાશા અપને દીલમેં જીસને દેખા હે ખુદાઇકા
હકીકત ઉસકે આગે કુછ નહીં હે સાગીરે જમકી
નીગ હે બરક વશસે ઉસને દેખા કયા મેરી જાનીબ
કે મેરે ખીરમને દીલપર જો એક બીજલીસી આ ચમકી
પીલાકર બાદએ બેહદત બનાંતા વો જો મસ્તાના
અઝીઝ ઉસ બે ખુદીમેં સેર કરતા દોનો આલમકી

(નગમે-રૂહાની)-ગઝલ-કવ્વાલી.

મેં દરપે તુમ્હારે આન પડા, લો મેરી ખબર દાતાર પીયા,
દીન રેન તડપતા હેગા જીયા, લો મેરી ખબર દાતાર પીયા.
સીમાબમા દીલ બેતાબ રહે, નતો ચેન રહે નતો ખાબ રહે,
સબ દોસ્ત હો દુશ્મન દાબ દહે, લો મેરી ખબર દાતાર પીયા.
કભી સુખકી નદેખી એક ઘડી, કયસી જાન બલામેં આન પડી,
રાહત નમીલી હે મુઝકો જરી, લો મેરી ખબર દાતાર પીયા.
મેરે હાલે ગરીબીપે કીજે નઝર, મીરાં સૈયદ અલી નહિં આતો ખબર
ગયા હિસ્સો હવામેં ઉમર ગુજર. લો મેરી ખબર દાતાર પીયા.
મયેં જામે જમાલકા હો નિઝામી, કરો શાદ પીલાકર સરવરૈંદી,
તુહે શાહ મેરા મેં ગુલામે કમીં, લો મેરી ખબર દાતાર પીયા,
યાવરકો જમાલ દીખાઓ જરા, કરો નઝરે લુત્ફ બરે ખુદા.
ગમો રોજ હે યે દીલસે સદા, લો મેરી ખબર દાતાર પીયા.

ગઝલે-હયરાં

મેરે દીલમેં જબકે વોહ તશરીફ ફરમાં હો ગયા,
બે-શકો શુબેહ ફીર અરશે મોઅલ્લા હો ગયા.

ઇશ્ક જીસ દીનસે મોહંમદ મુસતફાકા હો ગયા.
સચ તો યે હે ખાસ મેં બંદા ખુદાકા હો ગયા.

હીજરસે ઘબરા ન અય દીલ પહલે અબ લાતફ નતુ
ફીર મીલાયેગા ખુદા ગર લુત્ફ ઉસકા હો ગયા.

આતશે દોજખ મુઝે છુ જાયે કયા ઉસકી મજાલ,
કયું કે મેં શયદા હબીબ કીબ્રીયાકા હો-ગયા.

વાયદયે વસ્લ અબ તો પુરા કીજીયે બહરે ખુદા.
આજ કલ કરતેહી કરતે એક જમાનાં હો-ગયા.

જાહેદા હમકો નહીં જન્નતસે તેરી કામ કુછ,
કુચયે દીલદાર અબ મસકન હમારા હો-ગયા.

જાનકર ખાલી કફન વાપસ હુવે સુનકર નકીર,
ઇશ્કમેં અય જાન તેરે લાગીર મેં અયસા હો-ગયા.

મીસલે આઇના કે અય હયરાં કયું હયરાન હે,
કયા મોહંમદ મુસતફાકા તુભી શયદા હો ગયા.

ગઝલ-હુસેન.

મેંહું બેતાબયા રસુલુલ્લાહ, મીસ્લે સેયમાબ યા રસુલુલ્લાહ,
હીજરમેં આપકે તડપતાહે-દીલ બેતાબ યા રસુલુલ્લાહ
દીનકો ખુરશીદહે ફીદાતું મેરે-સબકો મહતાબ યા રસુલુલ્લાહ.
દુરેરે દન દાંસે તેરે હનાદમ-દુરેરે નાયાબ યા રસુલુલ્લાહ,
હે ગુનો દીનકે તેરે, બરહક-ચાર અસહાબ યા રસુલુલ્લાહ,

(નગ-મયે-જુદાની)-ગઝલે-કવ્વાલી.

મારે બાંકે જવાન મદની, તોરે જોગમેં પેહની કફની.
મોરે બાંક રંગીલે સૈયાં મેં લાગુ તોરે પૈયા,
કાહે કરત હે દીલ શકની, મોરે બાંકે જવાન અરબી.
મુજકો હે તેરી ઊલફત, કીશ તરેહ કરેંગી ફુરકત
મેં દખની તુહે મદની, મોરે બાંકે જવાના અરબી.
મેં કહુંગા રોજે મેહશર, વો આતેહે બાંકે શરવર.
મુમદો ડોજી મીસલે અરની, મોરે બાંકે જવાન અરબી.

(રશીલા કવ્વાલ) હમારી-ફરીયાદ-ગઝલે-કવ્વાલી.

મોહબ્બત ગયરસે મેરી. છોડા દો યા રસુલલ્લાહ
મુઝે અપના હી દીવાના બનાદો યા રસુલલ્લાહ
લગા લકયે ગુનાહોકે પડા દીનરાત સોતાહું
મુઝે ઇસ ખ્વાબે ગફલતસે જગાદો યા રસુલલ્લાહ
પડા હું કેહરે દરીયામેં ભંવરમેં ખાતા હું ચક્કર
કીનારે લુત્ફસે મુજકો લગા દો યા રસુલલ્લાહ
અંધેરી કબ્રમેં મુજકો અકેલા છોડ જાયેંગે
વહીં દીદાર તુમ અપના દીખાદો યા રસુલલ્લાહ,
ખુદા મુજકો મદીનેમેં જો લે જાવે તો બેહતર હે
યેહી હય આરઝુ જલદી બતાદો યા રસુલલ્લાહ
હુસેની પીરહે મેરા કે જીનકા મુલ્ક બયતુલ્લાહ
મુસાફીર હું મેં કાએબેકા બુલાલો યા રસુલલ્લાહ

ગઝલે-નગમેહિન્દ

મંયતો ઢુંડત ઢુંડત હારગઇ મોહે પીકે નગરકા ડગર
નહ મિલા
તન સુખ ગયો પગ સુજ ગયો કહીં હાય વોહ શામ
સુંદર નહ મીલા
તોરી મીનતી કરૂં સુન એરી સખીજો તુદેસ મદીનેમેં
પોંહચે કબી
મહીં કલોક અય યસર બકે ધની ફિરી ઢુંડ તુમ્હારા
નગર નહ મીલા
મંય તો બેઠીથી મનમેં યેહ આસા ધરીકે વો શામ
પીયા મોહે યાદ કરે
વાકેહવારે જોકે મંય સીસા ધરૂં કીયે લાખ જતનવાકા
દર નહ મીલા

મોરા શ્યામ કન્હૈયા મદીને બસો મોહે મુરલીકોલે નહ સુનાયે ગયો
મંયતો મુરજહવારેકા ઢુંઢ ફીરી ગઇ દેશઅદેશ મગર નહ મીલા
લગી બીરહ અગન ભયો સુખઅદન કોઇ શાહ મદીનેસે જાય કહે
નહીં આસકે હીંદમેં જીવ બચે, મોહે આપકા દરસ અગર નહ મીલા

ખ્યાલ—ગઝલે—અહમદજી.

મંય તો કહું સંસાર કો દેખો ઇસ્ક કહે વોહ યાર દીખા,
વરના કરૂંગા ખ્વાર તુઝે મંયકાઅબે કા સરદાર દીખા.

મંયને ચઢડાયા સુલીપર મન્સુર ઇસ્ક હય નામ મેરા,
કોન બચાહય મુઝસે બતાવો નામ જપે સુબ્હો શામ મેરા.

અનલહક તુ ભેદ બતા ઉનકા અલીફસે હય કુલ્લે આમ મેરા,
તુમને સુના હય કભી અઝીમો તાલીબ થા ગુલફામે મેરા.

ઇસ્ક હું ઔર આશક તુ હય સનમકા ચલ દીદાર દીખા,
વરના કરૂંગા ખ્વાર તુઝે મંય કાઅબેકા સરદાર દીખા.

કીસીકો મંયને ખ્વાર કીયા ઔર કીસીકા બેડા પાર કીયા,
મજનું કો મંયને ફીરાક બન બન લયલાકા બીમાર કીયા.

મુસાકો જા ઘેરા મંયને તુરપે જા ગુફ્તાર કીયા,
અરની કહેકર દેખી તજલ્લી બસ બોલા ઇન્કાર કીયા.

માનું ન હરગીઝ મંય કીસીકી બાત તું ચલ રફતાર દીખા,
વરના કરૂંગા ખ્વાર તુઝે મંય કાઅબે કા સરદાર દીખા.

અલ્લાહ મોહમદઅલી ફાતેમા હસન વ હુસેન ગુલફામ હય દો,
ઇસ્ક હકીકી ઇસ્ક મજાઝી એક હી હય પર નામ હંય દો.

ઝમી ખર્ચ ઓર મહેર સમસ જે ઇન ચારોંકે નામ હંયદો,
ઝેર ઝબર હંય એક હુરફપર ઉનેકે ભી અંજામ હંયદો.

હમ તુમ મીલાકર ચલો સાંવલ અહમદજી દીલદાર દીખા,
વરના ફરંગી ખ્વાર તુઝે મંય કાબાકે કા સરદાર દીખા.

બાહરેસ્તાન બંબઈ—ગઝલે-ઠુમરી-ભૈરવી-

મંય તો અપને ખ્વાજાકી જોગન બની—
જોગન બની ... ... બૈરાગન બનીરે

દોહરો { ફુલા પસીના નુર હારે ઓયા ચમબેલી ફુલ
સબ સખીયન મીલ સેહરા ગુંથા પહને નબી રસુલ }

મંય તો જોગન બની અપને-ખ્વાજાકી જોગન બની

દોહરો { ફુલા અંદર સજ રહા હય બાહેર પડી હય બરાત
ચારોં પાયે ઉડ ચલે તો કોઇ ન ઓયા સાય-મંયતો
સોના લેને પીયું ગયે સુના કર ગયે દેસ
સોના મીલા ન પીયું મીલે રૂપા હોગયે કેસ-મંયતો
કાગા નેન નીકાશ દુ પીયા પાસ લે જાય
પહલે દરસ દીખાય કે પીછે લીજીઓ ખાય-મંયતો
નદી કીનારે ધુંવા ઉઠત હય મય જાનુ કુચ હોય
જીસકે કારન મય જલી વહી ન જલતા હોય }

મંયતો જોગન બની અપને ખ્વાજાકી મંયતો જોગન બની

શાએર { કાસદ લાવે ખબર યારકે આનેકી,
જાન જાતી હય ચલી હીજરમેં દીવાનેકી. }

ગઝલે—ઝેહુંજાન.

યહી દીન હંય દુઆ લેલો કીસીસે કબલ મુઝતરસે.
જવાની આ નહી સકતી મેરી જા ફીર નએ સરસે.
યેહ કહદો અબરે બારાંસે અગર બરસે તો યું બરસે,
કે જયસે મેંહ બરસત હય હમારે દીદ યે તરસે.
મીલા હોગા કીસીકો બા વફા કોઇ મુકદ્દરસે,
હુવા હોગા કીસીકો વસલ હમે તો ઉમર ભરસે.
અભી કમસીન હો યેહ નહરન તુમ્હેં ફુલોંકે ઝેવરસે
અભી નામે ખુદા સેહરા બનએમા અપકે સરસે.

ગઝલે—ઠાકુર

યા ગયેરસે રહે યા હમસેં મુલાકાત રહે,
જાન જાતી રહે ક્યા ગમ હે મગર બાત રહે.
સરકે કટાનેકા મુઝે ગમ નહીં પર ગમ હે યે,

બાત વોહ કીજીયે જીસમેં કે મુલાકાત રહે.
નીંદ આંખોંમેં હે શરમાઇ હુઇ હે ચીતવન,
સચ બતાઓ કે મેરી જાન કહાં રાત રહે.
નજએકે વકત મુઝે છોડકે જાતે હો કહાં,
જીંદગી ભરતો મેરી જાન મેરે સાથ રહે.
જામ હાથોંમેં રહે તાકમેં ઇમાન રહે,
હાય ઇસ ઇશ્ક મેં હિંદુ ન મુસલમાન રહે.
બાગ જાનેકી જભી દીલમેં ખુશી હોવે ગફુર;
યારભી સાથ રહે મોસીમે બરસાત રહે.

ગઝલે-મુમતાજ.

યા નબી લીજે ખબર અપને દીલ અફગારોંકી,
જાત જાતી હે ચલી હીજમેં બીમારોંકી.
તપે ફુરકનકો મેરી અતીબ્બા બોલે,
શરબતે વસ્લ દવા અયસે તો બીમારોંકી.
રહેમ કર હાલે પરેશાંપે રસુલે અરબી,
લીજીયે જલ્દ ખબર હીજકે ગમખારોંકી.
કુછ નહીં દુર હે યે આપસે મહબુબે ઇલાહ,
કરો જાગીર અદન હમસે ગુનાહ ગારોંકી.
યાદ કરો રૌઝયે અકદસદકો તેરે યા અહમદ,
દેખકર રોતા હું મેં શકલકો ઝવ્વારોંકી
જાકે તીબામે ખુદાયા બતુફેલે અહમદ,
દેખે મુમતાજ ઝલક રોઝેકે મીનારોંકી

ગઝલે-તાહીર.

યારકી ગલીયોંમેં ક્યુંકર યાર જાના છોડ દે,
કીસ તરેહ બુલબુલ ચમનસે આશીયાનાં છોડ દે,
યેહસી અચ્છી નહીં યાં દીલપે બીજલી ગીર પડી,
નીચી નઝરોંસે મેરીજાં મુસકુરાના છોડ દે.
તર્ક કર ગયરોંસે યારી યે ચલન અચ્છા નહીં,
વહાંકા જાના છોડ દે ઉનકા બુલાના છોડ દે.
દેખકર આઝુરદા ખાતીર મુજકો વોહ બોલા સનમ
જે બુરા માને મેરી મેહફીલમેં આના છોડ દે.
યા ઇલાહી વોહ ન છુટે ઉસકા છુટના હે ગઝબ,
યું મેં રાઝી હું મુઝે ચાહે જમાના છોડ દે.
હશ્રમેં પેશે ખુદા તુ જાકે ક્યા દેગા જવાબ,
દેખે તાહીર ઇન બુતોંસે દીલ લગાના છોડ દે;

(નવનેહાલે ગુલશન)—ગઝલ.

યે કફસે આલ બીખરે હૈ, યે સુરત ક્યું બની ગમકી
તુમ્હારે દુશ્મનોકો ક્યા પડી હૈ મેરે માતમકી
મઝા પ્રસમેંહી આતાહૈ, નમક છીરકો નમક છીરકો
કસમ લેલો નહિ આદત, મેરે જખ્મોં કે મરહમકી
શીકાયત કીસસે ક્યા કજીએ, હય કયા ઉલટા ઝમાનાહૈ
બડાહય પ્યાર જબ હમને, મોહબ્બત આપને કમકી
ન મીલયેગા ન મીલયેગા, કોઇ હમ મર ન જાએંગે
ખુદાકા શુકર હૈ પેહલે કે મોહબ્બત આપને કમકી
ખુદા જાને તુમ્હેભી, રહેમ આતાહૈ ગરીબોંપર
મસે પરહદ તો મોહલ્લત, નહિ મીલતી કોઇ દમકી
વહાં જાતેહો થમ થમકર, ચલો ઐસીભી ક્યા જલદી
ખુદા રખ્ખે તું મહી તુમ હો નજર પડતીહૈ આલમકી

શએર { જીસ રંગમેં અય યાર ગુંજે, તું નજર આયા
ઐસા કોઇ ગુલભી નહિ, ખુશરૂ નજર આયા

ગઝલે—તાહેર.

યે ઇતની શોખીયાંભી આ ગઇ કયુંકર ખુદા જાને,
અભી કમસીન હૈ વોહ નાઝો અદા ઉસકી બલા જાને,
તુમ્હારે તો હરએક અંદાજમેં સો સો અદાયેં હૈં,
મેરી જાં એક અદા હોતો કોઈ ઉસકો અદા જાને.
કીસીકા મુસકુરા કર આરઝુએ વસ્લ પર કેહના,
ઉસીસે યે કરો બાતેં કે જો ઉસકા મઝા જાને.
સવાલે બોસે પર કીસ સાદગીસે હંસકે કેહતે હૈં,
મેરી કીસ બાત પર બતાહૈ તુમકો પ્યાર ક્યા જાને
ફીદા હું શોખીયોં પર ઉસ સરાપા નાઝકે તાહેર.
કે ગર બોલું તો દીવાના ન બોલું તો ખફા જાને.

ગઝલે—અમીર.

યેહ જો સુરત હય તેરી સુરતે જાના હય યહી
યહી નકશા હય યહી રંગ હય સામાં હય યહી
અપની હસતી કે સીવા ગૈરકો સીજદા હય હરામ
મઝહબે પીર મુગાં મશરબે રીન્દાં હય યહી
બીસતરા ટાટકા દો પારચા કમ્બલકી કુલાહ
તાજે ખુશરૂ હય યહી તખ્તે સુલેમાં હય યહી
દુનીયાં મેં નહી અબ તેરે સીવા કોઇ અમીર
અપની તો મુઝદ હય મકસીદ હય અરમાં હય યહી

ગઝલે—અઝમ.

યે હુસ્ને દીલફરેબ ઓરોમે પયદા હો નહીં સકતા,
બહોત યુસફસે હોસકતેહેં તુમસા હો નહીં સકતા.
ઇલાહી વસ્લકા વાએદા ઉન્હે ખુદ યાદ આજાયે,
તુઝેતો શર્મ આતી હે તકાઝા હો નહીં સકતા.
મેરે અશ્કે નદામત આતશે દોજખ બુઝા દેગા,
યેહ વોહ કતરા હે હમસર જીસકા દરીયા હો નહીં સકતા.
કરૂં જબતક ન મેં નાલે કયામત આ નહીં સકતી,
ચલે જબ તક ન વોહ બુત હશ્ર બરપા હો નહીં સકતા.
બહોત ખુલ્દે આશીયાંને કીથી ઉનકી ઇજ્જત અફઝાઇ,
નહો અય અઝમ મેરી કદ્ર અયસા હો નહીં સકતા.

ગઝલે—હમ્દ.

યે બેમોકા તુમ્હારી હરઘડી દીલ લગી કયસી,
તબીયત આદમીકી હે કભી કયસી કભી કયસી.
નહીં દીલ, લેકે દેતે યે તુમ્હારી ધાંધીલ કયસી,
મેરીહી ચીજકો કેહતેહો મેરી હે તેરી કયસી.
જહાં આયા વહાં ખોયા ગયા હમસેં અલગ છુટા,
સજા અપને કીયેકી દીલકો આખીર મીલ ગઇ કયસી.
બયાને સોઝે દીલ રો-રો કે કેહતા હું તો કેહતે હેં,
લગી હે આજ જબ દીલમેં તો આંખોમેં તેરી કયસી.
વોહ સુન સુનકર મેરે હર શએરકો અય હમ્દ કેહતે હેં,
તબીયતમેં હે ઇસ કમબખ્તી કી શોખી બરી કયસી.

ગઝલે—હાફીઝ.

યે રેન કાલી ચીરાગે દીલ લે સજનકો ઢુંડન ચલી ચલીજી,
નઝર ન-આયા સજન રંગીલા મેં છાન-મારી ગલી ગલીજી.
યહાંભી દેખી વહાંભી દેખી ફીર આખીરશકો ચમનમેં જાકર,
શજરમેં દેખી ગુલોમેં દેખી સારી કલી કલીજી.
કીસીને બોલા કે અય દીવાની, વોહ કોન યુસુફ હે અયસા જીસકે,
ફીરાકમેં હેં બીસ્લે ઝુલેખા જવાની તેરી ઢલી ઢલીજી.
યે ગરમીયે ઇશ્કકી હકીકત કહાં મેં જાઉં કીસે સુનાઉં.
સજન મેં તેરે ફીરાકે આતીશમેં અબ સરાપા જલી જલીજી,
બુરી બુરી કરકે શોર મેરા જહાંમેં સબમેં મચા રખા હે,
મેરા સજન પર બડા હે બોલા બુરીકો કેહતા ભલી ભલીજી.

સતી સતી લોગ કેહતે હેં પર સતીમેં મુઝમેં ફરક હે બેહદ.
મેં આતીશે ઇશ્કમેં સજનકે જલી ન ઉસસે ટલી ટલીજી.
ન ભુલુંગી નામ મુબારક ઔર ઉમર વ ઉસમાંકો મેં હાફીઝ,
બ રોજે મેહશર ઉઠુંગી જીસદમ કહુગી મેં યા અલી અલીજી.

ગઝલે—મુમતાઝ.

યે માના હુસ્નકા તેરે નઝઝારા હો નહીં સકતા.
મગર હર તાલીબે દીદાર મુસા હો નહીં સકતા.
છુપે કયા તુમ જો ઝીદ પર આહી જાયેં દેખને વાલે,
મહાં કયા લા મકાંપદ તુમસે પરદા હો નહીં સકતા.
ન આતે તુમ મુઝે દર પર બુલા લેતે તો મીલ લેતે.
જો તુમ ચાહો તો સબ કુછ હો સકે કયા હો નહીં સકતા.
કીયાથા વાએદા મીલનેકા ન આયે અબ તલક યે કયા
જરાસા આપસે ઇકરાર પુરા હો નહીં સકતા,
તેરી સુરતભી દીલમેં દેખ લી અપનાજી ચહા,
યે સબ કેહનેકી બાતેં હે કે મીલના હો નહીં સકતા.
કહાં મુમતાઝ તાકત હમમેં ઉલફતકે છુપાનેકી,
મગર જબ વોહ છુપાયેં હમસે ચરચા હો નહીં સકતા.

ગઝલે—દાગ.

યે દીલ લગીભી કયામત—કી દીલ લગી હોગી,
ખુદાકે સામને જબ મેરી આપકી હોગી
વહાંભી તુજકો જલાઇગે તુમ જો કેહતે હો,
ખબર ન—થી મુઝે જન્નતમેં આગભી હોગી.
કલમ નહો કહીં રોઝે હિસાબ અય નાસેહ,
વહાંભી તેરી ઝબાં ચાર હાથકી હોગી.
દુઆયે વસલે બુતાં માંગતા હું કાબબેમેં,
ખુદાકે ઘરમેં કીસી શયકી કયાં કમી હોગી.
નિગાહે શુખહી કુછ દે જવાસ ચલ ફીરકર,
તુમ્હારી ચાલાકી કીસસે બરાબરી હોગી.
બહોત જલાયેગા હુરોંકો દાગ જન્નતમેં,
બગલમેં ઉસકે વહાં હીંદકી પરી હોગી.

ગઝલે—અમીર.

યેહ જો સુરત હય તેરી સુરતે જાંન હય યહી,
યહી નકશા હય યહી રંગ હય સામાં હય યહી.

અપની હસતી કે સીવા ગેર કો સીજદા હયમંહી,
મેઝહબે પીરે મુગા મશરબે રીંદા હય યહી.
બીસતરા ગરદ કા દો પારચા કમમલ કી કુલાહ,
તાજે ખુસરૂ હય યહી તખતે સુલેમાન હય યંહી,
દુ જહાં મેં નહી અબ તેરે સીવા કોઇ અમાર.
અપની તો ખુઝે હય ફહમીદ હય ઇરફાં હય યહી.

ગઝલે—સાદીક.

યેહ દીલબદીલ હએ દીલ દીલે દીલદારકી કસમ,
દીદા બદીદા દીદ હએ દીદારકી કસમ.
દીલ લેતા હએ સો દેતા હએ જો દેતાહએ વોહ લે,
યેહ સવદા મુફતકા હએ તુ લે યારકી કસમ.
અએશોખ ઝઓક શઓ કમેં આ લુટલે બહાર,
દુકાન હુસ્નવાઝ હએ મક્કારકી કસમ.
*શાશેસે લે સબરા પીયાલેસે ભર પીઉં,
મસ્તો યેહ રોઝે ઇદ હએ મએખ્વારકી કસમ.
મએ નોશ ગર હો હોશએ બેહોશ ફેર હએ હોશ,
યેહ હોશ જોશ હોશ હએ હુશાયકી કસમ.
સાદીક હું ખએર રીંદ ખરા બાત મએ પરસ્ત
હસ્તીમેં મસ્તી મસ્તલએ સરશારકી કસમ.

ગઝલે—બેદીલ.

રહે હુસ્ને દીલ આરાજ, મોહૈયોદ્દીન જીલાની,
કે એક આલમ હે શયદાઇ, મોહૈયોદ્દીન જીલાની.
સીતારે સબ છુપે અબ તાઅબદ, ચમકેગા શમ્સ ઉનકા,
હે તા મેહશર તજલ્લાઇ, મોહૈદીન જીલાની.
નહીં કુછ આજસે ઇઝજો શરફ મજદો કરમ ઉનકો,
ય હે મીરાસે આબાદ, મોહૈયોદ્દીન જીલાની.
ન જીંદા રસમેં દી કરતે હો વોહ દુન્યામેં કયું આતે.
જીલાને દીલકો આયે મોહૈયોદ્દીન જીલાની.
દીખાઉં કીમીયાગરકો કે લે અકસીરે આઝમ દેખ,
મીલા ખાકે કદે પાએ મોહૈયોદ્દીન જીલાની.
ફલ્લાહી કીશતીયે બેદીલ તલાતુમસે બચા દીજે,
બ અજરાયે અદદહાયે મોહૈયોદ્દીન જીલાની.

ગઝલે—અજીજ.

રકીબોંકી નઝર હોજાયેગી નીકલો ન યું ઘરસે
સંભાલો અપના અનાચલ તુમ દુપટા ઓડલો સરસે
લગાયા દીદઓ દાનીસ્તા દીલ કિસ કીના પરવરસે,
શીકાયત રંજકી હમ કર નહીં સકતે મુકદરસે.
જો સચ પુછો તો યે હે કદર અફઝાઇ મોહબ્બતકી.
હસીનાને જહાં આરાસ્તા હોતે હેં ઝેવરસે.
કીસીકો ઢુંડતે ફીરતે હેં હમ મયદાને મેહશરમ;
કીસીકા ઇશતીયાકે દીદ લાયા હે હમેં ઘરસે.
મઝા જબ થા સવાલે વસ્લ પર ઇકરાર કર લેતે,
અજીજ એજ ટીક ટીકી બાંધે હુયે બયઠે હેં શશંદરસે.

ગઝલે—કયેસ.

રસુલે હાશીમીકી મદહેખાની મુજકો ભાઇ હે,
દીલોં જામેં યેહી સલ્લે અલા ઉલફત સમાઇ હે.
હલાવત આતીહે જયસી હમેં નામે મોહંમદમેં.
નહીં ઉસકે મુકાબીલ કોઇ આલમમેં મીઠાઇ હે.
મએ નાઅલેન ગયે જબ અર્શપર વોહ શાહીદે દાવર
કહા હકને કે અય અહમદ તેરે કુરબાન ખુદાઇ હે.
નહીં ઝાહીરથા આલમમેં જો વોહ સાયયે હુમા ઉનકા.
ખુદાહી જાનતા હે ઉસકો યે સીરરે ઇલાહી હે.
નસીમે સહરને મુઝદા સુનાયા વસ્લે અહમદકા,
જહ તાલેઅ કે મુદતમેં મેરી હીચકી થમાઇ હે.
રસુલુલ્લાહ જબકે કયેસ તુજકો શાદ કરતે હેં,
મીસાલે ગમજદાં ફીર કીસ લીયે સુરત બનાઇ હે.

ગજલે—જલાલી.

રસુલલ્લાહ કે રોઝે પે જો મેહમાન હોતેહોં
તસદ્દુક ઉનપે હુરે ઓર મલક કુરબાન હોતેહેં.
નઝર આતીહે રૂયા મેં નબુવત કી ઝીયા જીનકો,
વોશાને અમબીયાઇ દેખકર હેયરાન હોતેહો.
વો લે લેતેહેં મ તેહી ખુદાસે ગુલશને જન્નત,
અઝલ સે જોકે મોમીન સાહેબે ઇમાન હોતેહેં.
શબે મેઅરાજ આયે અર શીઉં મેં શોરો ગુલ બરપા,
અહદકે આજ એહમદ અરશ પર મેહમાન હોતેહો.

ફ્રઝાર હે તસદદુક ઉસ શહેનશાહે રીસાતપર
કભી ક્યા એક નીરાલે આપ પર કુરબાન હોતેહેં.
કહેગા ઝુમકર અબરે કરમ જોશે કરીમીપર,
ગુનેહ ગારોંગે રહેમત કે સરો સામાન હોતેહેં.
હમેં બસનેદે અય સાકે આદમ અપની તુ બસ્તીમેં,
કે હસ્તી છોડકર હમ બે સરો સામાન હોતેહેં,
ગમે આલે નબીમે જીનકે દીલ રોતેહેં ઓર આંખે,
જલાલી ઉનકેનાલુંસે બપા તુફાન હોતે હેં.

ગઝલે-તજમ્મુલ.

રેહતા હે ખાબમેંભી શૌકે લીકાયે ખ્વાજા,
ચોંક ઉઠતા હું યે કેહકર દેખો વોહ આયે ખ્વાજા
હર રંજમેં મેહનમેં તકલીફમેં અલમમેં,
હે ઓર કોન અપના હામી સીવાયે ખ્વાજા.
મકસુદકે ગૌહરસે ભરદે ગદાકા દામન,
આજાંયે જોશપર જબ બહરે અતાયે ખ્વાજા.
હુરોંકા તીર ઉલફતમેં ક્યા જીગરપે ખાઉં,
બીસમીલ બનાચુકી હે કેગે અદાયે ખ્વાજા.
દૌલતસે ફકરકી દયા દીલકો ગની કીયા હે,
કુરબાન જાઉં તેરે ચશમે અતાયે ખ્વાજા,
મુમકીન નહીં હે હકમેં હો આંખ અય તજમ્મુલ,
જબતક ન માઅરેફતકા સાગર પીલાયે ખ્વાજા.

ગઝલે અકબર-કવ્વાલી.

રોતી હે શબનમ કે નયરંગે જહાં કુછભી નહીં
ચીખતી હેં બુલબુલે ગુલકા નીશાં કુછભી નહીં
કોસ રેહલતકી સદાહે કાફલે વાલો ચલો
એક દો દમ હે ક્યામે કારવાં કુછભી નહીં
હો ગયા માલુમ કુલ્લો મન અલય હા ફાનસે
ગયર ઝાતે હકકે ગુલઝાર જહાં કુછભી નહીં
ગીર ગએ બરગે ગુલીસ્તાં, ઉડ ગઇ ગુલશનકી બુ
રંગે ગુલ કુછભી નહીં બુલબુલકી જાં કુછભી નહીં
જોડ સારે તોડ ડાલે આંખ કર બંદે કરસ
ગોરકી અંગનીમે ચીત હે પેહલવાં કુછભી નહીં,
હો ગએ હુકમ ઝમીંકે મુંહસે ખાખાકર શીકસ્ત

ફોજે દારા લશ્કરે નવશીરવાં કુછભી નહીં
જીનકે મેહલોમેં હઝારોં રંગકે ફાનુસથે
ઝાંડ ઉનકી કબરપર હેં ઔર નીશાં કુછભી નહીં
ચાર દીનકી ચાંદની હત ફીર અંધેરી રાત હય
બેહ તેરા હુસ્નો શબાબ અય નવ જવાં કુછભી નહીં
જીનકી નોબતકી સાદસે ગુંજતે થે આસમાં
મકબરોં મેં બંદ હેં, વોહ હુંને હાં કુછભી નહીં
સબર હાઝીર કયું હો દરબારે રસુલલ્લાહ મેં
જલ્દ યસરબકો ચલો અકબર યહાં કુછભી નહીં

ગઝલે—અકબર.

રૂખે પુર નુરસે ઝુલફોંકો હટાલે સાકી,
ચાંદકો કાલી ઘટાઓંસે બચાલે સાકી·
આબે ઝમઝમ તો પીલાયા હે ઈનાયતસે મુઝે,
દેદો કોસરકેભી દો ચાર પ્યાલે સાકી.
કીસ કદર નશ્શાયે ગફલતમેં હુવાહું મદહોશ,
અબ ગીરા મેં યે ચલા બહરે ખુદા લેસાકી,
રૂખે પુર નુરસે કાકુલકો ન ઝટકાના થા,
પડ ગયે ચૌથવીંકે ચાંદપે હાલે સાકી,
સુયે રૂખ કેહતી હેં ઝુક ઝુકકે ઘટાયેં કાલી.
લું બલાયેં તેરી અય ગેસુ ઓ વાલે સાકી.
હામીદો અહમદો મોહમુદો મોહમંદ કાસીમ
પ્યારે પ્યારે હેં તેરે નામ નીરાલે સાકી.
અપને અકબર કોભી એક જામે મોહબ્બત દેના
અય નયે સાગરોંકે બાંટને વાલે સાકી.

ગઝલે—બેદમ.

લયલાકો તુને ઐયાર મુજનુ બનાકે મારા,
કયસે શકીસ્તા દીલકો દરદર ફીરાકે મારા·
ફેરા હય પથ્થરોંસે સર કોહકન કા કીસને,
મનસુરસે અનલહક કીસને કહા કે મારા.
એ યાર તેરી કયા નેરંગીયાં બયાં હોં,
બુત બનકે આપ હમકો કાફર બનાકે મારા,
ગરજાન ગઇ બલાસે એ દીલ નહી ગમ ઉસકા.
કર શુકર ઉસને અપના બન્દા બનાકે મારા.

સબ્બર રખા ખીયાલે મેસુમેં ઉસને બેદમ,
ઔર સુબહ હમકો રૂખસે પરદા ઉઠાકે મારા.

ગઝલે—સરદાર.

લગાયા મેંને જો તુમસે દીલકો તુમ્હારે દીલપર નીહાં નહોગાં.
ઉઠાયે સદમે હેં જીતને મેંને જહાંમેં કીસપર અયાં નહોગા.
હે ખોફ મુજકો અકેલે ધરકા કે હોગા વહાંપર ગુજારા કયુંકર,
મદદકો મેરી જો લુતફે યજદાં નદીમો હમદમ વહાં નહોગા.
લગાયા ગુલસે જો દીલકો તુને સમઝને દીલસેં તુ અપને બુલબુલ,
હેં ચંદરોજ બહારકે દીન યે ગુલતો રોજે ખીજાં નહોગા.
બહોત કીતાબેં પડહી હેં તુમને યે માના હમને અય શેખસાહેબ,
છુપાઓ હમસે ન હાલે દીલકો નીહાં યે ઇશ્ક બુતાં નહોગા.
હે કોન સરદાર તુઝકો દેહશત શરી હોંગે તેરે રસુલે દાવર,
જો જલજલસે બરોજે મેહશર જમીં નહોગી જમાં નહોગા.

ગઝલે—નશીમ.

લડકપનમેંય ઝીદહય જાંની તુમ્હારી, અભી દેખતે હંય
જવાની તુમ્હારી,
કહામેંને દેરીતા બોલેયે હંશકર, કજમ ફીર સુંનીગેં
કહાંની તુમ્હારી.
મકરર બલા આંને વાલી હય કોઇ, નહિ બે સબબ
મેહેરબાની તુમ્હારી.
નશીમ અબતો ગભરા ગયા દીલ હમ, ચુને કોન ફીર
કહાંની હમારી.

(બુલબુલે બંગાલી)—ગઝલ.

લા મકાંપર ધર બનાયા યાદને, દર બદર હમકો ફીરાયા યારને,
ખુબ થી કીસમત કલીમુલ્લાહકી, તુર પર જલવા દીખાયા યારને.
કરકે હમકો મોમીનો ઇમાનદાર, રાહ જન્નતકી દીખાયા યારને,
ઓજ પર કીસમત હમારી આગઇ. દીને હક હમકો બતાયા યારને.
વરપ કીસ મોહસે બયાં ઉસકાં કરે, હમકો દોજખસે બચાયા યારને,

ગઝલે—મુમતાજ.

તોરે અનેકી પીયા જબસે હય ધુન મોરા હીન્દમેં જીવ લગાઇ નહી,
કસી સોચ બીચારા ને માર લીયો મોસ દુખકી અબરયા જાઅી નહી.
પડા બેડા મોરા મંજધરા મેં આ અબ કુબત હય તુહી પારલગા,
મોરી નેહયા કા ખેવનહાર પીયા કોઇ જગમેં થહારે સીવાહ નહીં.
મોરા હીન્દસે જીવ ઉચાટ ભયો મોરે દુખકા ન કુચ બળ બાટ ભયો,

તોરે દરસ બીના મોહે અન પડે કોઇ દીનમેં એસી દવાહી નહી.
યેહભી ભાગકી કીસતી હય શીયામ પીયાજીસે જીવ દીયા વહી રહ ગયા,
તોરા દાસ હું જયસા ભલા હું બુરા યે અબ કાહે કહું કે કયા હી નહી.
તોરી કીરપા ધુમ હય જગમેં પીયા મુમતાઝ પે ભી અબ કરદો દયા,
મુઝે ચતસે બીસારના રૈન દીના તોરી ચરણાં પકત હું રવાહી નહી.

ગઝલ—અનવર.

સરક અય ઝુલ્ફ દીદાર રૂખે અનવર તો હોનેદે,
હમેંભી આજ મેહવે હુસ્ને પયગમ્બર હોનેદે.
ડેહેર ચલતાં હું બાગે ખુલ્દમેં જલદીકે કય રીદવાં,
નિશા ચડને તો દે મસ્તે મએ કોસર તો હોનેદે.
દીખા દુંગા તુજે અહ્‌લેદિલ મઝારે સજદે આલમ,
મુઝે ઇસ સર ઝમીને હિન્દસે બાહર તો હોનેદે.
તમાશા હોગા શામે હીજરમે સુબ્હે કિયામતકા,
મેરે નાલોંસે અય ઝાહીદ બપા મહશરતો હોનેદે.
યે બે હોશેભી અનવર કમ ન હોગી હોશીયારીસે,
ઝરા દીદારે ચશમે સાકીએ કોસર તો હોનેદે.

કવ્વાલી—યે—આસિફ.

સતાવો હમકો ન તુમપર નિસાર હમભી હંય
નિગાહે લુત્ફકે ઉમ્મીદવાર હમેભી હંય
જો દિલકે ઝખમોં કો દિખલાયા બુલબુલે નાશાદ
તો ગુલ યેહ કેહતે હંય સીના ફિગાર હમભી હંય
બગે બોસા લીએ દિલ—ન દેંગે યાદ રહે
તુમ ચાલબાઝ સહી—હોશીયાર હમભી હંય
હમ ઉનસે દબકે મીલેંગે કભી ન અય આસિફ
વાહ શાહે હુસ્ન સહી શેહરયારહ મભી હંય

ગઝલ—ચકુબુન.

સહકેમે તેરે ઝુલફોકે હર તાર તાર કે
દસતારે ગુલે અનાર કબા ખુલી દારકે
બુલબુલને વકતે કેહકે રો રો કે ઇડ કહા
સદકે વાસ્તે મેરે પરવરદેગારકે
એચોંગે તો શહી પર છતનાભી કીજીએ
દીલોબે હાતોહાત કીસી નો બ્હારકે
રીયા તું અબ શૌખતી અયમનજલ કસર હું
હમ જોતે હારે કુચે કએ આરપારકે

એ વતન હુએ હમારા તુમ મુઝે તે હો કયા
હમ રહનેવાલે હુએ ઉસી બાગો બહારકે
યફસુન તું શાદ રહીયોં જમના કરેગા કયા
હમ હુવે ગોલા ઉસ શહે દુલદુલ સવારકે.

ગઝલે-સુફી.

સરાપા નુરે યઝદાની મોહૈયોદ્દીન જીલાની,
મુજસ્સીમ ફયઝે રબ્બાની મોહૈયોદ્દીન જીલાની.
જહાંમેં ઓરમી ગુજરે હે લાખો અવલીય પેકીન,
નહીં કોઇ તેરા હય સાની મોહૈયોદ્દીન જીલાની.
ઝુહુરે ખીરકે આદત આપસે કયું કર નહો હરદમ,
કરામતમેં હો લાસાની મોહૈયોદ્દીન જીલાની.
બટકતે નજેઅ મેરી મુશકીલે આશાન એક દમમેં,
કરેંગે ગૌસે સુબહાની મોહૈયોદ્દીન જીલાની.
યેહી હે આરઝુ દીલમેં કે હોંઝે દમ બદમ મુજકો,
તુમ્હારા ફયઝે રહાની મોહૈયોદ્દીન જીલાની.
ખુડાદો • ફીકે દુન્યાસે મીલાદો હક તઆલાસે,
મેરે પ્યારે મેરે હામી મોહૈયોદ્દીન જીલાની.
ઝુલેખાંકી તરેહ શયદા હેં હમપર લુફ ફરમાઓ,
અય મેરે માહે કીનઆની મોહૈયોદ્દીન જીલાની.
જહે કીસમત જહે ઇજ્જત અઝલસે હો ગયા સુફી,
સગે મહબુબે સુબહાની મોહૈયોદ્દીન જીલાની,

ગઝલે-મીરાંશાહ.

સદા દીલમેં તસવ્વુર હે અલાઉદ્દીન સાબીરકા,
લઝીઝા નામ બેહતર હે અલાઉદ્દીન સાબીરકા.
કલામે હુસેન નુરાની જમાલે જલવા રહમાની,
મીસાલે માહે અનવર હે અલાઉદ્દીન સાબીરકા,
શરીકે અબ્દુલો આખીર રફીહે ઝાહીરો બાતીન,
સહારા રોઝે મેહશર હે અલાઉદ્દીન સાબીરકા.
જીસે ખાહીશ હો ફરબે વાસીલે હક જતે મે અલ્લાકી
ચલા જાવે ખુલા દરહે અલાઉદ્દીન સાબીરકા.
મરીઝે નાવતાં હું મુનિસો હમદમ નહીં કોઇ,
દો આલમમેં વોહી ધર હે અલાઉદ્દીન સાબીરકા.
સગે દરબારે આજીઝ હું બહોત રંજુર મીરાંશાહ,
સદા સાકીને જલંધર હે અલાઉદ્દીન સાબીરકા.

ગઝલ—જલીલ.

સલામત દસતે વહસત ક્યા કરે હમ જાકે ગુલશનમે.
બોહી ખુશ જાંગે ગી દમબરમે જો કલીયાં હે દામનમેં.
બુતો તુમ શમએ મેહફીલમેં જલું કયા ફાયેદા ઉસસે,
તુમ્હારે સાથ જાયે મેરે દુશમન બઝમે દુશમનમેં.
સીવા ઇસકે કે દો ચાર ઓરભી મુલાતાક હોજાયે,
નતીજા કયા હૈ ઉસકા તુમ જો આ બેઠેહો ચીલમનમે
ઉદાસી બેકસી સમજો યહીં સર ફોડના અપના,
લગે હે લાલ કયા અયસે હમારે સંગે મદફનમે.
પીરોતે હો જો તુમ જુન્નારમે તસબીહકે દાને,
જલીલ અચ્છા હે રીશતા જોડદો બીરહમનમેં.

ગઝલ—કલીયર.

સય્યદ મીરાં વલી દાતાર સોને ચાંદીકી જાલીવાલે
તેરી સુરત કા બાલી નૈયન પ્રેમરસ મતવાલી
ઝુલ્ફે કાલી કાલી પીયારી દીખલા ચાંદસે મુખડેવાલે
સય્યદ મીરાં વલી દાતાર સોને ચાંદીકી જાલીવાલે
તેરા ગુમબદ આહે મુનુવ્વર તેરા કુવા હે ચશ્મ એ કોશર
રશકે તુઆ તેરા મીશવાક જીસકે રૌજ જહાંમે નીરાલે
સય્યદ મીરાં વલી દાતાર સોને ચાંદીકી જાલીવાલે
છોળી મસજીદ મનકા ભાવા રેહમત લાજીયો બોજન હારા
અબતો જપું હું નામ તેહારા મવલા ઇસીમે હમકો નીભા લે
સય્યદ મીરાં વલી દાતાર સોને ચાંદીકી જાલીવાલે
જીસે પીત કા હે એકરાર દીલકા પુરા કરો ઇકરાર
અબ બેઠે હે તેને ધરબાર અબ કાહે બેઠે ચીરેબન ડલે.
સય્યદ મીરાં વલી દાતાર સોને ચાંદીકી જાલીવાલે,
કલીયર અજેજ આયા દરપર રો રો કહે વો સાહબ સરવર
મેરી ખુદીકો મુજસે મીટાદે મીરાં દાતા બોલે બાલે
તેરે દરપે જો કોઇ આયા—બેડા તુને પાર લગાયા
ઉસકી મુરાદ તુ બર લાયા—મેરે મીરાં બોલે બાલે
સય્યદ મીરાં વલી દાતાર સોને ચાંદીકી જાલીવાલે

શાએર } કબતક તેરી જુદાઇ કે સદમે ઉઠાયે દીલ,
કરોકે બીતમકી કહાં તાબ દીખલા એ હમ.

ગઝલે—કલીમ.

સરકો તનસે જુદાં કરે કોઇ ઇતના મેરા કહા કરે કોઇ
દિલ નિછાવર કીયા કરે કોઇ નકદે જાં કો ફીદા કરે કોઇ
જલવએ યાર દેખના હય તો ચશ્મે હરબીકો વા કરે કોઇ
જબ મઝા હયકે દાસ્તાને ગમ મંય સુનાઉ સુના કરે કોઇ
એક દમ કા નહીં ભરોસા હય રેહકે દુન્યા મંય કયા કરે કોઇ
યેહી કીસમત મંય અપની લીખ્ખા હય હમ સહેં ઓર જફા કરે કોઇ
રાહે ઉલફત મુંય અય કલીમ કદમ ધયાન કરકે ધરા કરે કોઇ.

શએર { કભી કહિં દુપટ્ટા કહીં નકાબ કહીં,
લુટાકે આય હો કયા દોલતે શબાબ કહીં.

ગઝલે—દાગ.

સબ્ર આના તો મોહબ્બતમેં બહોત મુસ્કીલ હે,
મોતભી તો નહીં ઇસકો યે વોહ કાફીર દીલ હે.
હીજર હે આફતે જાં વસ્લે બલાયે દીલ હે,
આદમીકે લિયે હર તરહે ગરઝ મુસ્કીલ હે.
હમને જો રોઝ કે ખીલવતમેં કહા થા ઉસસે,
આજ ઇફશા વોહ રકીબોંસે સરે મેહફીલ હે.
હશરકે દીન તો મીલોગે યે કીયા મેંને સવાલ,
શોચકર દેરમેં ઝાલીમને કહા મુસ્કીલ હે.
જબા હેં જીસ કદર આશુફતા ખુદા ખયેર કરે,
ઉસકી હર હર શીકને ઝુલ્ફમેં એક એક દીલ હે.
હમકો કિસમતને દીયા દાગે તમન્ના અય દાગ,
વોહી મીલતા હે જીસ ઇનઆમકે જો કાબીલ હે.

ગઝલે—ફીદા.

સદકઓ અલ્લાહ કયાંહે હરરીઝ, અજમેરકી,
ફીર દેખા મુજકો બહારે ખુશનુમાં અજમેરકી.
રોઝ કરતા હું ખુદાસે ઇલતીજા અજમેરકી,
માંગતા હું શાહે તયબાસે દુઆ અજમેરકી.
આતીહે શોકે ઝીયારતતેં યહાં ખલકે ખુદા,
ખડગઇ સો ફીર કયા તુઝસે યહાં અજમેરકી.
જાંનીસારે ખુવાજા સાહેબ હોગયા હું અય ફીદા,
આયગી કયું ન મેરે દીલસે નીદા અજમેરકી.

ગઝલે—સાદીક.

સખીરે મએ પીતમકો કયુંકર મનાઉં,
યેહ આતાહએ જીમેં કે જોગન કહાઉં.
ખુદાકર સનમ મુજકો એઓસાદી દેખે,
તો લાખો મબુત અપને મુંહપર લગાઉં,
મનાઉં પીયાકો મએ કીસ કીસ તરેહ અબ,
યેહ દર્દે જીગર જા મએ કીસકો સુનાઉં.
પીવ પીવ કહે સરકે બાલોંકે અપને,
ઉદાસન કહાઉ જટાં મએ બનાઉં.
ફીરું મએ નડર હો ગલે ડાલ ઘંટા,
બજાઉ અએહું દીલકી મય ધુની જગાઉ.
નહી કાન કુછ ખએર સાદીકકો ઉસ બીન,
કે હે નામ અલગ દીલકો અપને જે જહાઉ.

ગઝલે-જમાલી.

સાએર તુમ્હારા નકશા આંખોંમેં છા રહા હે,
સાએર તુમ્હારા જલવા દીલકો લુભા રહા હે,
ફકીયરકી બાદશાહી સાએરકો દી ખુદાને,
સાએરકે દરપે બંદા ધુની રમા રહા હે,
દુન્યાકા મીટ ગયા ગમ ઉઠતા કદમ હે હરદમ,
સાએરકા શૌક અયસા દીલમેં સમા રહા હે,
આહનયે નઝરમેં જનો દીલો જીગરમેં,
શાને ખુદાકે સાએર જલવે દીખા રહા હે,
હે લબપે નામે સાએર દીલમેં મુકામે સાએર,
સાએરકે દરકા રસતા વાજેહ બતા રહા હે.
ઉશ્શાકકો બુલાકર ઉલફત બતા બતાકર,
મયદાને ફુકી સાએર બસતી બતા રહા હે,
બાસતરસે અપને ઉઠકર ચલ તુ અસુયે કલીયર,
સાએર તુઝે જમાલી દરપર બુલા રહા હે.

ગઝલે-કલીમ-કવ્વાલી.

સાકીને મસતે જામેં હકીકત પીલાનાં દીયા,
આંખે મીલાકે મુજકો ખુદાસે મીલા દીયા.
અબ જાન જાએ યા મેરે સરપર આય મુસીબત,
ઉલફતકી રાહમેં કદમ આગે બડા દીયા.

સોઝે નીહાને ઇશ્કકા કયા પુછતે હો હાલ,
દીલકો કીયા કબાબ જીગરકો જલા દીયા.
મય હું ન તુ હે ઓર ઝમી હે ન આસમાં,
સબ એક હે જો નકશે દુઇકો મીટા દીયા.
અપનાં દમાગ કયું ન હો અરશે અઝીમ પર,
સર ખ્વાજાએ બુઝુરગ કે દર પર ઝુકા દીયા.
દેખા બલા કશાને મોહબ્બતકા ઇઝતેરાબ,
એક આહ કી તો અરશે બરીં કો હીલા દીયા.
હઝરતકા રવઝા દેખ મદીનેકો જા કહીમ,
હમને તુજેહ બેહીશત કા રસતા બતા દીયા.

શએર } વોહ શહનશાહ મંય દુરવેશ સુવાલે બોસા,
ઉસે દેખો મુજેહ દેખો યે તમનના દેખો.

ગઝલ—અખતર કવ્વાલી.

સાગીરકીહવસ મુરશીદે મયખાનાં નહીં હે,
ચીલલુહીસે પીલેગે જો પયમાનાં નહીં હે,
અછછા ન સહી ગર મએ મયખાનાં નહીં હે,
સાકી યે તેરી નરગીસે મસતાના નહીં હે.
ઇશ્કાકકો જબ લોટતે દેખા તો વો બોલે,
યે જલવગહે નાંઝ હે મયખાનાં નહીં હે.
બસ સોખતા કીસમતકો લપે આગ ઇલાહી
જો શમઅરૂખે યારકા પરવાના નહીં હે,
સર હકને દીયાહે કે રહે ઇશ્કકા સવદા
દીવાનાં ઉસે કહીયે જો દીવાના નહી હે
મુમકીન વહીં ગફલતહો તેરી યાદસે લયલા
મજનુ તેરા હુશીઆર હે દીવાના નહીં હે.
સુનતેહો અગર તુમતો જીગર થામકે બેયઠો,
દરદે દીલે અખતર હે યે અફસાનાં નહીં હે.

શએર } નહીંયે જો કલ મુહ લગાને કે કાબીલ,
હુવે આજ બાતેં બનાને કે-કાબીલ.

(બદનકી-રેહવે-મેહરેદરખશાં)—ગઝલ.

સુનો તુમ ગએરસે યારો યેહી હમને બિચારી હે,
હે જબસે રેલકા ઇઝીન યેહી હાલત હમારી હે.
હવાએ આબ માટી આગકા પુતલા હે આમદકા,
ખુદાકે હુકમસે ઉસકે બદનમે રૂહ ઉતારી હે.

ચલે ઇંજીન સડક પર લોહેકી યે બેધડક દોડે,
લવાઇ ભસકી ખાતીરસે યે સબ બાગો બહારી હૈ.
મુસાફીર હેં આદમકે સબ વહાં એક રોજ જાઇંગે,
ફરીસ્તા મોતકા આયા તો ફીર કયા ઇંતેઝારી હૈ.
કરો જબ ધ્યાન ચલનેકા ધુંવા દીલસે નીકલતા હૈ,
હૈ નીકલી આહકી સીટી નીહાયત બેકરારી હૈ,
ચલો જલદી બજી ઘંટી ટીકીટ લેનાહૈ બાબુસે,
અગર કુછ માલ રખતેહો તો કયા ઉમદા સવારી હૈ,
ચલે ગો હાથ ખાલી બે ટીકીટ બયકે હો ગાડીમેં,
ખબર દે તાર બરકી હર જગેપર રૂબકારી હૈ.
સુઝે હૈ ખોફ ઉસ પુલકા ક જો હે પુસ્તે દોજખ પર.
ચલેંગે દોડકે કયુંકર ગુનાહકા બોજ ભારી હૈ.

ગઝલે–ઠુમરી–રાગ દેશ.

સુનો તુમ યાર પરદેશી, બચન કયસે નીભાવોગે હો, બચન–ટેક.
નદીઆં જોરસે બેહતી કરૈયાં સુજ ના પડતી,
પોકારૂં અપની હીમ્મતકું લગાદે પાર મેરી નાઈઆં–સુનો.
બાલપણુ ખેલમે ખોયા, જુવાની નીંદ ભર સોયા.
બુઢાપા દેખકે રોયા, નબીજી આસરા તેરા–સુનો.

ગઝલે–સુસ્તઝાદે–હુસેન.

સોતા હય ગલે ધગકે જો વો યાર પલંગપર, કયા નાઝો અદાસે,
અતી હય લપટ ફુલંકી મેહકાર પલંગપર, ઉસ બંદે કબાસે.
હૈ સુર્ખ જો પોશાક તો ઇસ ગોર બદનપર, સજતી હૈ સજાવટ,
રખતા હય અજબ તરેહ કર ગુલઝા પલંગ પર, આંચલકી છીપાસે.
સાડી મેં તેરે સદકે ઝરા જામકો ભરદે, જો શોક સિવા હો,
જો સાથ રહું યારકે શરશાર પલંગ પર, સર મસ્ત નયેસે,
હૈ આરઝુ દિલકી જો વોહ આગોશ મેં આવે, ખ્વાહિશ હૈય મેરી મેહ,
સો જાવે તો જાઉ મેં બલહાર પલંગપર, મિન્નત હૈ ખુદાસે,
રંગીની તેરે શએરકી સુન સુનકે હુઈ અબ, સુસ્તઝાદ હુવા દિલ,
જુ ખુશ રહે ઓર પાસ હો દીલદાર પલંગપર, હર રોઝ રઝાસે.

ગઝલે—હુસેની.

શરમીન દેહ કમર હુઆ તેરી તસવીરકે આગે,
સમખુલ હુએ ખીજલ જુલફકી જંજીરકે આગે.
આશકકાં તો કુછ બસ નહીં માશુકકે આગે,
રાંજે કા તો કુછબસ નચલા હીરકે આગે.

ઓલવાકે હમેતેગે નીગેહસે હુવે કીયા કતલ,
જાનાહી નાથા કાફરે બે પીરકે આગે,
ઇશ દરદ કી કરૂં નહિ બીન સબર હુસેની,
તદબીર તો ચલતી નહીં તકદીરકે આગે.

ગઝલે—સુફીફ.

શરાબે શોકકા સાકી મુઝે એક જાય ભરકરદે
રહું દરબાં તેરે દરકા કરમ ઇતના અગર કરદે
મુઝે દરપર બુલાકર તુ દવા અયસી તબીબાદે,
કે જીસસે યારકો દેખું મેં વોહ દીલકી નઝર કરદે,
શરીઅત ઓર તરીકતકી હકીકત હો અયાં મુઝપર.
ખુદાયા માઅરેફત કીબી મેરે દીલકી નઝર કરદે.
હમેશા મેં રહું રાઝી રઝામેં તેરી અય ખાલીક,
તુ અય સદકા હબીબ અપનેકા અતા મુઝકો સબર કરદે.
મેરી હરદમ દુઆ તુઝસે યેહી હેગી મેરે મવલા,
કહીં શેહરે રસુ—લુલ્લા હમેં મેરા ગુજર કરદે.
મદીને જાઉં મેં ઉડકર અભી પલ ભરમેં અય દરીયા,
ખુદા ગર અપની રહમતસે મેરે બાઝુમેં પર કરદે.
તમન્ના રોઝો શબ અપની ખુદાસે હે યેહી સુફીફ,
ઇલાહી અપની રહમતસે તુ યસરબમેં ગુજર કરદે.

ગઝલ—સુઝફ.

શરાબે ઇશ્કકો પીકર મઝા કુછ ઓરહી દેખા,
કે હોકર ઉનસે હમ—બિસતર મઝા કુછ ઓરહી દેખા.
મોહબ્બતમેં મઝા ક્યા હે કોઇ પુછે તો કેહદુંગા,
હે ઇશ્કે યારમેં આકર મઝા કુછ ઓરહી દેખા.
બ—કુચે યાર જબ પહોંચે ગમે દીલ મીટગયા વલ્લાહ,
ગમે હમ ઉનકે જબ દરપર મઝા કુછ ઓરહી દેખા.
નહીં શક ઇસમેં હે વલ્લાહ તુમ ઇસે યારો યકીંલાઓ,
હે અવ્વલ મરનેસે મરકર મઝા કુછ ઓરહી દેખા.
ન હરગીઝ, હમસે તુમ પુછો સનાયે ઇશ્ક અય સુફીફ,
મુસીબત ઇશ્કમેં ભરકર મઝા કુછ ઓરહી દેખા,

ગઝલે—સુલતાન.

શાને નબી તુમહીં હો જાને અલી તુમેહી હો,
અજમેર વાલે ખાજા દીલ્લે વલી તુમહીં હો.
પોતે હૈં જીસકે દરપર સાઇલ તમામ મકસદ,

અખરી કરીમ નામી અયસે સખી તુમહીં હો.
ઈસલામકી ઈમારત બારેખ કીહે તુમને,
બેશક મોઈને દીને પયગંબરી તુમહીં હો.
પીનાને ચીસ્ત જીસપર કરતેહેં ફખ્ર હરમદ,
વોહ દુસરા નહીં હે વોહ એકહી તુમ્હીં હો.
હાજત તલબ તુમહીસે હોતેહેં અહલે મકસદ,
મુફલીસકો અપને દરપર કરને ગની તુમહીં હો.
સુલતાનકી તરેહસે મદદાહ હે જમાના,
અયસે ગરીબ પરવર નામી વલી તુમાંહીં હો.

ગઝલે-કાલીન.

શીકસતે દીલ તેરે કુચેમેં આન બેઠે હંય
ગુનાહકી કીસ્તીમેં લાખો હજાર બેઠે હંય.
ખુદાકે વાસ્તે સુરત દીખા દે એ જાલીમ.
લબોં પેદમહે તેરે ઈન્તેજાર બેઠે હેં,
કભી ન આનકે પુંછા કે યાર કયસે હો.
હજાર દરદ કલેજે દબાયે બેઠે હંય,
ખુદાકે વાસ્તે પરદેસે તું નીકલ બાહેર,
બહોત દીનોંસે તેરે ઈન્તેજાર બેઠે હંય.
ફીરાકે યારમેં કફની રંગાઈહે કાલીન,
તેરે મજારપે ધુંની રમાયે બેઠેહે,

શએર { તુમહારે ચેહરે નયુસીદ, કુરઆનહો મેરા ઈમાન,
તુમહારી બાંખ મીઠી નજર મેરી પારસાઈહે,

ગઝલે—મુમતાજ.

શી—ર્ફે રાજે જહાં જયસી હે શોહરત તેરી,
કયસી ઈતરાઈ હુઈ ફીરતી હે ઉમ્મત તેરી.
રેહને દેના મુઝે દામનકે તલે રાજે જઝા,
જીસ્તગુ મેરી હયરાન નહો રહમત તેરી.
મેં તો કયા રોતા ગુનાહ હોતેહેં મુઝસે નાદમ,
યાદ આજાતી હે જીસ વક્ત શફાઅત તેરી,
રશ્ક કયા આતા મુઝે દેખકે તોકીરે બિલાલ,
મુંઝસે હોજાતી અદા કુછભી જો ખીદમત તેરી.
લા—મકાંસે દીલે ઉસ્સાક નહીં કુછ પહોંચા,
વહાં ખુદા રેહતા હે ઓર યહાં હે સુકુનત તેરી.
તું કુરઆન ઓર મદ-હતે મહબુબે ખુદા અય મુમતાઝ.
છોટા મોંહ ઓર બડી બાત યે જુરઆત મેરી.

(બુલબુલે બંગાલી) ગઝલ.

શીરીં જબાં કુછ હે ફરહાદકે દહનમેં,
લયલા પુકારતી હે મજનુંકે પેરહનમેં,
ઇતરોં મલાલ મલકર હલકેમે' યાર બેઠા,
બુલબુલ પકડતે આયા સૈયાદ અંજુમનમેં,
આયાથા બુલબુલોંકી તદબીરમેં શુકોને,
હંસહંસકે મારડાલા સૈયાદકો ચમનમેં.
ચશ્મે સીહાયસે તેરી પરદેમેં બતાદે.
તાલીમ હોને આયા રીતના હરેબ બનમેં,
બાઝારે મીસ્રમેં ચલ યુસુફકા સામના કર,
બોટે ખરેકા પરદા ખુલજાયેગા ચમનમેં,
બોસેમેં લબકે હંસકર દર્દ દીખાયે ઊસને,
બીજલી ગીરાઇ મુજપર તકદીરને ચમનમેં,
કોઇ નહીં હે તેરા મકદુર હો તો આતશ,
દે રખ અજુરા દસ્તે ગસ્સાલે ગોરકનમેં.

ગઝલે—હયરાં.

શોકસેં કેહતા હે યે રબ્બે ઉલા આજકી રાત.
અર્શ પર આઓ મેરે માહે લીકા આજકી રાત,
સારે મલકુતે ઉંલ્રા જોશે ખુશીમેં બાહમ,
કેહતે હેં આતે હેં મહબુબે ખુદા આજકી રાત.
આજ હે વસ્લકી સબ ઉઠીગે શહે હર–દો સરા,
દમ બદમ ગયેબસે આતી હે નીદા આજકી રાત,
આપકી દીદકા મુશતાક હે હયરાં બહોત.
ઇસ તરરેભી નઝરે લુત્ફ શહા આજકી રાત.
નાઅતે હઝરતમેં અબ હયરાં ગઝલ ખુબ લીખી,
હે તેરા તાલીબે દીદાર ખુદા આજકી રાત,

ગઝલે—અકબર.

હય બહારે બાગ દુન્યા ચન્દરોઝ, દેખલો ઇસકા તમાસા ચન્દરોઝ
અય મુસાફર કુચકા સામાનકર, ઇસ સરામે હે બસેરા ચન્દરોઝ
દફન કરો કબરમેં બોલી કઝા, અબ યહાં તુંમ સોતે રહેના ચન્દરોઝ
હે ઝમીં ઔકમોજ દરબા કોઇ દીન, આસમાંહે બુલબુલાસા ચન્દરોઝ

ક્યું સતાર હે હોડીસી બેજુરમડા, જાલમો યેહે ઝમાના ચન્દરોઝ
ક્બરકા કુચ રોઝ યહાં જમ કોઇ દીન, કુચ દીનો સદા દકસરાયે ચન્દરોઝ
પુછા લુકમાનસેં ઝીયાતું જીતને રોઝ, દસ્ત હસરત મલકે બોલા ચન્દરોઝ
ફીર કહાં અકબર કહાં તુમ દોસ્તો, સાથ હે ઘરકા તુમ્હારા ચન્દરોઝ

ગઝલે અકબર—કવ્વાલી.

હય નુરે મોહમ્મદકી ઝલક રંગે ચમનમેં
રાબેલમેં બેલેમેં ચંબેલીસે સનમમેં
ગર યેહી રહી આગ મોહબ્બતકી બદનમેં
ઉસ ફખરે દો આલમકે પસીનેકી ઝીયાસે
બુ મુશ્કકે ખુતનમેં હય ચમક લાલે ચમનમેં
બેકસહુંમે આજીઝહું મદીનેમેં બુલાલો
મર જાઉંગા ઘુટ ઘુટ કે કહીં રંજો મોહનમેં
હિજરે શહે કોસરમેં મેરી જાન ગઇ હય
એક હસરતો અરમાકી હય તસવીર કફનમેં
ફરયાદ હય ફરયાદ હય અય દાવરે મેહશર
ઝહરા કાં ચમન લુટ લીયા શામકે બનમેં
હરસ્મિત મોહમદકી રેશાલત કાહે શાહેરા
કોહસારમે બસ્તીમેં બ્યાબાંમે ચમનમેં
અકબર હે મેરા નામ સના ખ્વાને નબી હું
બુલબુલ આ ચેહકતાહું ગુલિસ્તાને સુખનમેં

ગઝલે અસગર.

હસીનોંકા હરએક આલમમેં શોહરા હોહી જાતા હે,
તુમ્હેં જો દેખ લેતા હે વોહ શયદા હોહી જાતા હે.
નશેમેં લે લીયા બોસા ખફા ક્યું હોતે હો સાહેબ,
ચલો મીલ બેઠો જાને દો કે અયસા હોહી જાતા હે.
મેરે કમબખ્ત પસ દીલકી અબસ યે કયસી હાલત હે,
કલેજા મલતે મલતે દર્દ પયદા હોહી જાતા હે.
ખબર મરનેકી સુનકર હરઘડી હયરાન હોતે હે,
જવાના મર્ગ મરનેકા અચંબા હોહી જાતા હે.
કભી દદે સર ઉનકો કભી મેહદીકા હીલા હે.
હમારે ઘર ન આનેકા બહાના હોહી જાતા હે.
બચા-બી હે કહીં તેરી નઝરસે આજતક અસગર.
સુના હે રફતા રફતા દીલ દીવાના હોહી જાતા હે.

ગઝલે-વલી.

હમતો આશક હેં તેરે નાઝ ઉઠાને વાલે.
તુજસે હમ દેખેહેં મહબુબ સતાને વાલે.
બંધ કર કયદે મોહબ્બતમેં ખબર લી ન મેરી
દામમેં જીસકે ફસે દામ છુડાને વાલે.
કલ બંધે વસ્લમેં કયા જલ્દ કટીથી ઘડીયાં,
આજ કયા મારગયે ઘડીયાલ બજાને વાલે.
કલ જો રસ્તોમેં મુલાકાત હુઇ તો યે કહા,
કહાં જાતેહો તરેહદાર જલાને વાલે.
ગુજરી મુદ્દત કે મેરે સાથ ન મીલને આયે,
કયા હુયે યાર ગયે હમકો લગાને વાલે.
યુંતો અવકાત ગુજરતી હે મજેદારીમેં
ન મીલે ચેન મજેદાર દીખાને વાલે.
અબકે મીલનાહો નઝીર યારસે કેહદો જાકર
કયા ભલા હમ ન રહે યાર બુલાને વાલે.

ગઝલે-મુમતાજ.

હર શયમેં અયાં જલવયે જેબા હે તુમ્હારા,
ઓર ખુદ હો નીહાં ખુબ યે પરદા હે તુમ્હારા.
થા દેરો હરમ એક જો તુમ છુપતે ન સાહેબ,
ડાલા હુવા યે બીચમેં ઝગડા હે તુમ્હારા.
ક્યું હમસે બતાવારોંપે બદ્દગીકી નઝર હે,
જો નેક હે યા બદ હે વોહ બંદા હે તુમ્હારા.
બીન દેખા હુવા તાલીબે દીદાર જમાના.
ચીતવનકી યે શોખી હે કરીશમા હે તુમ્હારા.
નજદીકભી તુમ રેહત હો ઓર દુરભી સબસે.
યે તર્ઝભી દુન્યામેં નીરાલા હે તુમ્હારા,
ગુરફેસે જરા ઝાંકકે યે જલસા તો દેખો.
મુશતાક તડપતે હેં તમાશા હે તુમ્હારા.

ઇસ ખાકે પુતલેમે તજલ્લી હે તુમ્હારી.
સુરત જો હમારી હે વોહ નકશા હે તુમ્હારી.
દીલ દેકે તુમ્હેં હોતા ન મુમતાજ પરેશાં,
પર ક્યા કરે અંદાજકી અછા હે તુમ્હારા.

અતરે સખુન—ગઝલ.

હસીનોં કા હરએક આલમમેં શોહરા હોહી જાતા હય,
તુમ્હેં જો દેખ લેતા હય વોહ શયદા હોહી જાતા હય.
મ'ય સાઇલ એક બોસેકા વો તાલીબ હમ મેરે દીલકે,
કભી ઉનકા કભી મેરા તકાજા હોહી જાતા હય.
ખતા હય હો ગઇ મુઝસે ખતા ક્યા હય મેરે દીલકી.
તુમ્હેં જો દેખ લેતા હય વોહ શયદા હોહી જાતા હય;
નીશામેં લે લીયા બોસા ખફા ક્યું હોતે હો સાહેબ,
ચલો મીલ બયઠો જાનેદો ખસા હો નહી સકતા.
નહીં કુચ આહપર મોકુફ દેખો અપની સુરત.
ખુદા જબ હુસન દેતા હય તો શોહરા હોહી જાતા હય.

ગઝલે—અકબર.

હમ ગુનેહગારોંપે તેરી મેહરબાની ચાહીયે,
સબ ગુનાહ ભુલ જાય કે રહમતકા પાની ચાહીયે,
પુસ્ત ધર મોહરે નુબુવ્વત કરકે ખાલીકને કહા,
કુછ તો અય પ્યારે મેરી તુજપર નશાની ચાહીયે.
કેહતે હે ખાલીકસે હઝરત મેં તેરા મહબુબ હું,
ખુલ્દમેં સબ ઉમ્મતે મહબુબ જાની ચાહીયે.
દેખકર મેઅરાજમેં સામાં ફરીશ્તોને કહાં,
અયસા મેહમાં ચાહીયે કીસીકો સુના ન ચાહીયે,
દાસ્તાને ગમ કહાની દર્દકી જુઝ આપકે,
કીસસે કેહની ચાહીયે કીસકો સુનાની ચાહીયે,
શાફએ મેહશર નહીં મેરે ગુનાહોંકા શુમાર,
અયસે આસીપર તુમ્હારી મેહરબાની ચાહીયે,
જા બહક તસલીમ હે ઘરકે રસુલુલ્લાહ મેં.
તુરબતે અકબર મદીનેમેં બનાની ચાહીયે,

ગઝલે-તુરાબ.

લહર ઉસકા ફકત લીલ હો મેં અયસે તીરકે કુરબાં,
બદન ઉસને ન માંગેલ હો મેં ઉસ શમશીરકે કુરબાં

તુ ખાક અપને કદમકી દે નકર મોહતાજ કુંદનકા,
કીસે મીલતી હૈ યે દૌલત મેં ઉસ અકસીરકે કુરબાં.
ઉઠાકર બુરકા ચેહરેસે જરા સુરત તો દીખલાદે,
હીજાબ ઇતના નકર મુઝસે તેરી તસવીરકે કુરબાં.
કહા લયલાને જબ હંસકર કે બેડી ડાલદો ઇસકે,
ગયા બન કયેસ દીવાના હુવા જંજીરકે કુરબાં.
તુરાબ ઊસને જવાનીમેં મુઝે પીરોંકી નેઅમત દી,
બનાયા પીર મુઝકો મૈંતો અપને પીરકે કુરબાં.

ગઝલે—ફકીર.

હજાર તહસીં હો ઇશ્ક તુજકો તુ ક્યા ક્યા દીખા રહા હૈ.
પીરાકે લયલા યસરબીમેં બ શકલે મજનુ પીરા રહા હૈ.
મે શૌકે યસરબકા યે તકાઝા કે ચલ મદીનેકો જજબયે દીલ,
શરાબે ઉલફત પીલા કે અહમદ હરએકકો શયદા બના રહા હે.
કભી જો હુસ્ને નબીપે અપના બ—નઝરે કલબી ખ્યાલ પહોંચા.
કહા યે ઝમીરે રબીને મુઝકો હરએકમેં વોહી સમા રહા હૈ.
કહા જો મુસાને રબ્બે અરની જવાબ પાયા કે લન તરાની,
હમારે હઝરતકો ઇજને મીન્ને જબાને હકસે સુના રહા હૈ.
અરબકા વાલી લકબ કુરેશી ખુદાકા પ્યારા નબી હમારા,
દીખા દીખા કરકે દીલકો જલવે તરેહ તરેહસે લુભા રહા હૈ.
તુમ્હારી ફુરકતમેં અબ પયંબર તુમ્હારા આશીક ફકીર અહકર.
તડપ તડપ કર બહાલે મુઝતર—નશાને હસતી મીટા રહા હે,

ગઝલે—ઉલવી.

હમકો યાં દર દર ફીરાયે યારને, લામકાંમે ઘર બનાયા યારને.
આપ અપને દેખનેકે વાસતે, હમકો આઇના બનાયા યારને.
અપને એક અદના તમાશેકે લીયે, હમકો સુલી પર ચડાયા યારને,
દોસ્તો અબ દીલ્હે દીલકો મેરે, અપના ઘર આંગન બનાયા યારને.
હોગયા દામન ઝટક કર આપ અલગ, ખાકમેં હમકો મીલાયા યારને.
આપ છુપકે હમકો કરકે રૂબરૂ, દીલમેં મેરે ઘર બનાયા યારને.
કરદીયા સીકલીકો ઉલવી બાતમેં, મુજકો વોહ નુકતા બતાયા યારને.

ગઝલ—દાગ.

હમારે દમ નીકલે મેં બી એક આલમ નીકલતા હે.
કેવો મુસતાક હેં દેખે તો કયુંકર દમ નીકલતા હે.
કમી કયા ખડ ગઇ હે ચાહને વાલુંકી અય કાતીલ,
કે અબ તો તેગ કમ ખીંચતી હે ખંજર કમ નીકલતા હે.
ગીલા કેયસા કહાંકા રંજ કેયસા જો બલબે હોંના,
જબ ઉસને પીયારસે પુછા તુમહારા દમ નીકલતા હે.
ન તુજસા આજ તક દેખા ન તુજસા હશર તક દેખેં,
ઇન આખુસે બોહત નીકલા બહોત આલમ નીકલતા હે.
કોઇ કયા ચલ સકેગા ઇસ ખરામેં નાઝસે અડકર,
કીયા મતકા તુમહારી ઠોકરૂંમેં દમ નીકલતા હે.
તુમહી મેરે મસીહા હો તુમહી મેરી તમનના હો.
તુમહી પર જાન જાતી હે તુમહી પર દમ નીકલતા હે.

ગઝલ—ગાલીબ.

હઝારૂં ખુવાહેશેં અયસીકે હર ખવાહીશપે દમ નીકલે,
બોહત નીકલે મેરે અરસાં વલેકીન ફીરબી કમ નીકલે;
નીકલના ખુલ્દસે આદમકા સુનતે આય હેં લેકીન,
બોહત બે આબરૂ હે કર તેરે કુચેસે હમ નીકલે.
ભરમ ખુલ જાય ઝાલીમ તેરી કામતકી દરાઝીકા,
અગર ઇસ તુરરએ પુર પેંચ વ ખમકા પેંચો ખમ નીકલે,
હુઇ ઇસ દોરમેં મનસુબ મુજસે બાદા આશામી,
ફીર આયા વો ઝમાના જો જહાંમે જામે જમ નીકલે.
મોહબ્બતમેં નહીં હે ફરક જીને ઓર મરનેકા,
ઉસીકો દેખકર જીતેહેં જીસ કાફીરપે દમ નીકલે,
કહાં મેયખાનેકા દરવાઝા ગાલીબ ઓર કહાં ઝાહીદ,
પર ઇતના જાનતેહેં કલ વો જાતા થાકે હમ નીકલે.

ગઝલ—કલીમ.

હમારૂં નાઝ કરતી અપની જાને નાઝની નીકલી,
તેરે રોઝપે યા શાહે હુમ જાને નાઝની નીકલી.
શરકમેં કાબસે બડકર મદીનેકી ઝમીં નીકલી,
તો શાને કીબરીયા બકલી યે શાને મુરસલીં નીકલી.

જલાકર ખાક કર દેગી તુઝે યે રદીશે મરદું,
નબીકે હીજરમેં મુંહસે જો આહે આતશીં નીકલી.
કુછ એયસી શાનસે મેહબુબ હક આએ સુએ જન્નત,
ઝબાંસે હુર ગીલ્રમાં કે સદાએ આફરીં નીકલી.
નબીકે શરબતે દીદારસે સયદી નહી હોતી,
ખુલી જબ આંખ દીલ બોલ મેરી હસરત નહીં નીકલી.
કલીમ અછઝે દીખાએ તુમને જાહેર નાઅતે એહમદમેં,
ઝબાંસે હર સુખંદાંકે સદાએ આફરીં નીકલી.

ગઝલે—અનવર.

હુક ઉઠતી હય જીગરમેં શબે ફુરકત કયસી,
જાન પર દર્દને ઢાઇ, હે કીયામત કયસી.
દીલકે લેનેમેં કોઇ ફી ન નીકાલી તુમને,
દીલકે દેનેમેં યેહ તકરાર યેહ હુજ્જત કયસી.
તેરે કદમોં સે લગે રેહતે હેં ફીતને કયસે,
તેરી રફતારસે હોતી હે કીયામત કયસી.
હમ મેં કયા અયબ હે, અગયારમેં કયા ખુબીહે
ઉનસે ઉલફત હે તુમહે હમસે હે નફરત કયસી,
લડતી ફીરતી હેં ઝમાનેસે તુમ્હારી આંખેં.
ફીતના અંગે ઝોને ઢાઇ હે, કીયામત કયસી,
વો હે તલવાર હેં જો બાઝ હેં ઓર મકતલ હે.
શગલ દીન રાતકા જબ યેહ હોતો ફુરસત કયસી,
તોબા મયખારોં કે સમઝાને સેકી વાઇઝને,
મોતે નાદાનને ઝય પાઇ હીદાયત કયસી.
ખીંચકી દીલપે તસવ્વરને કીસીકી તસવીર,
નીકલ આઇ હે યેહ તસ–વીનકી સુરત કયસી.
દોસ્તી રેહ ગઇ મતલબકી ફકત અય અનવર,
ઉઠ ગઇ હાએ ઝમાનેસે મોહબ્બત કયસી.

ગઝલે રમઝાન—કવ્વાલી.

હુસ્ન તેરા અય સનમ આખિર ફના હો જાયગા,
છોડ દે અપના વતન આપહી એકલા જાયેગા.

હર ઘડી મત જાંચતા તુમ માનલો મેરા કહા,
ચાંદની છુપ જાયગી મેલા બદન હો જાયેગા,
કુંલાકે ઢેલે કબ્રપર મેરી નમારો અય સનમ,
ખાક છન છન કરગિરે મેલા કફન હો જાયેગા,
બાદ મરનેકે મેરીયે લાક મિન્નતેકી નહી,
હડડીયાં મેરી ચબાનેકો હુમાલે જાયગા.
દિલમેં આતા હય કે દમમેં કુ કદું કોઇ તુરકે,
યે ખિયાલ આતાહય મુસા બે વતન હો જાયગા.
ઇશ્કતો ઝાહિર કીયા તુને અય રમઝાં શૌકસે,
દનમુનોં મેં ઢુંડનેસે કયા ખુદા મીલ જાયગા.

ગઝલે હુસન—કવ્વાલી.

અય જા મેરી આંખોપે યે અદન નઝરી કયું હે
તુમ બામગર આએ હો યે જલવગરી કયું હે
જીસને તુજેહ દેખા હે હોશ ઉસ્કે બજા કબ હે
ચીતવન તેરી ઓ ઝાલીમ જાદુસે ભરી કયું હે
અય ચરમ જબે ગમમેં કુછ શરમભી લાઝીમ હે
રોશન બપા હોગા યે નવહગરી કયું હે
મદ્દય દ્યાનમેં કીસ બુતકે ભુલા હું દો આલમકો
દીલ મેહવે નમાશાહે યે દરદેસરી કયું હે
કયા ચુટકીયાં લેતા હે તીરે નીગહે જાનાં
આંખોસે રવાં નાદીર ખુને જીગરી કયું હે

શેઅર { આકબ્બી આઇનેમેં ચાર ઘડી બાદ આયા
અડ ગઇ હદસે સીવા ઉનકી નઝાકત કયસી

ગઝલ—મજનું.

હુસન સે શરમીન્દા કરદું ચાહે તાબાં તો સહી,
ચાહસે ગરદું કા કરદું ચાક દામાં તો સહી.
ઉસ લબે નાઝુક પે સુરખી પાનકી આને તો દો,
કોડી કોડી કો બીકે લાલે બદખશાં તો સહી.
તુ જો કાતીલ ખેંચકર આટા હય મેરે સરપે તેગ,
કુન્દ કરદું મય તેરી શમશીર બુરરાં તો સહી.
મય વોહ લયલા હું જો મુઝકો દેખ લેવે એક નઝર,
છાને મજનું કી તરહ ચાકે તે ગીરે બા તો સહી,

કવ્વાલી અરબી.

નારમેં નુર જલવા નુમા હો ગયા,
થા જો હોજખ ચમન ખુશનુમા હો ગયા.
એક કી ખાલ મુલતાં મેં ખેંચી ગઈ,
એક કશ્મીરમેં કટપર ફીદા હો ગયા,
એક દહેલી મેં જાકર નીજામી હુવા,
એક ગંજે સકર બા ખુદા હો ગયા,
એકકા જીસમ કીડોં ને છલની કીયા,
એક આરેસે ચીર કર ફના હો ગયા.
એક દારે શરીયત પે ખીચા ગયા,
એક કા તેગસે શર જુદા હો ગયા.
એક અરસે બરી પર ખુદાસે મીલા,
એક આદમ સે બર હક ખુદા હો ગયા.
એક કલદર હુવા એક ખાજા કુતબ,
એક કો મર તબા ગોસકા હો ગયા.
એક લેયેતી કે ગમ મે હુવા મુબતે લા.
એક શીરી કે ગમસે ફના હો ગયા.
જો ન દેખતા વો હકને દીખલા દીયા;
એક પયદા હુવા એક ફના હો ગયા.
એક કે હલક તીસન પર ખંજર ચલા
એક કા જહેરસે ખાતમા હો ગયા.

કવ્વાલી.

તુ જો અલ્લાહકા મેહબુબ હુવા ખુબ હુવા.
યા નબી ખુબ હુવા ખુબ હુવા ખુબ હુવા.
શબે મેઅરાજ દરે કહેતેથે કરિસ્તે બાહમ,
સુબને તાલીબો મતલુબ હુવા ખુબ હુવા.
અય શાહિન્શાહે રસુલ ફખરે રસુલ ખતમે રસુલ
ખુબસે ખુબ ખુબ અસલુબ હુવા ખુબ હુવા.
હશ્રમેં ઉમ્મતે આસીકો ઠીકાનાહી નથા,
બખ્શવાના તુજે મરગુબ હુવા ખુબ હુવા.
હુસ્ને યુસુફમેં તેરા નુરથા અય નુરે ખુદા,
સારએ દીદએ યાકુબ હુવા ખુબ હુવા.

ફખર આદમકો ન હોતા જો મિલા હોતા,
બની આદમ કો જો મનસુબ હુવા ખુબ હુવા.
દામ હમ રોઝે કયામત મેરી શર્મ ઉસકે હાત,
મેં ગુનાસેંસે જો મેહજુબ હુવા ખુબ હુવા.

ગઝલ.

દહેરમે આદમસે પહેલે કયા મુસલમાની નથી,
કયા કીસીને ઝાત ખાલીકકીભી પહચાન નથી.
આલમે અરવાહમે કયાથા જો ઉરયાની નથી,
રંગ અયસા થહે વજઅ થહે તરહે ઇન્સાની નથી.
ખાક લયલાકે લીએ એ વારતા છાની નથી,
ઇસમેંભી મજનુંકી દાનાઇથી નાદાની નથી.
જાને શીરીં કોહકનને દી ફના મજનું હુવા;
આશકોકી જાનતો ઇસ્તરહસે જાની નથી.
કર દીખા મજબુર દોનોંકો જનાબે ઇશ્કને,
કેઅસતો સોદાઇથા લયલા તો દીવાની નથી.
કિસ્તરહ અબતી ખુરી હલકે જબીહુલ્લાહ પર.
યહે તો એક ગમ્જાથા મેરા કુછ વોહ કુરબાની નથી
હોગયા ખુને તમન્ના બિન્વત હમ જખમી હુવે,
એક ઇધર ગમ્જા લીએથા ચીને પેશાની નથી.

ગઝલ

લજ્જતે ઇશ્કસે વાકીફ નહી ઉલફત વાલે,
મરમીટે ઇશ્કમેં આજાર મોહોબત વાલે.
ઇશકવાલે હયેં જમાનેમેં હીમાકત વાલે.
હમ કીસી ચશમ ફીસુગરકે નહીં મતવાલે.
છોડકર તજ્જીરે ગેર ખલીશ પૈદા કી,
કભી આમસે બએડેં ન મોહબત વાલે.
ઇન હસીનોંકી નહી દીલકો હમારે પરવા.
નાઝ ઓરોંપે કરે સાંવલી સુરત વાલે.
ઇસ મરજકા ન હુવા હઝરતે ઇસાસે ઇલાજ,
ખાકમેં મીલગયે આજાર મોહબત વાલે,
સબસે પેહલહી વો બખ્શીઆ ગુનાહગારોંકો,
નાઝ કીસ બાતપે કરતે હયે મોહબત વાલે.

કબ હમેં હયે કીસી મહેરકી તમના એહસાન,
સબસે કામ લીયા કરતે હએ ગેરંત વાલે.

ગઝલ—ગરીબ.

કીસ કદર મંયે જો કરૂં યાર બડાઇ તેરી,
અકલ હયેરાન હએ મેરી દેખ સફાઇ તેરી,
આફરીં કહીએ મીંયાં મેરે મુસવ્વરકે તંઇ,
જીસસે ઇસ ખુબીસે તસવીર બનાઈ તેરી.
ક્યા કરૂં કીસસે કહું કોન કરેગા આસા,
સખ્ત મુશકીલ હએ મેરે હમઝ જુદાઇ તેરી
યે જુદાઇ જો જંહાબીચ ન હોતી પેદા
યા ખુદા ખાલી ન રહેતી યે ખુદાઇ તેરી
રોઝે મહશરકો ખુદા પુછેગા સખતીસ મુજે
તો મંએ અએ દોસ્ત દીલાઉંગા દોહાઇ કેરી
યા મોહમ્મદ તેરા દરછોડ કંહા જાએ ગરીબ
બાદશાહીસે તો બહેતર હએ ગદાઇ તેરી

ગઝલ—નઝીર.

હમતો આશક હંએ તેરે નાઝ ઉઠાને વાલે
તુમસે કબ દેખે હએ મહબુબ સતાને વાલે
બંદકર ક્યોંદે મોહબતમે ખબર લી ન મેરી
દનમેં જીસકે દુંસે દામ છુટાને વાલે
કલ શબે વસ્લમેં ક્યા જલ્દ બજીથી ઘડીયાં
આજ ક્યા મારગએ ઘડીયાલ બજાને વાલે
કલ જો રસતેમે મુલાકાત હુઇ તો યું કહા
ક્યાં જાતેહો તરેહદાર જલાને વાલે
ગુઝરી મુદ્દતકે મેરે સાથ લીપટને નહીં આએ.
કહા હુએ યા ગલે અપને લગાને વાલે,
યું તો ઓકાત ગુઝરતી હએ મઝેદારીમે,
ન મીલે અએન મઝેદાર દીખાને વાલે
અબકે મીલનાહો નઝીર યારસે જાકે કહેના,
ક્યા ભલા હમ ન રહે યાર બુલાને વાલે,

ગઝલ—કલંદર.

તુજેહ હએ શોક મીલનેકા તો હરદમ લગાતાજા,
જલાકર ખુદ શોક તુમાઇકો ભસમ તનપર લગાતાજા,
પકડકર ઇશ્કકી ઝાડુ સફાકર હુજરએ દીલકો,
દુંઇકી ધુલકો લેકર મુસલ્લા ઉડાતા જા.
મુસલ્લા ફાડ તસબીહ તોડ કીતાબે દાલ પાનીમે,
પકડ દસ્તમએ પરસ્તોકા ગુલામ ઉનાકા કહાતા.
નમરૂ ભુખા ન રખરોઝા નજા મસજીદમેં શીજદાકર.
વઝુકા તોડકે કુઝા શરાબે શોક પીતાજા,
ન હોમુલ્લા ન હો બામન દુઇકો છોડ નકર પુજા.
હુકમ નાના કલંદરકા અનલહક તુ કહાતાજા.

ગઝલ—ઝફર.

સરીયોમેં હું ન હીન્દોસે ન મયે ખારોમે હું,
અએ ખુતો બંદા ખુદાકા મએં ગુન્હગારોમેં હું.
જો લેતાં હએ વો બસ ફેર દેતા હએ તુજેહ,
મએ અજબ એક જીનસે નાકારા ખરીદારોમે હું
ગાલીયા દો યા નીકલવા દો તુમ અપને બઝમસે
એક મુદ્દતસે તુમારે સબ સર્હદોસે નમુદારોમેં હું
મેરી મીલ્લત હએ મોહબ્બતમેરા મઝહબઇશ્કહયે,
ખ્વાહા હું મએં કાફરોમે ખ્વાહા દીનદારોમે હું
ના કોઇ મુનીસ હયે મેરા ના કોઇ ગુમગુસાર,
ગમહી મેરા યાર હયે મએં ગમકે ગમખ્વારોમે હું
અએ ઝફર મંયે ક્યા બતાઉં તુજસે જો કુચહુંસે હું
લેકીન અપને ફકરેદીક કફશ બરદારોમેં હું.

ગઝલ—વલી.

દીલ લગા યારસે ઉસ દીલકા છુડાના મુશકીલ,
ઇશ્કકા ઝખમ લગા ઉસકા સીલાના મુશકીલ,
સુરત હએ દામે બલાઝુલ્ફ હએં દો કાલે નાગ,
જીસકે તંઇ નાગ ડસા ઉસકા જીલાના મુશકીલ.

ગઝલ—બીંદ.

બરબાદ ન જાએગી યે ફરીયાદ હમારી,
કોઇ તો સુનેગા દીલે ના શાદ હમારી.
ઉઠ જાએંગે જબ હમતો હમે યાદ કરોગે,

સુનેં હુએ બએીઠે હો અબસ યાદ હમારી.
થરા રએગે ચર્ખ ફરીશતે સભી સુનકર,
તાઅર્શ જો પહોંચી કભી ફરીયાદ હમારી.
અછછા નહીં હરવકત અસીરોંકા સતાના,
પડજાએ કહીં આહ ન સઇયાર હમારી.
રીનદાના કલામ અપના પ્રસંદ આતા અયેરીંદ
અકસર ગઝલેં પડતે હુએ ઉસ્તાદ હમારી,

ગઝલે–ખામોશ.

તુ ન કર અપને લીયે તદબીર અપનને હાથસે,
કામ કરતી હુએ તેરી તકદીર અપને હાથસે.
ગબ્રકો કર રામ રામ ઓર શેખજાહીકો સલામ,
હકને ખીંચી હયે હરયેક તસવીર અપને હાથસે.
કુલબ અપના સાફ કરલે સોના રૂપા હયે યેહી.
ફેંકદે પારસકે તંઇ અકસીર અપને હાથસે.
કબ્રપર મજનુકો જાવે લએલી ગર દામન કુશા.
લાશ નીકલેગી કફનકો ચીર અપને હાથ.
દામને આલુદાહ અયે ખામોશ હોતો કય અજબ
પાક કરદેં રઝરતે શબ્બીર અપને હાથસે.

ગઝલ વફા.

સર્દ હોજાએ કીસીકા ન કલેજા ઠંડા,
હમ તો જલ જલકે મરે દીલહો તુમારા ઠંડા.
આગ સીનેકી મેરે અબતક ન બુજા અંએ સાકી,
કોઇ જામ ઓર પીલાદે મુજે ઠંડા ઠંડા.
આ ચીમટ જા મુજે કાફુરી અંગરખા પહેને,
ગરમીએ વસલસે હોજાએ કલેજા ઠંડા.
અબ તો વાજીબ હયે કરે સએરે ગુલીસતાં ચલકર,
અબરે બારાં ને કીયા બાગકા રસ્તા ઠંડા.
ગર્મ હોતી હયે બગલ ગયરોંકી હમ જલતે હયે,
અયે વફા બાક હો અપના દીલે શએલા ઠંડા.

ગઝલ આશીક.

દોનો રૂખસાર માહ પારે હુંએ,
અબરૂ ઓર ખાલ ચહિ તારે હુંએ.
હમને દો બોલ કહકે હારે હુંએ,
તુમ હમારે હો હમ તુમારે હુંએ.
નહીં બુંદે અરકકી ચહેરે પર,
ચાંદકે ગીર્દયે સીતારે હુએ.
એક બારી તો ખ્વાબમેં આવે,
કબસે મુશતાક હમ તુમારે હુએ.
અયેન મજલીસ મેં આંખ મારે હો,
સચ બતાઓ યે કયા ઇશારે હુંએ.
રાતે કાટી હુએ તારો ગીન ગીન કર,
તીન્કે ચુનચુનકે દીન ગુઝારે હુએ.
જીન્કો કહેતે હુએ ગોલ સહેરાઇ,
વોહ મેરે આહકે શરારે હુએ.
પેચમે કીસકો લાઓગે સાહીબ,
બાલ કીસકે લીએ સવારે હુએ.
દીલે બેતાબકો દોનીમ કીયા,
તરી અબરૂ નહીંયે આરે હુએ.
આશીક હોનેસે ઉસ પરીરૂકે,
હોગએ સબ અદુ હમારે હુએ.

ગઝલ રીંદ.

જો જીસકે હકમેં સમજાવો બહેતર બનદીયા,
મુજકો ફકીર તુજકો તવંગર બના દીયા.
ખાલીકને એક એકસે બહેતર કીયા હયે ખલક,
હારા કોઇ કીસીકો સીકંદર બનાદીયા.
આખીલ મુકામે રશક નહી જાએ શુક હુએ,
સોચે બુરા તો એકસે બહેતર બનાદીયા.
સાહીબ કમાલ રખતે હુએ આકસીરકા ખ્વાસ;
ચટકી ઉઠાઇ ખાકકી ઓર ઝર બના દીયા.
ગરદન જમી તૌક પાઉંમેં ઝંજીર ડાલી રીંદ,
સાલેકો આપને યે ઝેવર બના દીયા.

આતશે ઇશ્કને ખોહતોંકા કોયા ખાના ખરાબ.
આગ દરીયાકો લગી ઉસકા બુઝાના મુશકીલ.
તીફલ નાહાન હઠીલા મેરા દીલ અએ પયારે,
મકતબે ઇશ્કમેં તઆલીમ દીલાના મુશકીલ.
જો ઉમર યાદમે ગુઝરી સો ગનીમત જાનો,
સોગયા ઇશકમેં ફીર ઉસકા જગના મુશકીલ.
હાથસે બાત ગઇ ઉસકા ફીર આના મુશકીલ.

ગઝલ દાગ.

સીતમહી કરના જફાહી કરના નીગાહે ઉલફત કેભી ન કરના,
તુમે કસમ હયે હમારે સરકી હમારે હકમેં કભી ન કરના
હમારી મઇયતપે તુમ જો આના તો ચાર આંસુ બહાકેજાના,
ઝરા રહે પાસ આબરૂભી કહીં હમારી હસી ન કરના.
બીએતો ચલતે હૂંએ હઝરતેદીલ તુંમેભી ઉસ અનજુમનમેલેકીન,
હમારે પહેલુંમેં બએઠકર તુમ હમીસે પહેલું તહી ન કરના.
નહીં હએ કુછ કનલ ઉનકા આસાંયે સખ્તજા હએ બુરીબલાકે,
કઝાકો પહેલે શરીક કરના યે કામ અપની ખુશી ન કરના.
હમ એક રસતા ગલીકા ઉનકે દીખાકે દીલકો હુએ પશેમાં,
યેહ હઝરતે ખીઝરકો જતાડો કીસીકી તુમ રહબરી ન કરના.
બુદી હએ દાગ રાહે ઉલફત ખુદા ન લે જાએ અયેસે રસતે,
જો અપની તુમ ખયેર ચાહતેહો ભુલકર દીલ લગી ન કરના.

ગઝલ વલી.

અએ સનમ વાસતે અંલ્લાહકે જાતે જાતે,
ખુબ હોતા જો ઝરા આંખ મીલાતે જાતે.
કયા હુઇ હમસે ખતા કુચતો કહો અયે સાહીબ
ગાલીયાં દેતે હો કીયુ મુફતમેં જાતે જાતે.
હકમેં ઇસ આશીકે જાંબાઝકે બહેતરહોતા,
યેક ઠોકર ઇસે ગર આપ લગાતે જાતે.
અજર અલ્લા દસ તુમ હશરમેં ઇસકા પાતે.
દીલે મુઝતરકો અગર મેર મનાતે જાતે,
હયેફ સદ હયેફ ગઇ ઉમર વલી હસરતમે,
ઉસ પરીરૂને ન દેખા કભી જાતે જાતે!

ગઝલ આશકીક.

કતલ મત કરના મુઝે તેગો તબરસે દેખના.
બસ કીફાયત હયે તેરા તીરછી નઝરસે દેખના,
દયેરસે મુશતાર બયેઠે હુંએ તેરે દીદારકે,
આજ હમકોભી ઝરા સીધી નઝરસે દેખના,
દેખીએખ્ત કાસીદ અબતલક એયા નહી.
દોસતો કોઇભી આતા હએ ઉધરસે દેખના,
સુન સુકે નાલે હમારે બુત તો કહેને લગે,
યે સદા રોનેકી આતી હએ કીદરસે દેખના.
મરગયા આશીક તુમારાશો હુવા કીસ્સા તમામ,
કોઇ દમમે જાએગા લાશા ઇધરસે દેખના.

ગઝલ અહસન.

હમે જબ દેખને હયે ઉનકો ઉલફત આહી જાતી હએ,
મસલ સચ હએ કે મુહ દેખેકી ચાહત આઇજાતી હએ.
બશરકો ચાહીએ મીલતા રહે સારે ઝમાનેસે.
કીસી દીન કામ યે સાહીબ સલામત આહી જાની હયે,
અદાવત હો ગઇ હએ ઉનકો કહેનેસે રકીબો કે,
જબ આ જાતા હએજી કરઅપના મોહબ્બત આહી જાતી હયે.
અબસકરતાહએ અએ નાસેહ નસીહત ઇશક બાઝીમે.
જવાની મેં હસીનોંપર તબીયત આહી જાતી હએ,
ગમો ને ગોકે અહસનકો ધુલાકર દીયા કાંટા,
લબોંપર ચાહ અયે યારો બદીકફત આહી જાતી હએ,

ગઝલ અલી.

ચહેરએ અહમદ નઝરઆતા નેહીત્રાયે કીસમત કામ બતજાતા નહી,
આપકી ફુરકતમેં ઇશ લાચારકો યા રસુલલ્લાહ ચેનઆતા નહી.
હો ગઝારે મુસતફા પેશ નઝર યે મુકદર રંગ દીખલાતા નહી,
યા નબી આઉં મદીનેકી સતરફ સાથ અપને કોઇ લેજાતા નહી,
ચેહરએ અહમદકા જે હયે શેદતા વો કભી મુએમુતા જાતા નહી,
આશીકે અહંમહફુંમ એમએ શેખજી આપકા કહેના મુઝેભાતા નહી,
દેખું પીરમએ રોઝએ શાહેઆલમ બખ્તઅયેઅલી અદલ આના નહી,

ગઝલ ઝફ્ર.

યારથા ગુલઝાર શામ એથી દેઝાકી મચે ન થા,
લાખકે પાસ જાના કયા હીનાથી મચે ન થા,
હાથ કીયું બાધ મેરે છલ્લા અગર ચોરી ગયા,
યે સગાર શોખીએ દુઝદે હીનાથી મએ નથા,
નાતવાનીને બચાઇ જાન મેરી હીજરમે.
કોનકોને ડરતે ફીરતી કિઝાથી મએ ન થા.
ખુદીમે લેલીયા સા ખતા કીજે મઆફ
ચેદીલે બેતાબકી સાહબ ખતાથી મચે ન થા.
મે અસીસકા રહે ગયા ઓર મરગયે ફરહાદો અચેસ
કયા ઉની દોનો હિસ્સેમે કઝ થી મચે ન થા.

ગઝલ કબાદ.

હઝાર દીલસે હું તુજપર ફીદા ખુદાકી કસમ,
મુદામ દરપે હું મેરે ગદા ખુદાકી કસમ.
નહી હું યાદસે બાહિર તેરે ઝરા એકદલ,
તુખ્વા રહમ કરે યા નીગાહે કહરે સનત.
તું ખ્વા રહમ કરે યા નીગાહે કહરે સનત;
નહીંમે તુજસે મએ હરગીઝ જુદા ખુદાકી કસમ
તાઉમર લીખુગી અલતાફ તેરે બરકાગઝ.
નહોને શમા મેરેસે અદા ખુદાકી કસમ.
હમેશા રખતીથી દીલબર આર દીલમે.
મીલાદે યારકો મેરે ખુદા ખુદાકી કસમ.

ગઝલ તમન્ના.

દીલમે વહશતકા તકાઝા હએ મચલ જાનેદો.
ઝબત કહેતા હએ કે ટલ જાએતો ટલ જાનેદો.
મએ કશી ખુબ કરો તોબાકી જલદી ઇતની,
ઠયેરો ઠયેરો ઝરા હાતીલકો સંભલ જાને દો,
હસરતો યાસ તમન્ના તુમે વહશતકી કસમ,
બીટ છોડો મુજે જંગલકો નીકલ જાને દો.
વસ્લકી રાત હયે અરમાન હયે દીલમે લાખો,
હોસલે દીલકે મેરી જાન નીકલ જાને દો.

સમાપ્ત.

ભાગ્યનો પારસ.

જ્ઞાનનો ભંડાર, સદાચારનો સાગર, અહિંસાની અનુપમ આરસી, સદ્‌બુદ્ધિ માટે સદ્‌બોધક, ધર્મની ઢાલ, નીતિનું રહસ્ય, અને સારાંશમાં પવિત્ર જીવન પસાર કરવાનો પાઠ શીખવનારૂં આ પુસ્તક છે.

સુપ્રસિદ્ધ પુસ્તકનો સુંદર સાર આ પુસ્તકમાં સમજાવ્યો છે.

સ્વધર્મને ચાહનારા જનો માટે આ પુસ્તક અત્યંત પ્રિય છે.

ઉપર પૃષ્ઠનું દબદાર ઉંચા ગ્લેઝ કાગળ પર સુંદર છાપેલું અને કપડાના પાકા પુઠાનું આ પુસ્તક છે.

કીંમત— રૂા. બે પોષ્ટ જુદું.